

ΠΑΝΤΕΙΟΣ ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΠΕΤΗΡΙΣ

ΤΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΕΤΟΥΣ
1960 - 1961

ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ
Σ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΣΤΡΑΤΗ

ΑΘΗΝΑΙ 1961

ΠΑΝΤΕΙΟΣ ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

I. Ἡ ἵδρυσις Σχολῆς Πολιτικῶν καὶ Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν ὑπῆρξε μεταξὺ τῶν σχεδίων τοῦ Χαριλάου Τρικούπη. Τῷ 1911 ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος κατέθεσε διὰ τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ἀποστόλου Ἀλεξανδρῆ καὶ νομοσχέδιον περὶ ἰδρύσεως τοιαύτης σχολῆς. Τῷ 1924 ὁ ἐκ Κύπρου πολιτευτῆς Γεώργιος Φραγκοῦδης, ἵνα καταστήσῃ δυνατὴν τὴν ἵδρυσιν, συνέστησε σωματεῖον τῆς «Ἐκπαιδευτικῆς Ἀναγεννήσεως». Ὁ τελευταῖος, ὡς πρόεδρος τούτου, διενήργησεν ἔρανον ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως κτιρίου τῆς ὑπὸ ἵδρυσιν σχολῆς μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀγγλίας, Αἰγύπτου, Γαλλίας, Ἡνωμένων Πολιτειῶν Β. Ἀμερικῆς καὶ Κύπρου. Θερμοὶ συνεπικούροι τῶν προσπαθειῶν ὑπῆρξαν ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, πρῶτος δωρητὴς ἐν τῷ ἔρανῳ, καὶ ὁ ἐν Παρισίοις Ἕλλην πρεσβευτὴς καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Παρισίων Νικόλαος Πολίτης. Τῇ 2 Ἰανουαρίου 1927 ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος ἐν οἰκοπέδῳ παρὰ τὴν λεωφόρον Συγγροῦ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ναυάρχου Παύλου Κουντουριώτου. Τὸν ἀγιασμὸν ἐτέλεσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Χρυσόστομος. Τῷ 1930, ἐπικουροῦντος τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Γεωργίου Παπανδρέου, ἡ κυβερνήσις Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἐπεχορήγησε τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κτιρίου. Κατὰ τὸν Ἰούνιον 1930 ἀπεβίωσεν ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος ἐν Παρισίοις ὁ ἐκ τοῦ Πηλίου ἐπιστῆμων Ἀλέξανδρος Ἰ. Πάντος, ἀπόφοιτος τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τῆς Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων. Οὗτος διὰ διαθήκης του, συνταχθείσης τῷ 1915, κατέλιπεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν του ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως ἐν Ἑλλάδι Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν. Τῇ 18 Νοεμβρίου 1930 ἐγένετο ἐπισήμως ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τῆς Σχολῆς, καθ' ἣν ὁ τότε πρωθυπουργὸς Ἐλευθέριος Βενιζέλος, κηρύξας τὴν ἐναρξιν, ἐξέφρασε τὴν λύπην του, διότι παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν του δὲν ἠδύνατο, λόγῳ τῶν ἀσχολιῶν του, νὰ διδάξῃ καὶ ὁ ἴδιος ἐν σχολῇ, προοριζομένη νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ ἔθνους. Ἡ τελετὴ ἔληξε δι' ἐνάρξεως τῆς πρώτης διδασκαλίας ὑπὸ τοῦ καὶ ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καθηγητοῦ Κυριάκου Βαρβαρέσου. Πρῶτος πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ὑπῆρξεν ὁ καὶ ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τοῦ

Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καθηγητῆς Στυλιανὸς Σεφεριάδης καὶ πρῶτος διευθυντῆς ὁ Γεώργιος Φραγκοῦδης. Ὡς ἔμβλημα τῆς σχολῆς ὠρίσθη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀριστοτέλους. Τῇ 5 Ἰουνίου 1931 διὰ συμβάσεως ὑπογραφείσης μεταξὺ τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ὡς ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης Πάντου καὶ τοῦ προέδρου τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἀναγεννήσεως Γεωργίου Φραγκοῦδης ἡ τελευταία αὕτη ἐδώρησε τὸ κτίριον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ὑπὲρ πραγματώσεως τοῦ σκοποῦ τῆς διαθήκης Πάντου. Ἐκτοτε ἡ σχολὴ ὠνομάσθη «Πάντειος». Τῇ 18 Μαρτίου 1934 ἐγένετο τελετὴ τῶν ἐγκαίνιων, καθ' ἣν ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ἰωάννου Μακροπούλου ἡ προτομὴ Πάντου καὶ ἐγένετο ἀπονομὴ τῶν διπλωμάτων εἰς τοὺς πρῶτους πτυχιούχους. Ἀπὸ τοῦ 1930 μέχρι τοῦ 1937 ἀπετέλεσεν ἡ σχολὴ ἰδιωτικὸν ὄργανισμὸν, παρέχουσα εἰς τοὺς ἀκροατὰς αὐτῆς μόρφωσιν εἰς τὰς πολιτικάς, οἰκονομικάς καὶ κοινωνικάς ἐν γένει ἐπιστήμας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐδίδαξαν ἐν αὐτῇ οἱ Κ. Ἄμαντος, Κ. Βαρβαρέσος, Μ. Βολονάκης, Χρ. Εὐελπίδης, Δ. Καλιτσούνκης, Σ. Καλογερόπουλος-Στράτης, Π. Κανελλόπουλος, Ἀ. Κεραμόπουλος, Σ. Κουγέας, Θ. Κουτούπης, Β. Λαμπρινάκης, Ν. Λούβαρις, Ἡ. Λιχκόπουλος, Σ. Μενάρδος, Ἀ. Μυράτ, Κ. Παπαλεξάνδρου, Γ. Πετρόπουλος, Χρ. Σγουρίτσας, Στ. Σεφεριάδης, Ἀ. Σίδερης, Π. Σκουριώτης, Ἀ. Σπουργίτης, Ἰ. Συκουτρῆς, Θ. καὶ Κ. Τσάτσος, Γ. Φραγκοῦδης, Π. Φωτίλας κ.ἄ. Κατὰ τὴν 8ην Αὐγούστου 1939, ἡμέραν Κυριακὴν, ἀπεβίωσεν ὁ ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Σχολῆς ἀείμνηστος Γ. Φραγκοῦδης ἐν Ἀθήναις ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος.

Ἐπὶ κυβερνήσεως Ἰ. Μεταξᾶ διὰ τοῦ νόμου 886/1937 ἀνεγνωρίσθη ἡ Σχολὴ ὡς δημοσία Ἀνωτάτη Σχολή, ἐν τῇ τάξει τῆς πανεπιστημιακῆς ἱεραρχίας. Ὡς πρῶτος πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς ὠρίσθη ὁ Δ. Λάμπας καὶ ὡς πρῶτος διευθυντῆς ὁ Δ. Σταύρου. Ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1939 ἰδρύθη ἐν τῇ Παντείῳ καὶ δευτέρα σχολὴ δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων, λειτουργήσασα μόνον ἐπὶ διετίαν, διὰ δὲ τοῦ νόμου 540/1943 ἐτέθησαν αἱ νέαι βάσεις τῆς διαρθρώσεως τῆς Σχολῆς καὶ προεβλέφθη ἡ ἰδρυσις τμημάτων δημοσιογραφικῶν σπουδῶν. Κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1937 μέχρι τοῦ 1943 περίοδον ἐδίδαξαν μεταξὺ ἄλλων εἰς τὴν Σχολὴν ὡς καθηγηταὶ οἱ Π. Βάλληνας, Η. Γάφος, Α. Γαζής, Δ. Δελιβάνης, Π. Δερτιλῆς, Χ. Εὐελπίδης, Ε. Ζολώτας, Γ. Κασιμάτης, Κ. Καραβᾶς, Σ. Κατηφόρης, Α. Κεραμόπουλος, Β. Λαμπρινάκης, Κ. Τσάτσος, Α. Ἀνδρεάδης, Κ. Εὐσταθιάδης, Γ. Μαντζούφας, Α. Ἀγγελόπουλος, Ν. Κούμαρος, Γ. Ρωμανός, Γ. Πετρόπουλος, Β. Παπαδάκης, Ν. Φωκᾶς καὶ ἀρκετοὶ ἐκ τῶν νῦν ἐν ἐνεργείᾳ καθηγητῶν.

II. Ἦδη ἡ Πάντειος Ἀνωτάτη Σχολὴ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν εἶναι ἰσότιμος πρὸς τὰ δύο παρ' ἡμῖν Πανεπιστήμια καὶ τὰς λοιπὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς τοῦ Κράτους (Πολυτεχνεῖον, Ἀνωτάτην Σχολὴν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν καὶ Ἀνωτάτην Γεωπονικὴν Σχολήν). Λειτουργεῖ

δ' ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Πολιτείας, ἀσκουμένην ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης τοῦ Ἀλεξ. Πάντου, καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν Ὀρησκευμάτων καὶ τῆς Ἑθνικῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ. Τὸ πτυχίον τῆς Σχολῆς εἶναι κατὰ νόμον ἰσότιμον πρὸς τὸ πτυχίον τοῦ τμήματος πολιτικῶν ἐπιστημῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πρὸς τὸ πτυχίον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν διὰ τὴν προαγωγὴν ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ καὶ διὰ τὴν κατάληψιν δημοσίας θέσεως. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσιν ὡσαύτως διὰ τὴν κατάληψιν θέσεων εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, εἰς κοινωφελῆ ἰδρύματα, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐν αὐταῖς προαγωγὴν.

Ὁ κύκλος τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς εἶναι οὐσιωδῶς διάφορος ἐν σχέσει πρὸς τὴν μόρφωσιν, τὴν ὁποίαν παρέχουσι τὰ λοιπὰ ἐν Ἑλλάδι ἀνώτατα ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα. Μολονότι ἔχει ἕδρας τινὰς ἀντιστοιχοῦσας πρὸς ἕδρας ἐτέρων Ἀνωτάτων Σχολῶν ἢ σχολῶν τινων τῶν Πανεπιστημίων, ἐν τούτοις ἔχει ὅλως διάφορον ἀποστολὴν. Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην ἡ Πάντειος Ἀνωτάτη Σχολὴ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἀκολουθοῦσα τὰς νεωτάτας κρατούσας ἀντιλήψεις παρὰ τῇ διεθνεῖ ἐπιστημονικῇ κοινωσίᾳ, περὶ τοῦ ἐνδεκνουμένου ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς πολιτικῆς, περιλαμβάνει κύκλους νομικῆς (ιδίως περὶ τὸ δημόσιον δίκαιον), οἰκονομικῆς, κοινωνιολογικῆς, φιλοσοφικῆς καὶ ἱστορικῆς φύσεως, ὡς ἀπαραίτητον περιεχόμενον ἀρτίας ἐπιστημονικῆς καταρτίσεως, εἰς τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας.

Εἰδικώτερον ἡ Πάντειος Σχολὴ ἔχει ὡς σκοπούς :

- α) Παροχὴν ἀνωτέρας πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς μορφώσεως, καλλιέργειαν τῆς πολιτικῆς Ἐπιστήμης καὶ προετοιμασίαν διὰ τὸν δημόσιον βίον
- β) Ἐκπαίδευσιν καὶ μετεκπαίδευσιν δημοσίων ὑπαλλήλων.
- γ) Τὴν ἀνύψωσιν τῆς δημοσιογραφίας ἐν Ἑλλάδι.

Γενικῶς ἡ Πάντειος Σχολὴ συμπληροῦ καὶ ὁλοκληροῦ τὴν ἀνωτάτην ἐκπαίδευσιν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ ἐν γένει τὰς κοινωνικὰς ἐπιστήμας, πληροῦσα τὰ ἐν τῇ ἀνωτάτῃ ἐκπαιδεύσει ὕφισταμένα κενὰ καὶ ἐκπληροῦσα οὕτως ἰδίαν ἀποστολὴν καὶ ἴδιον προορισμόν, διάφορον ἐκείνου ὃν ἐπιδιώκουσιν ἕτεραι σχολαὶ πανεπιστημιακῆς ἱεραρχίας.

Πρόεδροι τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς διετέλεσαν οἱ Δ. Λάμπας (1937-1941), Ν. Λούβαρις (1941-1943), Χ. Εὐελπίδης (1944-1946), Σ. Κουγέας (1946-1948), Π. Πέρδικας (1948-1950), Χ. Εὐελπίδης (1950-1951), Μ. Στασινόπουλος (1951-1952).

Πρυτάνεις οἱ κ. κ. Μ. Στασινόπουλος (1952-1958) Π. Πέρδικας 1958-1960, Σ. Καλογερόπουλος - Στράτης 1960-61.

ΑΙ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑΙ ΑΡΧΑΙ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Α΄

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Σ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ—ΣΤΡΑΤΗΣ

Β΄

ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ

Πρύτανις : ΣΠΥΡ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ—ΣΤΡΑΤΗΣ
 Προπρύτανις : ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΕΡΔΙΚΑΣ
 Ἀντιπρύτανις : ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Συγκλητικοί :

Τακτικοί :

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΕΖΑΝΗΣ
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΕΝΕΚΙΔΗΣ

Ἀναπληρωματικοί :

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΑΚΥΘΗΝΟΣ
 ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΣ

Εἰσηγητὴς Γραμματεὺς : Ἡ Προϊσταμένη τῆς Γραμματείας Β. ΚΟΥΓΕΑ

Γ΄

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Καθηγητῶν ἀσκεῖ τὴν ἀνωτάτην ἐκπαιδευτικὴν ἐξουσίαν ἐν τῇ Σχολῇ, συγκροτεῖται δέ :

Προκειμένου περὶ ἐκλογῆς τῶν Ἀρχῶν τῆς Σχολῆς, Καθηγητῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων ἢ περὶ ἐξετάσεως ζητήματος ἀφορῶντος τακτικὸν ἢ ἐκτακτον Καθηγητὴν, ἐκ τῶν τακτικῶν Καθηγητῶν.

Προκειμένου περὶ ἐπιστημονικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ζητημάτων ἐνδιαφερόντων τὴν Σχολήν, ὡς καὶ περὶ πάντων τῶν λοιπῶν θεμάτων, ἐκ τῶν ἐπιτίμων, ὁμοτίμων, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων Καθηγητῶν καὶ ἐντεταλμένων ὑφηγητῶν.

ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

I. ΟΜΟΤΙΜΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Σ. ΚΟΥΓΕΑΣ
Χ. ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
Ν. ΛΟΥΒΑΡΙΣ
Δ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ
Δ. ΣΤΑΥΡΟΥ
Δ. ΚΑΛΙΤΣΟΥΝΑΚΗΣ
Α. ΚΑΛΛΙΑΒΑΣ

II. ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΕΖΑΝΗΣ, τῆς Γεν. Πολιτειολογίας καὶ τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου. (Τακτικός: 27 Νοεμβρίου 1943)
ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ, τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. (Τακτικός: 27 Νοεμβρίου 1943)
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ, τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὸ Δημόσιον Δίκαιον καὶ τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου. (Τακτικός: 27 Νοεμβρίου 1943)
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΑΚΥΘΗΝΟΣ, τῆς Πολιτικῆς Ἱστορίας τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος. (Τακτικός: 14 Μαΐου 1951)
ΙΩΑΝΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Φιλοσοφίαν καὶ Φιλοσοφίας Πολιτισμοῦ. (Τακτικός: 25 Φεβρουαρίου 1950)
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ-ΣΤΡΑΤΗΣ, τῆς Διπλωματικῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου. (Τακτικός: 30 Αὐγούστου 1943)
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ, τῆς Ἀνακριτικῆς καὶ τῆς Ἐγκληματολογίας. (Τακτικός: 27 Νοεμβρίου 1943)
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΣ, τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου. (Τακτικός: 27 Νοεμβρίου 1943)
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ, τῆς Θεωρητικῆς καὶ Ἰδιωτικῆς Οἰκονομικῆς. (Τακτικός: 30 Αὐγούστου 1943)
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΕΡΔΙΚΑΣ, τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου. (Τακτικός: 30 Αὐγούστου 1943)
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΝΔΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, τῆς Λογιστικῆς. (Τακτικός: 14 Ὀκτωβρίου 1957)
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΟΝΤΗΣ, τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ Πολιτικῆς Δικονομίας. (Τακτικός: 27 Νοεμβρίου 1943)
ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου. (Τακτικός: 27 Νοεμβρίου 1943)
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΕΝΕΚΙΔΗΣ, τοῦ Δημοσίου Διεθνoῦς Δικαίου. (Τακτικός: 25 Ὀκτωβρίου 1957)

III. ΥΦΗΓΗΤΑΙ

ΠΛΑΤΩΝ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ τῆς Κοινωνιολογίας.

IV. ΕΙΔΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Μ. L. ASSERIN, τῆς Γαλλικῆς Γλώσσης.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΝΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς.

V. ΒΟΗΘΟΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΚΚΑΣ, βοηθὸς τῶν Νομικῶν Μαθημάτων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΦΟΥΣΗΣ, βοηθὸς τῶν Οἰκονομικῶν Μαθημάτων.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΣΚΟΠΕΤΟΥ, βοηθὸς τῶν Φιλοσοφικῶν Μαθημάτων.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΙΧΑΛΟΥ-ΚΟΥΓΕΑ,

Γραμματεὺς, Προϊσταμένη

Γραμματείας. Διευθυντῆς Β'

ΧΡΥΣΑΥΓΗ ΚΟΥΒΕΛΙΩΤΟΥ-ΧΡΥΣΑΝΘΗ, Ὑπογραμματεὺς, Γραμματεὺς Α'

ΟΥΡΑΝΙΑ ΣΤΡΑΒΟΛΑΙΜΟΥ,

Ἀκόλουθος

ΜΑΡΙΑ ΚΑΣΙΜΙΔΟΥ-ΣΙΓΑΛΑ,

Ἀκόλουθος

ΕΛΕΝΗ ΚΟΚΚΙΝΟΥ,

Ἀκόλουθος

ΑΡΓΥΡΩ ΛΙΟΥΔΑΚΗ (δακτυλογράφος), Γραφεὺς α'

ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΔΕΣ, Προϊστάμενος Λογιστηρίου, Διευθυντῆς Β'

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Ὑπογραμματεὺς, Τμηματάρχης α'

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΤΑΓΛΑΟΥΕΡ, Εισπράκτωρ, Γραφεὺς α'

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΑΚΑΤΑΣΗΣ, Βιβλιοφύλαξ, Τμηματάρχης α'

ΥΠΗΡΕΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

ΠΕΤΡΟΣ ΤΣΙΓΑΡΑΣ,

κλητὴρ β'

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΛΒΕΡΤΗΣ,

θυρωρός, κλητὴρ α'

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ,

καθαρίστρια, κλητὴρ β'

ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ — ΕΦΟΡΕΙΑΙ — ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ἐπὶ τοῦ Βοηθητικοῦ Διδακτικοῦ καὶ Διοικητικοῦ Προσωπικοῦ ὡς καὶ τῶν σπουδαστῶν καθήκοντα Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ἀσκεῖ ἡ ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ.

ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ἐπὶ τοῦ Διοικητικοῦ Προσωπικοῦ καθήκοντα Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου ἀσκεῖ ἡ ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ.

ΕΦΟΡΕΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Ἐφορος :

Ὁ τακτικὸς Καθηγητὴς **Ἰ. Παπαζαχαρίου.**

Μέλη :

Οἱ Διευθύνται τοῦ Σπουδαστηρίου Νομικῶν Ἐπιστημῶν, τακτικοὶ καθηγηταὶ **Ἰωάννης Σόντης καὶ Γεώργιος Παπαχατζῆς.**

Οἱ Διευθύνται τοῦ Σπουδαστηρίου τῶν Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν, τακτικοὶ καθηγηταὶ **Ἰωάννης Παρασκευόπουλος καὶ Ἰωάννης Σπανδανόπουλος.**

Οἱ Διευθύνται τοῦ Σπουδαστηρίου Πνευματικῶν Ἐπιστημῶν, τακτικοὶ καθηγηταὶ **Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος καὶ Διονύσιος Ζακυθινός.**

Γραμματεὺς :

Ὁ Βιβλιοφύλαξ **Β. Βακατάσης.**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΜΕΤ' ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Πρόεδρος :

Ὁ Πρύτανης **Σπ. Καλογερόπουλος-Στράτης.**

Μέλη :

Οἱ τακτικοὶ καθηγηταὶ **Δ. Ζακυθινός, Μ. Στασινόπουλος, Γ. Τενεκίδης.**

Γενικὸς Γραμματεὺς :

Ὁ τακτικὸς καθηγητὴς **Ἰωάννης Γεωργάκης.**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΩΝ

Πρόεδρος :

Ὁ Πρύτανης **Σπ. Καλογερόπουλος-Στράτης.**

Μέλη :

Οἱ τακτικοὶ καθηγηταὶ : **Μιχαὴλ Στασινόπουλος, Γεώργιος Παπαχατζῆς, Γεώργιος Τενεκίδης.**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

- Πρόεδρος :** Ὁ τακτικὸς καθηγητὴς **Ἰωάννης Παπαζαχαρίου.**
Μέλη : Οἱ τακτικοὶ καθηγηταὶ **Γεώργιος Δασκαλάκης**
καὶ **Γεώργιος Τενεκίδης.**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ

- Πρόεδρος :** Ὁ τακτικὸς καθηγητὴς **Μιχαὴλ Στασινόπουλος.**
Μέλη : Οἱ τακτικοὶ Καθηγηταὶ **Διονύσιος Ζακυθηνός,**
καὶ **Σ. Καλογερόπουλος – Στράτης**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΚΠΡΟΣΩΠΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΡΑ ΤΩ.
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩ. ΙΔΡΥΜΑΤΙ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

- Β' Ἀντιπρόεδρος** Ἐπιτροπῆς Ἑλλάδος καὶ Γραμματεὺς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν ὁ τακτικὸς καθηγητὴς **Ἰωάννης Παπαζαχαρίου.**
Μέλη : Οἱ τακτικοὶ καθηγηταὶ **Διονύσιος Ζακυθηνός**
καὶ **Γεώργιος Δασκαλάκης.**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

- Πρόεδρος :** Ὁ τακτικὸς καθηγητὴς **Ἰωάννης Παπαζαχαρίου.**
Μέλη : Ὁ τακτικὸς καθηγητὴς **Γεώργιος Τενεκίδης.**
Ὁ Διευθυντὴς Σωματικῆς Ἀγωγῆς τοῦ Ὑπουργείου Ὀρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, ὁ καθηγητὴς Σωματικῆς Ἀγωγῆς παρὰ τῇ Σχολῇ **Γρηγόριος Πανουτσόπουλος.**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

- Πρόεδρος :** Ὁ Προπρύτανις **Παναγιώτης Πέρδικας.**
Ἐφορος : Ὁ τακτικὸς καθηγητὴς **Ἰωάννης Γεωργάκης.**
Μέλη : Οἱ τακτικοὶ καθηγηταὶ **Ἰωάννης Σπανδανόπουλος**
καὶ **Γεώργιος Τενεκίδης.**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΜΗΘΕΙΩΝ

Πρόεδρος : Ὁ τακτικὸς καθηγητὴς **Ἰωάννης Σπανδανόπουλος.**

Μέλη : Οἱ τακτικοὶ καθηγηταὶ **Γεώργιος Δασκαλάκης,** καὶ **Γεώργιος Τενεκίδης,** ἡ προϊσταμένη τῆς Γραμματείας **Βασιλικὴ Κουγέα,** ὁ Προϊστάμενος τοῦ Λογιστηρίου **Κωνσταντῖνος Δέδες.**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΑΡΑΛΛΑΒΩΝ

Πρόεδρος : Ὁ τακτικὸς καθηγητὴς **Γεώργιος Παπαχατζῆς.**

Μέλη : Οἱ τακτικοὶ καθηγηταὶ **Ἰωάννης Σπανδανόπουλος,** **Γεώργιος Τενεκίδης,** οἱ Ὑπογραμματεῖς **Ν. Παπαγεωργίου** καὶ **Χρ. Χρυσάνθη.**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

Πρόεδρος : Ὁ τακτικὸς καθηγητὴς **Μιχαὴλ Στασινόπουλος.**

Μέλη : Ὁ τακτικὸς καθηγητὴς **Ἰωάννης Γεωργάκης,** ἡ Προϊσταμένη τῆς Γραμματείας **Βασιλικὴ Κουγέα.**

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

1. ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

(ἐν τῇ Σχολῇ)

Ὁ ἰατρὸς **ΣΠΥΡ. ΚΟΥΡΟΥΚΛΗΣ.**

2. ΧΟΡΩΔΙΑ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

(ἐν τῇ Σχολῇ)

Ὁ καθηγητὴς τῆς Μουσικῆς **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΕΡΜΗΛΙΟΣ.**

3. ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΝ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
(ὁδὸς Κοδριγκτῶνος καὶ Μαυρομματαίων)

Ὁ καθηγητὴς Σωματικῆς Ἀγωγῆς **Γ. ΠΑΝΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ.**

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1960 - 1961

Α' ΕΤΟΥΣ

Γεώργιος Δασκαλάκης

1. *Εισαγωγή εις τὸ Δημόσιον Δίκαιον καὶ Συνταγματικὸν Δίκαιον.* Δευτέρα 12-1 μ.μ., Τρίτη 6-8 μ.μ., Τετάρτη 6-8 μ.μ. καὶ Σάββατον 5-7 μ.μ.

Διονύσιος Ζαχυθηνός

1. *Πολιτικὴ ἱστορία Νεωτέρας Ἑλλάδος.* Πέμπτη 5-7 μ.μ.
2. *Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ.* Πέμπτη 7-8 μ.μ. (κατ' ἀνάθεσιν)

Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος

1. *Φιλοσοφία.* Τρίτη 4-5 μ.μ.
2. *Εἰσαγωγή εἰς τὴν Φιλοσοφίαν.* Παρασκευὴ 6-8 μ.μ.

Ἰωάννης Παπαζαχαρίου (κατ' ἀνάθεσιν)

1. *Κοινωνικὴ βιολογία.* Πέμπτη 10-12 μ.μ.
2. *Στατιστικὴ.* Πέμπτη 12-1 μ.μ.
Φροντιστήριον τῶν ἀνωτέρω μαθημάτων. Σάββατον 3-5 μ.μ.

Παναγιώτης Πέρδικας (κατ' ἀνάθεσιν)

1. *Εἰσαγωγή εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ Δικαίου.* Τετάρτη 5-6 μ.μ., Πέμπτη 4-5 μ.μ., Σάββατον 7-8 μ.μ.

Ἰωάννης Σπανδανόπουλος

1. *Λογιστικὴ.* Δευτέρα 10-12 μ., Τρίτη 5-6 μ.μ. καὶ Τετάρτη 3-5 μ.μ.

Μιχαὴλ Στασινόπουλος

1. *Διοικητικὸν Δίκαιον.* Δευτέρα 4-6 μ.μ. καὶ Παρασκευὴ 4-6 μ.μ.
Εἰσαγωγή εἰς τὰς Οἰκονομικὰς Ἐπιστήμας. (ἔδρα κενή)

Πλάτων Σταματιάδης

1. *Κοινωνιολογία.* Δευτέρα 6-7 μ.μ.

Β' ΕΤΟΥΣ

Δημήτριος Βεζανῆς

1. *Γενικὴ Πολιτειολογία καὶ Συνταγματικὸν Δίκαιον.* Τρίτη 6-8 μ.μ. καὶ Παρασκευὴ 6-8 μ.μ.

Ίωάννης Γεωργάκης

1. *Ποινικόν Δίκαιον*. Τετάρτη 6-7 μ.μ. Πέμπτη 10-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.
2. *Ποινική Δικονομία*. Τετάρτη 7-8 μ.μ. ἀπὸ κοινοῦ με τοὺς τριτοετείς.

Γεώργιος Παπαχατζής

1. *Διοικητικόν Δίκαιον*. Δευτέρα 4-6 μ.μ.

Ίωάννης Παρασκευόπουλος

1. *Πολιτική καὶ Ἰδιωτική Οἰκονομική*. Δευτέρα 6-7 μ.μ. Πέμπτη 6-7 μ.μ. καὶ Παρασκευή 5-6 μ.μ.

Παναγιώτης Πέρδικας

1. *Ἐμπορικόν Δίκαιον*. Τετάρτη 3-5 μ.μ. καὶ Πέμπτη 11-12 μ. καὶ 3-4 μ.μ.

Ίωάννης Σπανδανόπουλος (κατ' ἀνάθεσιν).

1. *Δημοσία Οἰκονομία*. Σάββατον 3-5 μ.μ.

Γεώργιος Τενεκίδης

1. *Δημόσιον Διεθνές Δίκαιον*. Τρίτη 4-6 μ.μ., Τετάρτη 5-6 μ.μ. καὶ Παρασκευή 4-5 μ.μ.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Γρηγόριος Πανουτσόπουλος

1. *Σωματική αγωγή, ἀθλητικαὶ παιδιαὶ καὶ ἀγωνίσματα στίβου*. Καθ' ἐκάστην ἐν τῷ Πανελλήνιῳ Γυμναστηρίῳ 7-9 π.μ.
2. *Ἐκδρομαί*. Καθ' ἡμέρας καὶ ὥρας ὁρισθησομένης.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

M. L. Asserin

Δευτέρα 2-3 μ.μ.

Γ' ΕΤΟΥΣ

Ίωάννης Γεωργάκης

1. *Ποινική Δικονομία*. Τετάρτη 7-8 μ.μ. (προαιρετικῶς) ἀπὸ κοινοῦ με τοὺς δευτεροετείς.
2. *Κοινωνικαὶ Θεωρίαι*. Δευτέρα 7-8 μ.μ. (κατ' ἀνάθεσιν).

Σπυρίδων Καλογερόπουλος - Στράτης

1. Διπλωματική Ιστορία. Τρίτη 5-6 μ.μ.
2. Ίδιωτικόν Διεθνές Δίκαιον. Τρίτη 6-7 μ.μ. Παρασκευή 4-5 μ.μ.
3. Δημόσιον Διεθνές Δίκαιον. (Ειδικά θέματα). Τρίτη 7-8 μ.μ. Παρασκευή 3-4 μ.μ.

Ίωάννης Παπαζαχαρίου

1. Έγκληματολογία. Δευτέρα 3-5 μ.μ., Τρίτη 4-5 μ.μ., Τετάρτη 4-7 μ.μ.

Γεώργιος Παπαχατζής

1. Διοικητικόν Δίκαιον. Σάββατον 4-6 μ.μ.

Ίωάννης Παρασκευόπουλος (κατ' ανάθεσιν)

1. Έφηρμοσμένη Πολιτική Οικονομία. Παρασκευή 6-8 μ.μ.

Ίωάννης Σόντης

1. Άστικόν Δίκαιον. Πέμπτη 6-8 μ.μ. καί Σάββατον 6-8 μ.μ.

Μιχαήλ Στασινόπουλος

1. Διοικητικόν Δίκαιον. Δευτέρα 5-6 μ.μ. Πέμπτη 5-6 μ.μ. καί Παρασκευή 5-6 μ.μ.
2. Δημοσιονομικόν Δίκαιον καί Δημόσιον Λογιστικόν. Πέμπτη 3-5 μ.μ. (κατ' ανάθεσιν)

Πλάτων Σταματιάδης

1. Κοινωνιολογία. Δευτέρα 6-7 μ.μ.

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΛΗ

ΠΡΩΤΟΝ ΕΤΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ

Α'. ΚΥΚΛΟΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Εἰσαγωγή εἰς τὸ Δίκαιον.

Περὶ Δικαίου καὶ τῶν κανόνων αὐτοῦ. — Κανόνες Δικαίου, κανόνες ἠθικῆς καὶ λοιποὶ κανόνες συμπεριφορᾶς. — Περὶ διακρίσεων τῶν κανόνων τοῦ Δικαίου. Στοιχεῖα περὶ τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τοῦ Δικαίου καὶ τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ. — Τὸ Δίκαιον κατὰ τὴν Ρωμαϊκὴν ἀρχαιότητα. — Ἡ Ἰουστινιανέως Κωδικοποίησις. — Ἡ Μετιουστινιανέως ἐξέλιξις τοῦ Δικαίου. — Τὸ Δίκαιον εἰς τὸ Βυζάντιον. — Τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ. — Τὸ δίκαιον μετὰ τὴν ἀναγέννησιν. — Ἡ σύγχρονος θεωρία. — Αἱ κωδικοποιήσεις τοῦ Δικαίου. — Τὸ Κανονικὸν Δίκαιον. — Ἰδιωτικὸν καὶ Δημόσιον Δίκαιον. — Ὑποδιαιρέσεις καὶ ἄλλοι κλάδοι τοῦ Δικαίου.

Γενικαὶ Ἀρχαὶ Ἀστικοῦ Δικαίου

Ἱστορία τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ἐν τῇ Νεωτέρᾳ Ἑλλάδι. — Περὶ κανόνων τοῦ Δικαίου καὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ. — Αἱ πηγαὶ τοῦ Δικαίου. — Διακρίσεις τῶν κανόνων τοῦ Δικαίου. — Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον. — Ἑρμηνεία τῶν κανόνων τοῦ Δικαίου. — Τὸ φυσικὸν πρόσωπον. — Τὰ νομικὰ πρόσωπα. — Περὶ δικαίων ἢ δικαιωμάτων. — Δικαιοπραξία. — Συμβάσεις. — Αἰρέσεις καὶ προθεσμίαι. — Ἀντιπροσώπευσις καὶ πληρεξουσιότης. — Συναινέσεις καὶ ἔγκρισις. — Ἀξιώσεις, ἀγωγή καὶ ἐνστάσις. — Περὶ παραγραφῆς. — Ἀσκησις δικαιώματος ἀνωμόλως.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἐννοία τοῦ Δημοσίου Δικαίου. — Δίκαιον καὶ Κοινωνικὸς Ἐλεγχος — Δημόσιον Δίκαιον — Ἰδιωτικὸν Δίκαιον — Αἱ πηγαὶ τοῦ Δημοσίου Δικαίου — Ἑρμηνεία — Βιβλιογραφία.

Τὸ Κράτος ὡς νομικὴ ἔννοια. — Τὸ Κράτος καὶ τὸ Δίκαιον — Τὰ στοιχεῖα τοῦ Κράτους καὶ ἡ δικαιοκράτεια διαμόρφωσίς των.

Αἱ νομικαὶ μορφαὶ τοῦ Κράτους. — Σύνταγμα καὶ Κράτος — Μορφή Κράτους — Διαίρεσις τῶν κρατικῶν μορφῶν — Μοναρχία — Ἀριστοκρατία — Δημοκρατία — Αὐταρχικὰ καὶ Δημοκρατικὰ Κράτη — Ἀνεπτυγμένα καὶ ὑποανάπτυκτα Κράτη — Ἑνώσεις κρατῶν — Ὁμοσπονδία — Συνομοσπονδία.

Τὰ ὄργανα τοῦ Κράτους. — Ἐννοία τοῦ κρατικοῦ ὅργανου — Ἀνώτερα — Κατώτερα — Ἀμεσα — Ἐμμεσα — Ὑποχρεωτικὰ — Προαιρετικὰ.

Λαὸς Βουλὴ Βασιλεὺς — Κυβέρνησις — Διοικητικὴ καὶ μὴ Διοικητικὴ Γραφειοκρατία.

Αἱ λειτουργίαι τοῦ Κράτους.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις — Νομοθετικὴ — Διοικητικὴ — Δικαστικὴ — Σύνταγμα — Νόμος — Διάταγμα — Διοικητικὴ πράξις — Διοικητικὴ ἀπόφασις.

Θεμελιώδεις ἀρχαὶ τοῦ Δημοσίου Δικαίου.— Νομιμότης — Καλὴ Πίστις — Δημόσιον Συμφέρον — Προστασία Πολίτου.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ

Πρόλογος—Εἰσαγωγή.—Σημασία καὶ χρησιμότης τῆς Πολιτικῆς Ἐπιστήμης.—Ἕννοια Πολιτικῆς Ἐπιστήμης.—Πολιτικὴ Τέχνη.—ὑποδιαιρέσεις τῆς Πολιτικῆς Ἐπιστήμης.—Μέθοδοι.—Κλασικαὶ μέθοδοι.—Πολιτικαὶ θεσμοί. Πολιτικὴ Συμπεριφορὰ.—Ἱστορία τῆς Πολιτικῆς Ἐπιστήμης.

Εἰσαγωγικαὶ Ἕννοιαι.—Ἐπίδρασις.—Δύναμις.—Κοινωνικὸς ἔλεγχος.—Κοινωνικοὶ περιορισμοί.—Κρατικὴ δύναμις.—Κυριαρχία.—Αὐθεντία.—Δίκαιον.—Σύνταγμα.—Ἀξίαι.

Τὸ Κράτος.—Ἕννοια.— Στοιχεῖα (Χῶρος—Λαὸς—Ἔθνος—Οἰκονομία—Κοινωνικὴ διάρθρωσις—Κοσμοθεωρία—Κυριαρχία—Δίκαιον—Κυβέρνησις).—Δικαιώσις τῆς υπάρξεως τοῦ Κράτους.—Σκοποὶ τοῦ Κράτους.—Κρατικαὶ λειτουργίαι.—Τύποι Κράτους (Αὐτοκρατορίαι—Κράτη).—Γεωργοοικονομικαὶ μορφαὶ Κρατῶν.

Κυβέρνησις — (Κεντρικὴ).—Ἱστορικαὶ μορφαὶ Κράτους.—Ἐξωτερικὰ γνωρίσματα.—Σύγχρονοι μορφαὶ (Αὐταρχικὸν Κράτος—Δημοκρατία).—Κυβέρνησις.—Ὀλιγαρχία.—Ἐλεγχοὶ πολιτικοί.—Κοινωνικοί.

Κυβέρνησις.—Τοπικὴ Αὐτοδιοίκησις.—Αὐτοδιοικούμεναι ἐνώσεις.—Εἰδικαὶ μορφαὶ : Θρόνος, Ἐκκλησία, Ἐργατικὰ Σωματεῖα, Διοικητικὴ Γραφειοκρατία.—Συμμαχικὸς παράγων.—Δικαιοσύνη.

Τεχνικὴ Κυβέρνησις.—Δημοσία Διοίκησις.

Μεταβολὴ καὶ ἐξέλιξις.—Εἰρηνικὴ ἐξέλιξις.—Ἀναθεώρησις Συντάγματος.—Σιωπηρὰ ἀλλοίωσις.—Ἐπανάστασις.—Ρυθμὸς μεταβολῆς.—Πολιτικοὶ τύποι.—Ἀνθρώπινοι τύποι ἡγετῶν μεταβολῆς.

Πολιτικὴ Δυναμικὴ : Πολιτικαὶ Ὅμαδες (γενικῶς).—Τὸ Κοινόν.—Ἀνοργάνωτος μᾶζα.—Ἀντιπροσώπευσις (γενικῶς).—Πολιτικὰ Κόμματα.—Ὁργανωμένα συμφέροντα.

Πολιτικὴ Συμπεριφορὰ.—Ἀτομον (αὐταρχικὴ — δημοκρατικὴ προσωπικότης).—Νομικὴ—οὐσιαστικὴ τοποθέτησις : πολίτης—ξένος—ἀτομικὰ δικαιώματα—ἐλευθερίαι.—Κοινὴ γνώμη.—Δημόσιον αἶσθημα.—Πολιτικὴ γνώμη.—Πολιτικὸν αἰσθητήριον.—Πολιτικὴ συνείδησις.—Πολιτικὴ εὐθύνη.—Πολιτικὴ

δρᾶσις.—Εὔδη : Μορφαὶ συμμετοχῆς.—Πολιτικὴ ἀπάθεια.—'Ηγεσία.—'Οπαδοί.—'Εκλεκτικὴ συμπεριφορὰ.

Διεθνὴς πραγματικότης.—Διεθνὴς Κοινωνία.—Διεθνὴς 'Οργάνωσις.—Διεθνεῖς σχέσεις.—Διεθνὲς Δίκαιον.

Πολιτικαὶ 'Ιδεολογίαι.—'Εννοια καὶ περιεχόμενον.—'Ανάλυσις.—'Ιστορία.—Συντῆρησις.—'Ανατροπή.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εἰσαγωγή.—'Η περίοδος τῶν τοπικῶν συνταγμάτων καὶ τῶν ἀπελευθερωτικῶν ἀγώνων (τῆς πρώτης 'Ελληνικῆς Δημοκρατίας).—'Ο ἀνόμος τῆς 'Επιδαύρου» (καταστατικὸς χάρτης τοῦ 1822).—'Η Β' ἐν 'Αστρει 'Εθνοσυνέλευσις (1823).—'Η τρίτη 'Εθνοσυνέλευσις (ἐν Τροιζῆνι, 1827).—'Η διακυβέρνησις τῆς χώρας ὑπὸ τοῦ Καποδιστρίου.—'Η Δ' 'Εθνοσυνέλευσις (ἐν 'Αργεῖ, 1829).—'Επικύρωσις τοῦ πολιτικοῦ πραξικοπήματος.—Δολοφονία τοῦ Καποδιστρίου καὶ 'Εθνοσυνέλευσις ἐν Προνοίᾳ.—'Η περίοδος τῆς ἀπολύτου μοναρχίας (1833–1843).—'Η περίοδος τῆς συνταγματικῆς μοναρχίας (1844–1862).—'Η περίοδος τῆς βασιλευομένης δημοκρατίας μετὰ βᾶσιν τὴν κυριαρχίαν τοῦ λαοῦ (ἀπὸ τοῦ 1864).—'Η περίοδος τοῦ ἀναθεωρηθέντος συντάγματος (ἀπὸ τοῦ 1911).—'Η περίοδος τῆς δευτέρας 'Ελληνικῆς Δημοκρατίας (1927–1935).—'Η σύγχρονος περίοδος.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Θεμελιώδεις ἔννοιαι.—'Εννοια καὶ ἀντικείμενον τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου.—Πηγαὶ τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου.—Σύνταγμα, νόμοι καὶ συνταγματικὰ ἔθιμα («συνθῆκαι τοῦ πολιτεύματος»).—Οὐσιαστικὴ καὶ τυπικὴ ἔννοια τοῦ συντάγματος.—'Ο καταστατικὸς χάρτης τῆς χώρας.—'Η συντακτικὴ ἐξουσία καὶ αἱ συντεταγμέναι ἐν τῷ κράτει ἐξουσίαι.—'Η διαδικασία τῆς ἀναθεωρήσεως ἐξουσία συντεταγμένη.—Τὸ ἐν 'Ελλάδι σύνταγμα (1864–1911) καὶ τινες διατάξεις τοῦ συντάγματος τοῦ 1927).—Τὸ ἰσχὺν Σύνταγμα ἔτους 1952.—Παράλληλος ἰσχύς πρὸς τὸ συνταγματικὸν κείμενον καὶ ἐτέρων ῥύξημένης τυπικῆς δυνάμεως κειμένων.—Οἰκουμενικὴ διακήρυξις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἔτους 1948.—Διάκρισις συντάγματος καὶ συνταγματικοῦ κειμένου.—Τακτικὴ, ἐκτακτος καὶ ἐξαιρετικὴ ἀσκήσις τῆς συντακτικῆς ἐξουσίας.—Νομικὴ ἰσχύς τῶν διαφόρων συνταγματικῶν κανόνων.—'Αρχὴ τοῦ ἐνιαίου συντάγματος.—Τὸ συνταγματικὸν κείμενον τῆς 1-1-1952.—Ερμηνευτικαὶ δηλώσεις.—Συντακτικαὶ πράξεις καὶ ψήφισματα.—'Αγγραφοὶ κανόνες δικαίου συνταγματικῆς ἰσχύος.—Γενικαὶ ἀρχαί.—Γενικαὶ ρῆτραι, συνθετικαὶ ἀρχαὶ τῆς ἐννόας τοῦ συντάγματος.—Τὸ πνεῦμα τοῦ νέου ἑλληνικοῦ συντάγματος

ἔτους 1952.—Τὸ πνεῦμα τοῦ ἑλληνικοῦ συντάγματος.—Λαϊκὴ κυριαρχία.—Δημοκρατία.—Κράτος διαίου.—'Ατομικὴ ἐλευθερία.—Οἱ θεμελιώδεις θεσμοὶ τοῦ συντάγματος.—Διάκρισις τῶν «ἐξουσιῶν».—'Αντιπροσωπευτικὸν σύστημα.—Αἱ ἀρχαὶ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ συστήματος.

'Η κατὰ τὸ σύνταγμα ὁργάνωσις τῆς πολιτείας.—'Ο λαὸς ἀνώτατον ὄργανον τοῦ κράτους.—'Η διάκρισις τῶν «ἐξουσιῶν».—'Ο ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.—Παρ' ἡμῖν ἰσόβιος καὶ κληρονομικός.—Αἱ κατὰ τὸ σύνταγμα ἀρμοδιότητες αὐτοῦ.—Νομικὴ αὐτοῦ θέσις ἐν τῇ νομοθετικῇ, τῇ ἐκτελεστικῇ καὶ τῇ δικαστικῇ «ἐξουσίᾳ».—Περὶ διαδοχῆς καὶ ἀντιβασιλείας.—Οἱ Ὑπουργοί.—Νομικὴ θέσις καὶ ἀρμοδιότητες αὐτῶν κατὰ τὸ σύνταγμα.—'Αρμοδιότης προσυπογραφῆς τῶν βασιλικῶν πράξεων.—Ποινικαί, ἀστικαὶ καὶ κοινοβουλευτικαὶ εὐθύναι τῶν ὑπουργῶν.

Τὸ κοινοβουλευτικὸν καθεστὼς ἐν Ἑλλάδι.—Σχέσις μεταξὺ ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καὶ κοινοβουλίου.—'Ο Βασιλεὺς, οἱ Ὑπουργοὶ καὶ ἡ Βουλὴ ἐν τῷ κοινοβουλευτικῷ πολιτεύματι.—Συνέπειαι τῆς ἀποδοκιμασίας τῆς κυβερνήσεως ὑπὸ τῆς βουλῆς.—'Ο βασιλεὺς καὶ τὸ ἔργον τῆς βουλῆς.—Σύνοδοι τῆς βουλῆς τακτικαὶ καὶ ἑκτακτοί. Τὸ δικαίωμα διαλύσεως τῆς βουλῆς καὶ ἡ προσφυγὴ εἰς τὴν λαϊκὴν ἐτυμηγορίαν.—Οἱ ἐν γένει κανόνες λειτουργίας τοῦ συστήματος τῆς κοινοβουλευτικῆς κυβερνήσεως.

'Οργάνωσις καὶ λειτουργία τῆς Βουλῆς.—'Η ἐκλογὴ τῆς Βουλῆς.—Καθολικὴ, ἄμεσος καὶ μυστικὴ ψηφοφορία.—Τὸ ἐκλογικὸν σῶμα.—'Εκλογικὸν δίκαιον.—'Εκλογικὸν δικαίωμα ἐνεργητικὸν καὶ δικαίωμα ἐκλογιμότητος.—'Η διενέργεια τῶν ἐκλογῶν.—'Εκλογικὰ συστήματα (πλειοψηφικόν, ἀναλογικὸν κλπ.).—'Ανακλήρυξις τῶν ἐπιτυχόντων καὶ διαδικασία αὐτῆς.—'Ενστάσεις κατὰ τῆς ἐκλογῆς.—'Εκλογοδικεῖον.—'Οργάνωσις τῆς Βουλῆς καὶ ἡ λειτουργία αὐτῆς.—Κανονισμὸς τῆς Βουλῆς.—'Απαρτία.—Πλειοψηφία.—'Ελευθερία τοῦ λόγου καὶ ὅρια αὐτῆς.—Πειθαρχικὴ ἐξουσία τοῦ Προέδρου τοῦ Σώματος ἐπὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ.—'Αρμοδιότητες τῆς Βουλῆς (νομοθετικὸς παράγων—συγκατάθεσις εἰς ὠρισμένας βασιλικὰς πράξεις, συναψὶν συνθηκῶν, ἀπονομὴν χάριτος εἰς ὑπουργοὺς κλπ., ἔλεγχος τῆς κυβερνήσεως).—Διαδικασία καταρτίσεως τῶν νόμων.—'Επερωτήσεις, ἐρωτήσεις, συστάσεις.—Προνομίαι καὶ ἀσυλῖαι τῶν βουλευτῶν ἐκ τοῦ συντάγματος.

Αἱ λειτουργίαι τῆς πολιτείας.—Κριτήρια διακρίσεως τῶν κρατικῶν πράξεων ὑπὸ ἔποψιν οὐσιαστικοῦ περιεχομένου.—Νομοθετικὴ, διοικητικὴ καὶ δικαστικὴ λειτουργία.—Εἰδικώτερον «οὐσιαστικὸς νόμος» καὶ «τυπικὸς νόμος».—Νόμος καὶ διάταγμα.—Νόμοι ἀντισυνταγματικοί.—Κυρώσεις τῶν παραβάσεων τῆς συνταγματικῆς τάξεως καὶ τῆς νομιμότητος, ἐπιβαλλόμεναι ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας.—'Η νομιμότης ἐν τῇ διοικήσει.—Εἶδη διαταγμάτων.

Συνομολόγησις διεθνῶν συνθηκῶν, κατάρτισις τοῦ προϋπολογισμοῦ, χάρις, ἀμνηστία.—'Η ὑπὸ τοῦ Βασιλέως συνομολόγησις διεθνῶν συνθηκῶν καὶ ἡ

ἀποστολὴ τῆς βουλῆς.—Συνταγματικοὶ περιορισμοί.—Ἡ διαδικασία καταρτίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους.—Ἰδιότυπος νόμος.—Τὸ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον τοῦ προϋπολογισμοῦ ὑπὸ τὸ πρῶμα τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου.—Περὶ χάριτος καὶ ἀμνηστίας.

Αἱ ἀτομικαὶ ἐλευθερίαι.—Περὶ πολιτικῶν, ἀστικῶν καὶ ἀτομικῶν δικαιωμάτων ἐν γένει.—Ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία καὶ τὸ ἄσυλον τῆς κατοικίας.—Ἡ ἐλευθερία τῆς πνευματικῆς κινήσεως (τύπος, ἀλληλογραφία, τηλεπικοινωνία, ἐκπαίδευσις, συναθροίσεις, σαματεῖα).—Ἡ συνταγματικὴ προστασία τῆς ἰδιοκτησίας.—Τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναφέρεσθαι εἰς τὰς ἀρχάς.

Ἑκκλησία καὶ Πολιτεία.—Ἡ «ἐπικρατοῦσα θρησκεία» κατὰ τὸ σύνταγμα.—Ἐπίσημος ἐλληνικὴ ἐκκλησία.—Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς λατρείας (ἐρμηνεῖα τῶν σχετικῶν ἄρθρων τοῦ συντάγματος).—Ἀπαγόρευσις τοῦ προσηλυτισμοῦ.—Τὸ αὐτοκέφαλον τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησίας.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

**Ἔννοια τοῦ Πολιτικοῦ Συστήματος.*—Στοιχεῖα τοῦ Πολιτικοῦ Συστήματος—Λειτουργίαι τοῦ Πολιτικοῦ συστήματος—Δυνατότητες συγκρίσεως—Πολιτικὰ Ἀξία—Πολιτικὰ συμφέροντα.

Εὐρώπη.

Τὸ Βρετανικὸν Πολιτικὸν Σύστημα.

Ἱστορία — Στοιχεῖα — Λειτουργίαι — Ἐπίδρασις — Κοινοβουλευτισμὸς — καὶ πολιτικὴ.

Τὸ Γαλλικὸν Πολιτικὸν Σύστημα.

Ἱστορία — Στοιχεῖα — Λειτουργίαι — Ἐπίδρασις — Προεδρικὸς Κοινοβουλευτισμὸς (1959) καὶ δημοκρατία.

Τὸ Γερμανικὸν Πολιτικὸν Σύστημα.

Ἱστορία — Στοιχεῖα — Λειτουργίαι — Ἐπίδρασις — Κοινοβουλευτικὴ Ὁμοσπονδία καὶ Κοινωνικὸν Κράτος.

Τὸ Ρωσικὸν Πολιτικὸν Σύστημα.

Ἱστορία—Στοιχεῖα—Λειτουργίαι—Ἐπίδρασις—Αὐταρχικὴ Πολιτεία καὶ ἰδεολογικὸς ἀγὼν.

Ἀμερική.

Τὸ Πολιτικὸν Σύστημα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Ἱστορία — Στοιχεῖα — Λειτουργίαι — Ἐπίδρασις — Φιλελευθέρη Προεδρικὴ Δημοκρατία — καὶ διεθνὴς ἀτομικισμός.

Ἄ σ ί α.

Τὸ πολιτικὸν Σύστημα τῆς Κίνας.

Ἱστορία — Στοιχεῖα — Λειτουργίαι — Ἐπίδρασις — Ἀσιατικὸς Αὐταρχισμὸς καὶ τεχνολογικὴ ἐπανάστασις.

Τὸ Πολιτικὸν Σύστημα τῆς Ἰνδίας.

Ἱστορία — Στοιχεῖα — Λειτουργίαι — Ἐπίδρασις — Δημοκρατία καὶ ἀγὼν ἐπιβιώσεως.

Πολιτικὸν Σύστημα καὶ Κοινωνικὴ ἢ Οἰκονομικὴ Ἀνάπτυξις.

Οἰκονομία — Ἐκβιομηχάνισις — Ἀστισμὸς — Ἐκπαίδευσις.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

Ἑννοια Ὁργανώσεως.—Ὁργάνωσις—Συνταγματικὴ Ὁργανωτικὴ Ἐξουσία—Ἐκτασις Ὁργανώσεως—Ὁργανωτικοὶ Νόμοι—Νόμος καὶ Ὁργάνωσις.

Κοινωνικαὶ Οἰκονομικαὶ προϋποθέσεις.—Κοινωνικὴ διάθρωσις καὶ οἰκονομικὸν σύστημα — Ἀλληλεπίδρασις μορφῶν καὶ περιεχομένων ὀργανώσεως.

Ὁργανωτικαὶ Ἀρχαί.—Ὁργανωτικαὶ μονάδες—Κριτήρια διακρίσεως—Ἱεραρχία—ἔλεγχος—συντονισμός, ἀπόδοσις, οἰκονομία—ἀποφυγὴ συγκρούσεων.

Ὁργανωτικαὶ Μέθοδοι.—Γενικοὶ κανόνες—ἰδιαιτέρα σχήματα—ὀργάνωσις καὶ ἐξέλιξις.

Πολίτευμα καὶ Ὁργάνωσις.—Αὐταρχικὸν Κράτος.—Ὁργάνωσις Δημοκρατία καὶ Ὁργάνωσις.—Ὅρια Ὁργανώσεως καὶ Ἀτομικαὶ ἐλευθερίαι.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Εἰσαγωγικαὶ ἑννοιαὶ τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου.—Ἔθνος, καὶ κράτος, Κράτος καὶ διοίκησις.—Δημόσιον δίκαιον καὶ ἰδιωτικὸν δίκαιον.—Κριτήριον διακρίσεως αὐτῶν.—Ἡ διοίκησις ὡς ἄσκησις δημοσίας ἐξουσίας.—Φορεὺς αὐτῆς ἡ πολιτεία.—Θεωρία τῆς νομικῆς προσωπικότητος.—Αἱ λειτουργίαι τῆς πολιτείας.—Διοίκησις καὶ Δικαιοσύνη.—Ἡ θεωρία τοῦ «χωρισμοῦ τῶν ἐξουσιῶν».—Ἑννοια καὶ ὅρισμός τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου.—Θέσις τούτου ἐν τῷ εὐρυτέρῳ κλάδῳ τοῦ δημόσιου δικαίου.—Τὸ Διοικητικὸν Δίκαιον ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτοῦ ἐξέλιξει.—Ἡ γενικὴ ἀρχὴ τῆς νομιμότητος, ἡ ἄσκησις δημοσίας ἐξουσίας, τὸ συναφὲς πρὸς ταύτην «προνόμιον» τῆς αὐτεπαγγέλτου ἐνεργείας κλπ.—Ἡ ὑποταγὴ τῆς Διοικήσεως εἰς τὸν νόμον.—Σχέσις τῶν τριῶν λειτουργιῶν πρὸς ἀλλήλας.—Νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις.—«Ἀστυνομικὸν κράτος» καὶ Πολιτεία Δικαίου.—Δημόσιον ἐξ ὑποκειμένου δίκαιον.

Πηγαὶ τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου.—(Σύνταγμα, νόμοι, νομοθετικὰ διατάγματα, κανονιστικὰ διατάγματα καὶ λοιπαὶ κανονιστικαὶ πράξεις).—Ἐγκύ-

κλίσι.—Διοικητικὸν ἔθιμον καὶ διοικητικὴ πρακτικὴ.—Νομολογία.—Ἐναρξίς καὶ λήξις ἰσχύος νόμων καὶ διαταγμάτων.—Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως.—Ἡ θεωρία τοῦ διοικητικοῦ δικαίου.—Σχέσις πρὸς τὴν διοικητικὴν ἐπιστήμην καὶ πρὸς τὴν τεχνικὴν τῆς διοικήσεως.—Μέθοδος ἐρεῦνης ἐν τῇ θεωρίᾳ τοῦ διοικητικοῦ δικαίου.—Νομικοὶ τύποι τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου μεταφυτευθέντες εἰς αὐτήν.—Διοικητικαὶ πράξεις καὶ κανόνες ἐκδόσεως αὐτῶν

Γενικοὶ κανόνες ὁργανώσεως τῆς δημοσίας διοικήσεως.—Διοικητικαὶ ὑπηρεσίαι.—Τὰ καθ' ἑλαστα ὅργανα.—Ἐννοια καὶ κατηγορίαι αὐτῶν.—Ὅργανα ἄμεσα καὶ ἔμμεσα.—Κεντρικὰ καὶ περιφερειακὰ ὅργανα.—Ἡ διοικητικὴ ἱεραρχία.—Ὁ ἱεραρχικὸς ἔλεγχος.—Τὰ συστήματα διοικητικῆς ὁργανώσεως (ἄτομικόν καὶ συλλογικόν, συγκεντρωτικόν καὶ ἀποκεντρωτικόν, κ'υτοδιοικήσις τοπικὴ καὶ καθ' ὕλην κλπ.).—Ἡ κυβερνήσις καὶ οἱ ὕπουργοί.—Τὰ συμβούλια τῆς κεντρικῆς διοικήσεως.—Συμβούλιον Ἐπικρατείας, Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους, Ἀνώτατον Συμβούλιον Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν.—Αἱ διοικητικαὶ περιφέρειαι τοῦ κράτους.—Ὅργανωσις τῆς περιφερειακῆς διοικήσεως γενικῆς ἀρμοδιότητος (Γενικοὶ Διοικηταί, Νομάρχαι, Ἐπαρχοί).—Περιφερειακαὶ ἀρχαὶ εἰδικῶν κλάδων.

Β'. ΚΥΚΛΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

Εἰσαγωγικαὶ γνώσεις.—Τὸ ἄτομον καὶ ἡ κοινωνία.—Κοινωνικὴ ὁργάνωσις.—Πολιτικὴ ὁργάνωσις.—Οἰκονομικὴ ὁργάνωσις.—Αἱ θεωρίαι περὶ οἰκονομικῶν βαθμίδων.—Μορφαὶ ὁργανώσεως τῆς οἰκονομίας.

Κοινωνικαὶ ἐπιστήμαι.—Διάκρισις τῶν ἐπιστημῶν.—Κοινωνιολογία.—Δίκαιον.—Οἰκονομικὴ.—Ἡ σημασία τῆς τεχνικῆς.

Μεθοδολογία.—Γενικά.—Ἀφηρημένη μέθοδος.—Ἱστορικὴ μέθοδος.—Μονογραφίαι.—Στατιστικὴ.—Μαθηματικὴ μέθοδος.—Τελεολογικὴ μέθοδος.—Κριτικὴ τῶν διαφορῶν μεθόδων.—Ἐπιστήμη καὶ πολιτικὴ.

Θεμελιώδεις οἰκονομικαὶ ἀρχαί.—Αἱ ἀνάγκαι καὶ ἡ ἱκανοποίησις των.—Ἀγαθὰ καὶ ὑπηρεσίαι.—Ἡ ἀξία καὶ αἱ περὶ αὐτῆς θεωρίαι.—Ἡ τιμὴ καὶ ὁ νόμος προσφορᾶς καὶ ζήτησεως.—Τὸ νόμισμα.—Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ἀγαθῶν.—Παρατηρήσεις.

Οἱ συντελεσταὶ τῆς οἰκονομίας καὶ ἡ ἀλληλεξάρτησις αὐτῶν.—Φυσικοὶ συντελεσταί.—Κοινωνικοὶ συντελεσταί.—Οἰκονομικοὶ συντελεσταί.—Ἡ ὁργάνωσις τῆς παραγωγῆς.

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ

1. Γενικαὶ ἀρχαὶ τῆς Λογιστικῆς.—'Ορισμός, ἔννοια καὶ περιεχόμενον τῆς περιουσίας.—Πηγαὶ προελεύσεως τῆς περιουσίας (ἴδιον καὶ ξένον κεφάλαιον).—Ταξινόμησις τῆς περιουσίας καὶ τῶν πηγῶν προελεύσεώς της (ἔννοια καὶ ὁρισμός τοῦ λογαριασμοῦ).—'Εννοια τῶν ὄρων 'Ενεργητικοῦ καὶ Παθητικοῦ.—'Εννοια, ὁρισμός καὶ ἀπεικόνισις τοῦ 'Ισολογισμοῦ.—Μορφαὶ τοῦ 'Ισολογισμοῦ.—'Ορισμός, περιεχόμενον καὶ σκοπὸς τῆς Λογιστικῆς.—Διάκρισις τῆς Λογιστικῆς εἰς στατικὴν, δυναμικὴν καὶ στατικὴν.

Περὶ λογαριασμῶν, λογιστικῶν βιβλίων καὶ μεθόδου τηρήσεως διαφόρων λογαριασμῶν.—Περὶ λογαριασμῶν.—'Απεικόνισις τῶν λογαριασμῶν, παρακολούθησις τῆς κινήσεως τῶν λογαριασμῶν.—Περὶ διπλογραφικοῦ συστήματος.—Περὶ λειτουργίας τῶν λογαριασμῶν (ἀξιών, προσωπικῶν καὶ ἐξόδων, καὶ τῆς καθαρᾶς θέσεως).—Περὶ λογιστικῶν βιβλίων : ἐπιστήμων (βιβλίων ἀπογραφῶν, 'Ημερολογίου καὶ βιβλίου ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν) καὶ προαιρετικῶν (Γενικῶν Καθολικῶν, Προχείρων, 'Αναλυτικῶν Καθολικῶν, Βιβλίων Ταμείων, Γραμματίων κλπ.).—Περὶ ἀπογραφῆς (καταμέτρησις καὶ ἀποτίμησις).—Περὶ προσωρινοῦ ἰσοζυγίου καὶ καταστάσεως συμφωνίας, περιληπτικῶν καὶ εἰδικῶν λογαριασμῶν, ὡς καὶ περὶ ἀριθμοῦ ἰσοζυγίων.—Περὶ μικτῶν λογαριασμῶν ('Ορισμός καὶ διακρίσεις αὐτῶν. Περὶ ἐκκαθαρίσεως μικτῶν λογαριασμῶν).—Περὶ ἀντιθέτων λογαριασμῶν.—Περὶ διαμέσεων καὶ στατιστικῶν λογαριασμῶν, ὡς καὶ περὶ ἀντικυρζομένων χρεωπιστώσεων λογαριασμῶν (Λογιστικαὶ ἐγγραφαὶ τῶν πάσης φύσεως μετὰ γραμματίων συναλλαγῶν).—Μέθοδος τηρήσεως τοῦ λογαριασμοῦ ('Εμπορεύματα ὡς μικτοῦ, ὡς ἀμιγοῦς λογαριασμοῦ, ἀξίας, διὰ πολλαπλῶν λογαριασμῶν).—Περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν γενικῶν ἐξόδων ἐπὶ τοῦ ἐξ ἐμπορεύματος κέρδους.—Περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ λογαριασμοῦ «'Εμπορεύματα παρὰ τρίτοις».—Περὶ προαγωγῶν καὶ προπωλήσεων ἐμπορευμάτων, ὡς καὶ περὶ ἀγοραπωλησίας ἐμπορευμάτων μέσῳ ἀνταποκριτῶν.—Περὶ λογαριασμῶν τάξεως.—Περὶ τῶν ὑπὸ αἵρεσιν λογαριασμῶν.—Περὶ ἀπλογραφίας.—Περὶ ἀποσβέσεων.—Περὶ συντάξεως 'Ισολογισμοῦ τέλους χρήσεως, ὡς καὶ περὶ κλεισίματος τῶν λογιστικῶν βιβλίων καὶ ἐκ νέου ἀνοίγματος αὐτῶν.—Περὶ ἐγγραφῶν εἰς ξένον νόμισμα.—Περὶ λογιστικῆς τῶν ἐμπορικῶν ἑταιρειῶν (ὁμορρύθμων, ἑτερορρύθμων, ἀνώνμων καὶ συμμετοχικῶν).—Περὶ συγκεντρωτικοῦ συστήματος ἐγγραφῶν (ἀμερικανικοῦ κλπ.).—Περὶ λογιστικῆς καὶ διαχειριστικῆς ὁργάνωσεως ὀργανισμῶν δημοσίου δικαίου.—Περὶ λογιστικῶν σχεδίων.

2. 'Εφηρμοσμένη Λογιστικὴ :

α) Λογιστικὴ τῶν 'Εμπορικῶν 'Εταιρειῶν καὶ Συνεταιρισμῶν.

1) ὁμορρύθμων καὶ ἑτερορρύθμων 'Εταιρειῶν.

- 2) συμμετοχικῆς εταιρείας
 - 3) άνωνύμου εταιρείας
 - 4) εταιρείας περιωρισμένης εϋθύνης
 - 5) συνεταρισμῶν.
- β) Τραπεζικὴ Λογιστικὴ (στοιχεῖα).
 γ) Βιομηχανικὴ Λογιστικὴ (στοιχεῖα)
 δ) Ἀγροτικὴ Λογιστικὴ (στοιχεῖα).
3. Οἰκονομικὴ Λογιστικὴ :
- α) Ἐρευναι ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν καταστάσεων.
 - β) Περὶ τῆς έννοίας τοῦ κέρδους.
 - γ) Περὶ τοῦ προγραμματισμοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων.

Γ'. ΚΥΚΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Α'. Εἰσαγωγή εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ.—Ἡ Τουρκικὴ κυριαρχία.—Τὸ καθεστῶς τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν.—Ἐλευθερία καὶ προνόμια.—Θεσμοὶ αὐτοδιοικήσεως.—Στρατιωτικὰ σώματα ἀντιστάσεως.—Ἡ ἀναγέννησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὸν δέκατον ὀγδοὺν αἰῶνα.—Ἡ νέα κοινωνικὴ διάρθρωσις τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ γένεσις τῆς διοικητικῆς ἀριστοκρατίας.—Ἡ ἀνάπτυξις τῆς νέας ἀριστοκρατίας τῆς γῆς.—Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Διασποράς.—Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ οἰκονομικοῦ βίου καὶ τοῦ ναυτικοῦ.—Ρεύματα καὶ συγκρούσεις ιδεῶν.

Β'. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις καὶ αἱ ἀπορχαὶ τοῦ ἐλευθέρου βίου.—Ἡ ὀργάνωσις τοῦ Κράτους κατὰ τὴν ἐπαναστατικὴν περίοδον.—Ἡ Εὐρωπαϊκὴ πολιτικὴ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις.—Ἡ Ἑλληνικὴ ἀνεξαρτησία.—Τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐδαφικὴ διαμόρφωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου.—Τὸ ἔργον τοῦ Καποδιστρίου.

Γ'. Ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου.—Ὁ βασιλεὺς Ὅθων.—Ἡ Ἀντιβασιλεία καὶ τὸ ὀργανωτικὸν ἔργον αὐτῆς.—Ἡ ἐνηλικίωσις τοῦ Ὅθωνος καὶ ἡ περίοδος τῆς ἀπολύτου μοναρχίας.—Πολιτικαὶ καὶ ἰδεολογικαὶ ροπαί.

Δ'. Ἡ συνταγματικὴ βασιλεία τοῦ Ὅθωνος.—Ἡ ἐπανάστασις τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1843 καὶ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1844.—Πολιτικὰ κόμματα καὶ διαμόρφωσις τοῦ πολιτικοῦ βίου μέχρι τῆς ἐξώσεως τοῦ Ὅθωνος.—Ὁ Κριμαϊκὸς πόλεμος καὶ ἡ Ἑλλάς.—Ἡ ἐξωσις τοῦ Ὅθωνος.

Ε'. Ἡ βασιλεία τοῦ Γεωργίου τοῦ Α'.—Ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς νέας δυναστείας.—Ἡ προσάρτησις τῶν Ἰονίων νήσων.—Τὸ Σύνταγμα τοῦ 1864 καὶ ἡ ἐξέλιξις τοῦ πολιτικοῦ βίου.—Τὸ ἐθνικὸν πρόβλημα : Τὸ Κρητικὸν Ζήτημα,

ἡ ἰδρυσις τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, ἡ Συνθήκη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου καὶ τὸ Βερολίνιον Συνέδριον, ὁ Πόλεμος τοῦ 1897, ὁ Μακεδονικὸς ἀγὼν.—Ἡ ἑνωσις τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς νοτίου Ἡπείρου.—Ἡ Ἐπανάστασις τῶν Νεοτούρκων καὶ ἡ Ἑλλάς.—Ἀνακαινιστικὰ ρεύματα ἐν τῷ Ἑλληνικῷ δημοσίῳ βίῳ.

ΣΤ'. Οἱ Βαλκανικοὶ πόλεμοι καὶ ἡ νέα διαμόρφωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου.—Τὰ πολεμικὰ γεγονότα.—Ἡ Συνθήκη τοῦ Λονδίνου.—Ὁ πόλεμος μετὰ τῆς Βουλγαρίας καὶ ἡ Συνθήκη τοῦ Βουκουρεστίου.

Ζ'. Ὁ Πρῶτος Παγκόσμιος πόλεμος καὶ ἡ Ἑλλάς.—Ἐσωτερικοὶ διχασμοί. Ἡ ἔξοδος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν πόλεμον καὶ τὸ Βαλκανικὸν μέτωπον.—Αἱ Συνθήκαι τοῦ Νεῖγῦ καὶ τῶν Σεβρῶν.—Ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ καὶ ἡ Συνθήκη τῆς Λωζάννης.

Η'. Μεταξὺ τῶν δύο πολέμων.—Ἡ σημασία τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς.—Κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ ἐπακόλουθα τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν.—Πολιτικὴ καὶ ἠθικὴ κρίσις.—Τὸ Σύνταγμα τοῦ 1927.—Ἡ Δικτατορία.

Θ'. Ὁ Δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος καὶ ἡ Ἑλλάς.—Ἡ ἔκρηξις τοῦ Δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.—Ἡ ἐπίθεσις τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γερμανίας καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἀντίστασις.—Ἡ ἐθρικὴ κατοχή.—Ἡ ἀντίστασις τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ.—Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος.

Ι'. Τὰ μετὰ τὸν Δεύτερον Παγκόσμιον πόλεμον.—Ἐσωτερικοὶ διχασμοὶ καὶ παγκόσμιοι ἀνταγωνισμοὶ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους.—Ἡ ἀποκατάστασις τοῦ πολιτικοῦ βίου καὶ ἡ ἐπάνοδος τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β'.—Ὁ Συμμοριτοπόλεμος.—Ἡ προσάρτησις τῆς Δωδεκανήσου.—Ἡ οἰκονομικὴ ἀνόρθωσις καὶ ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ διεθνείᾳ κοινωνίᾳ.—Τὸ Κυπριακὸν Ζήτημα καὶ ἡ ἀνακήρυξις τῆς Κυπριακῆς πολιτείας.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Α'. Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Πολιτισμοῦ.—Ἡ Ἱστορία τῶν Πολιτισμῶν ὡς αὐτοτελὴς ἱστορικὸς κλάδος.—Ορισμὸς καὶ στοιχεῖα τοῦ Πολιτισμοῦ.—Φορεῖς καὶ παράγοντες τοῦ Πολιτισμοῦ.—Στάδια καὶ σταθμοὶ τοῦ Πολιτισμοῦ.—Γενικαὶ ἀρχαὶ καὶ κριτήρια ταξινομήσεως τῶν πολιτισμῶν.

Β'. Προϊστορικοί, ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι πολιτισμοί.—Προϊστορικοὶ πολιτισμοί: ἡ ἐποχὴ τοῦ λίθου καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ μετάλλου.—Προϊστορικοὶ πολιτισμοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου.—Ἀρχαῖοι Ἀνατολικοὶ πολιτισμοί.—Οἱ Ἑλληνες καὶ ἡ ἀρχαῖκὴ περίοδος τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.—Ἡ ἀκμὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.—Ἡ Ἑλληνικὴ οἰκουμενικὴ Μοναρχία καὶ ὁ πολιτισμὸς τῶν Ἑλληνιστικῶν χρόνων.—Ἡ Ρωμαϊκὴ Δημοκρατία.—Ἡ Ρωμαϊκὴ οἰκουμενικὴ Αὐτοκρατορία καὶ ὁ Ἑλληνορωμαϊκὸς πολιτισμὸς αὐτῆς.—Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ χριστιανικὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία.—Ὁ

Ἰσλαμισμός καὶ ὁ πολιτισμός τῶν Ἀράβων.—Ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ ὁ πολιτισμός αὐτῆς.—Ὁ πολιτισμός ἐν τῇ μεσαιωνικῇ Εὐρώπῃ.—Ἡ Ἀναγέννησις ἐν Εὐρώπῃ καὶ ὁ νέος κόσμος.—Ἡ ἐποχὴ τῆς ἀπολυταρχίας καὶ τῆς ἀνακρινίσεως τοῦ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος.—Ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἐπέκτασις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἀποικιακοῦ συστήματος.—Ὁ Διαφωτισμός.—Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις καὶ ἡ ἀναγέννησις τοῦ ἐθνικοῦ.—Ἡ ἐποχὴ τῆς Τεχνικῆς.—Ἡ ἀναγέννησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ

Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι.—Ἐννοια τῆς φιλοσοφίας καὶ ἀντικείμενα αὐτῆς.—Φιλοσοφία καὶ πνευματικὸς βίος.—Φιλοσοφία καὶ ἐπιστήμη.—Φιλοσοφία καὶ θρησκεία.—Φιλοσοφία καὶ Τέχνη.—Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ κόσμος.—Ἡ κατ' αἰσθησιν ἀντίληψις (Αἰσθήσεις—Αἰσθήματα—Ἀντίληψεις—Παραστάσεις).—Ἡ νόησις.—Τὸ θυμικόν (συναίσθημα καὶ βούλησις).—Ἡ προσωπικότης καὶ ἡ συνοχή τοῦ ψυχικοῦ βίου.—Φιλοσοφία καὶ ψυχολογία.

Οἱ κλάδοι τῆς φιλοσοφίας.—Μεταφυσική.—Γνωσιολογία.—Φιλοσοφία τῶν ἀξιών.—Προβλήματα μεθοδολογικὰ καὶ γνωσιολογικὰ.—Ἡ κατ' ἐμπειρίαν γνῶσις.—Αἰσθησιοκρατία.—Ἡ διὰ τοῦ νοῦ καὶ τοῦ λόγου γνῶσις.—Νοησιαρχικοί.—Ἡ κριτικὴ σχολή.—Τὰ ὅρια τῆς γνώσεως.—Δογματικοί.—Σκεπτικισταί.—Ἡ σχετικότης τῆς γνώσεως.

Ἠθικότης.—Κοινωνικὸς βίος.—Ἠθικὴ καὶ δίκαιον.—Ἀνθρωπισμός.

Καλλιέργεια τῆς προσωπικότητος.—Μόρφωσις διὰ γνώσεων.—Μόρφωσις δι' αὐτοελέγχου καὶ ἐσωτερικῆς βελτιώσεως.—Νομιμότης τοῦ ψυχικοῦ βίου.—Καλλιέργεια τῆς διανοίας καὶ τῆς βουλῆσεως.—Συναίσθηματικὸς βίος.—Συνείδησις.—Αἱ ἔννοιαι τοῦ χρέους καὶ τῆς ἀρετῆς.—Ἐσωτερικὸς πολιτισμός.—Φιλαλληλία, ἀνθρωπισμός καὶ ἐλευθερία.

Ἱστορία τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν.—Οἱ προσωκρατικοί.—Οἱ σοφισταί.—Ἡ ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς.—Σωκράτης καὶ Πλάτων.—Ἀριστοτέλης.—Στωϊκοί.—Ἐπικουρείοι.—Νεопλατωνικοί.—Ἡ φιλοσοφία τῶν ἐλληνιστικῶν καὶ τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων.—Οἱ φιλόσοφοι—πατέρες τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν Μεσαίωνα.—Ἡ σχολαστικὴ φιλοσοφία.—Ἡ Ἀναγέννησις.—Νέα περὶ κόσμου παράστασις συνεπεὶ τῆς προόδου τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.—Τὰ μεγάλα συστήματα τοῦ 17ου αἰῶνος.—Descartes καὶ καρτεσιανοί.—Ὁ πανθεϊσμός τοῦ Σπινόζα.—Ἡ φυσιοκρατία τοῦ Hobbes.—Ἡ μεταφυσικὴ ἰδεοκρατία τοῦ Leibnitz.—Οἱ χρόνοι τῆς Διαφωτίσεως (Ἀγγλία, Γαλλία, Γερμανία).—Ἡ κριτικὴ φιλοσοφία τοῦ Kant.—Γερμανοὶ ἰδεοκράται καὶ ρωμαντικοί.—Φίχτε.—Ἑγκελς.—Περίοδος τῆς ἐπικρατήσεως τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.—Ὁ Auguste

Comte καὶ ὁ γαλλικὸς θετικισμὸς.—Σπένσερ.—Νίτσε.—Ἀντίδρασις κατὰ τοῦ θετικισμοῦ.—Ὁ εἰκοστὸς αἰὼν.

Αἱ Σχολαί.—Ἐνιαρχικοὶ καὶ δυαρχικοί.—Ὑλισμός.—Πνευματοκρατία κλπ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

Ὁ ὀρισμὸς τῆς ἐννοίας τῶν Πνευματικῶν Ἐπιστημῶν.—Ποῖαι εἶναι αἱ πνευματικαὶ Ἐπιστήμαι.—Ἡ διαφορὰ τῶν πνευματικῶν Ἐπιστημῶν ἀπὸ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας κατὰ τὸ ἀντικείμενον καὶ κατὰ τὴν μέθοδον αὐτῶν.—Τὸ κυριώτερον διακριτικὸν γνώρισμα τῶν πνευματικῶν ἐπιστημῶν εἶναι ὅτι ἔχουν ὡς ἀντικείμενον πνευματικὰ γεγονότα ἢ δημιουργήματα τοῦ πνεύματος.—Ὡς πνευματικαὶ ἐπιστήμαι θεωροῦνται ἡ ψυχολογία, ἡ ἱστορία, ἡ φιλοσοφία, ἡ κοινωνιολογία, ἡ αἰσθητική, ἡ ἠθική, ἡ νομικὴ ἐπιστήμη, ἡ θεολογία, ἡ φιλοσοφία.

Δ'. ΚΥΚΛΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

Α'. Εἰσαγωγή : 1) Ἀντικείμενον — μέθοδος. 2) Ἱστορικὴ ἐπισκόπησις μεθόδου ἐρεῦνης. Σχολαί. 3) Σύγχρονοι κατευθύνσεις.—Σχέσις θεωρίας καὶ ἐμπειρικῆς ἐρεῖνης (κατὰ βᾶθος κοινωνιολογίας).

Β'. Κοινωνικαὶ ομάδες — Διακρίσεις : 1) Στοιχειώδεις ομάδες (ἄμεσος ἐπικοινωνία) : α) Οἰκογένεια, β) Ὁμάς παιγνιδίων, γ) Ὁμάς πρεσβυτέρων (μικραὶ Κοινότητες). 2) Δευτερογενεῖς ομάδες (ἔμμεσος ἐπικοινωνία) : α) Κοινωνικαὶ τάξεις, β) Πολιτικαὶ ομάδες, γ) Οἰκονομικαὶ ομάδες (ομάδες συμφέροντος — ομάδες ἀσκοῦσαι πίεσιν), δ) Γραφειοκρατία, ε) Θρησκευτικαὶ ομάδες, στ) Ὁ Στρατὺς ὡς κρατικὴ ὁμάς, ζ) Τὸ Ἔθνος, η) Τὸ Κράτος, θ) Ἡ Κοινότης.

Ι. Ἡ ἡγεσία τῆς ομάδος. ΙΙ. Ὁμαδικὴ στάσις. ΙΙΙ. Ὁμαδικὴ συμπεριφορά : α) Συμπεριφορὰ ἀτόμων συνιστῶντων πλῆθος, β) Συμπεριφορὰ ἀτόμων συνιστῶντων μᾶζαν, γ) Συμπεριφορὰ ἀτόμων συνιστῶντων κοινόν.

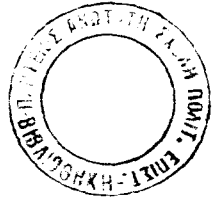
Γ'. Κοινωνικὴ ψυχολογία : Στάσις — Στερεότυπον — Προκατάληψις. Κοινωνικὴ προσωπικότης. Δυναμικὴ τῆς ομάδος : Κοινωνιομετρία.

Δ'. Εἶδ.κοὶ κλάδοι Κοινωνιολογίας.

Ε'. Κοινὴ Γνώμη : Ἐννοια, παράγοντες καὶ προϋποθέσεις σχηματισμοῦ τῆς.

ΣΤ'. Κοινωνιολογία τοῦ Πολιτισμοῦ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΒΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Α'. Βιολογικά θέματα.

1. Το φαινόμενο της ζωής εν τῷ κόσμῳ.
2. Κληρονομικότης καὶ παραλλακτικότης.
3. Μενδελισμὸς (Νόμοι).
4. Μενδελισμὸς (κυτολογικαὶ βάσεις).
5. Σωματικαὶ καὶ κληρονομικαὶ νόσοι καὶ ἀνωμαλίας τοῦ ἀνθρώπου.
6. Ψυχώσεις καὶ ψυχοπάθειαι.
7. Βιολογικὴ καὶ κοινωνικὴ ἐπιλογή.
8. Φυλαί.
9. Κληρονομικότης καὶ περιβάλλον.

Β'. Κοινωνιολογικά θέματα.

1. Ἀτομοκρατία καὶ ὀλοκρατία.
2. Φαινόμενο κοινωνικότητος.
3. Χαρακτηρολογία καὶ κοινωνικότης.
4. Παθολογικὰ φαινόμενα τῆς κοινωνίας καὶ πάλη κατ' αὐτῶν (οἰκονομικὰ, τοξικὰ οὐσίαι, τυγχρὰ παίγνια, ρυπαρὰ τέχνη, ἐταιριάσεις, πενία, φτωχο-πενία, ἀλητεία, ἐπαιτεία, δεισιδαιμονία, πόλεμοι, διαφθορὰ ἀνηλίκων κλπ.).

Γ'. Εἰδικὰ θέματα Βιοκοινωνικά.

Α'. Στατιστική.

1. Εἰσχωγὴ
2. Ἱστορία καὶ Στατιστικὴ.
3. Μεθοδολογία.
4. Διάφορα εἶδη Στατιστικῆς.
5. Εἰδικὰ θέματα Στατιστικῆς.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΤΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ

Α'. ΚΥΚΛΟΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΟΛΙΤΕΙΟΛΟΓΙΑ

I. Αἱ θεμελιώδεις ἔννοιαι.—Τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς πολιτειολογίας.—Γενικὴ πολιτειολογία καὶ νομικὴ ἐπιστήμη.—Γενικὴ πολιτειολογία καὶ φιλοσοφία τοῦ δικαίου.—Γενικὴ πολιτειολογία καὶ κοινωνιολογία.—Γενικὴ πολιτειολογία καὶ πολιτικὴ.—Γενικὴ καὶ εἰδικὴ πολιτειολογία.—Ἡ θέσις τῆς πολιτειολογίας ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ἐπιστημῶν.—Ἡ μέθοδος τῆς γενικῆς πολιτειολογίας.—Ἡ χρησιμότης τῆς γενικῆς πολιτειολογίας.

II. Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι.—1. Προέλευσις, ἐξέλιξις καὶ θάνατος τοῦ κράτους.—Βασικαὶ γραμμαὶ μιᾶς κοινωνιολογίας τοῦ κράτους : α) Γενικὰ—Κοινωνιολογία καὶ Φιλοσοφία τῆς Ἱστορίας.—Ἡ ἔννοια τοῦ ἱστορικοῦ νόμου (Ἡ φιλοσοφία τοῦ Hegel—Ἡ φιλοσοφία τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμου.—Ἡ φιλοσοφία τοῦ Spengler.—Ἡ ἱστορικοφιλοσοφικὴ θεωρία τοῦ Φυλετισμοῦ.—β) Στοιχεῖα κοινωνιολογίας τοῦ κράτους (Ἡ προέλευσις τοῦ κράτους : Πρωτότυπος, παράγωγος προέλευσις, αἱ θεωρίαι.—Ἡ ἐξέλιξις τοῦ κράτους : Ἡ κοινωνικοποίησις τοῦ κράτους—Ἡ ἀνακύκλησις τῶν πολιτειακῶν μορφῶν—Τὸ σύγχρονον στάδιον ἐξελιζέως).—γ) Ὁ θάνατος τοῦ κράτους. 2. Ἡ δικαιολόγησις τοῦ κράτους—(Αἱ ἀναρχικαὶ θεωρίαι—Αἱ προσθετικαὶ θεωρίαι περὶ δικαιολογήσεως τοῦ κράτους—Ἡ θετικὴ δικαιολόγησις τοῦ κράτους).

Ἡ ἔννοια τοῦ κράτους.—Τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τῆς ἐννοίας τοῦ κράτους.—Τὰ κοινωνιολογικὰ στοιχεῖα τῆς ἐννοίας τοῦ κράτους.—Τὰ πολιτικὰ στοιχεῖα τῆς ἐννοίας τοῦ κράτους.

Προβλήματα τῆς κυριαρχίας.

Ὁμοσπονδιακὰ καὶ συνομοσπονδιακὰ κράτη.

Ἡ ἔννοια τῆς συντακτικῆς καὶ ἀναθεωρητικῆς ἐξουσίας.

Ἡ ἔννοια τοῦ δικαίου.—Ὁρισμὸς τοῦ δικαίου καὶ διὰκρισις αὐτοῦ ἀπὸ συναφῶν φαινομένων.—Ἡ θετικὴ θεωρία τοῦ ἐθνικοῦ.—«Νομικὸς» καὶ «νόμο-θετικὸς» ὀρισμὸς καὶ χαρακτηρισμός.—Ὁ «ἀποδέκτης» τοῦ «κανόνος δικαίου».—Δίκαιον καὶ δικαίωμα.—Αἱ σχολαὶ τοῦ δικαίου.—Ἡ διαίρεσις τοῦ δικαίου.—Ἡ ἐρμηνεία τοῦ δικαίου.

Κράτος καὶ δίκαιον.

Κράτος καὶ διεθνὲς δίκαιον.

Τὰ σύγχρονα προβλήματα τῆς θεωρίας τοῦ κράτους.

Κριτικὴ ἀνάλυσις τῶν περὶ κράτους συγχρόνων θεωριῶν.—Ἡ θεωρία τοῦ

Jellinek—τοῦ Kelsen—τοῦ Duguit—τοῦ Max Weber—τοῦ Σοσιαλισμοῦ—
τοῦ Smend—τοῦ Carl Schmitt—τοῦ Oswald Spenser—τοῦ Laski—τοῦ
Radbruch—τοῦ Stammler.

Αἱ Πολιτεῖαι καὶ Πράξεις (Σύνταγμα—Νόμος—Διάταγμα—Δικαστικὴ Ἀπό-
φασις).

Εἰδικαὶ Πολιτεῖαι καὶ Πράξεις (Προϋπολογισμός—Ἐπικύρωση Διεθνῶν
Συνθηκῶν—Χάρις καὶ Ἀμνηστία).

Τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα.

Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία.

Κράτος καὶ Παιδεία.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Κράτους (Γενικαὶ Γραμμαὶ τῆς Θεωρητικῆς καὶ Πρακτικῆς
Πολιτικῆς).

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Νομικὰ πρόσωπα Δημοσίου δικαίου.—Οἱ ὄργανισμοὶ τῆς τοπικῆς αὐτο-
διοικήσεως (δῆμοι καὶ κοινότητες).—Σύστασις καὶ κατάργησις αὐτῶν.—
Ἑδαφικαὶ μεταβολαί.—Καθορισμὸς ὁρίων.—Δημόται.—Μητρώα.—Δημοτικά
καὶ κοινοτικά ἄρχαί.—Ὅργανα βουλευόμενα καὶ ἐκτελεστικά.—Ἀνάδειξις
αὐτῶν, ἀρμοδιότητες, κανόνες λειτουργίας τῶν συλλογικῶν ὀργάνων.—Ἐπο-
πτεία τῆς πολιτείας ἐπὶ τῶν δήμων καὶ τῶν κοινοτήτων.—«Πειθαρχικά» καὶ
ἄλλα διοικητικὰ μέτρα κατὰ τῶν δημοτικῶν καὶ τῶν κοινοτικῶν ἄρχων.—
Μορφαὶ ἐποπτείας ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν βουλευομένων συλλογικῶν ὀργάνων
(ἐποπτεία νομιμότητος καὶ οὐσιαστικῆς, προληπτικῆς καὶ κατασταλτικῆς).—
Οἱ δημοτικοὶ καὶ κοινοτικοὶ ὑπάλληλοι.—Ὑπηρεσιακὴ κατάσταση, μονιμότης
κλπ. (ἐρμηνεία τοῦ νέου κώδικος).—Περιουσία καὶ πόροι τῶν δήμων καὶ
τῶν κοινοτήτων.—Προϋπολογισμός.—Προαιρετικά καὶ ὑποχρεωτικά δαπά-
ναι.—Διαδικασία καταρτίσεως καὶ ψήφισεως τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἐπο-
πτεία τοῦ κράτους ἐπ' αὐτοῦ (ἀρμοδιότης τοῦ νομάρχου πρὸς αὐτεπάγγελτον
ἐγγραφὴν κλπ.).—Ἀπολογισμός.—Ταμειακὴ ὑπηρεσία.—Ἔργα καὶ προμή-
θειας δήμων καὶ κοινοτήτων.—Συμβάσεις παραχωρήσεως δημοτικῶν ὑπηρε-
σιῶν, ἐκποιήσεως ἀκινήτων, μισθωτικά, δανειστικά.—Δουλεῖα δημοσίου δι-
καίου ἐπὶ δημοτικῶν ἀκινήτων.—Σύνδεσμοι δήμων καὶ κοινοτήτων.—Ἡ ἔννοια
τῆς δευτεροβαθμίου τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως καὶ ἐφαρμογαὶ αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι.

Οἱ ὄργανισμοὶ τῆς καθ' ἑλὴν αὐτοδιοικήσεως.—Νομικὰ πρόσωπα δημο-
σίου δικαίου, ἀσχοῦντα διοίκησιν, ἕτερα πλὴν τῶν τοπικῶν ὀργανισμῶν.—
Νομικὴ προσωπικότης καὶ ἄσκησις δημοσίας ἐξουσίας.—Κριτήρια διακρί-
σεως αὐτῶν ἀπὸ παρεμφερῶν νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Τρόποι
συστάσεως τῶν τούτων ὀργανισμῶν.—Διὰ τί ἀνήκουσιν εἰς τὴν δημόσιον

διοικητικὸν ὀργανισμόν.—Αἱ συνέπειαι τῆς τοιαύτης ιδιότητος αὐτῶν.—Πληθωρισμός αὐτῶν εἰς τὰ νεώτερα κράτη.—Μειονεκτήματα τῆς ὑπερβαλλούσης ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος.—Κατηγορίαι τῶν ὀργανισμῶν τῆς καθ' ὕλην αὐτοδιοικήσεως.—Κανόνες ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν.—Διοικητικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὑπάλληλοι αὐτῶν.—Ἐποπτεία τοῦ κράτους ἐπὶ τῶν ὀργανισμῶν (διοικητική, οἰκονομική κλπ.).

Νομικὴ ρύθμισις τῆς δράσεως τῆς Διοικήσεως ἐν γένει.—Ἐνιαία νομικὴ ρύθμισις τῆς δράσεως τῆς τε ἐν στενῇ ἐννοίᾳ κρατικῆς διοικήσεως καὶ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου.—Κανόνες νομιμότητος διέποντες τὴν λειτουργίαν πασῶν τῶν διοικητικῶν τούτων ὑπηρεσιῶν.—Ἡ δρᾶσις τῆς δημοσίας διοικήσεως ὑπὸ ἔποψιν ὕλης καὶ βαθμοῦ ἐπεμβάσεως.—Ἀντίρροποι ἐν τῇ διοικητικῇ ἐπιστήμῃ κατευθύνσεις.—Ἀτομιστικαὶ καὶ κοινωνιστικαὶ θεωρίαι.—Οἱ πέντε θεμελιώδεις κλάδοι τῆς διοικητικῆς ἐνεργείας.—Εὐρυνσις τοῦ κύκλου τῆς δημοσίας διοικητικῆς δράσεως εἰς τὰ σύγχρονα κράτη.—Διοικητικὴ δρᾶσις παράλληλος πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν καὶ «προνομιακὴ» ἢ «μονοπωλιακὴ».—Διάφορος ἐκάστοτε τρόπος νομικῆς ρυθμίσεως : δεσμευμένη καὶ κατ' εὐχέρειαν διοικήσις.—Ἡ διακριτικὴ εὐχέρεια τῆς διοικήσεως.—Διάγνωσις αὐτῆς, ἔκτασις (πλαίσιον, ἀκραῖα ὅρια, φραγμοὶ) καὶ κανόνες νομίμου ἀσκήσεως αὐτῆς (νομικὰ ἐλαττώματα ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς διακριτικῆς εὐχερείας).—Ἡ αὐτεπάγγελτος ἐνέργεια τῆς διοικήσεως καὶ ὅρια αὐτῆς.—Ὁ διοικητικὸς καταναγκασμός.—Οἱ καθ' ἕκαστα κανόνες νομιμότητος ἐν τῇ διοικητικῇ δράσει.—Ἀρχὴ τῆς ἐλευθερίας ἐνεργείας τῆς διοικήσεως («τεκμήριον τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας».)—«Ἐπιφυλάξεις» τοῦ νομικοῦ κανόνος.—Περιεχόμενον τοῦ κανόνος νομιμότητος (ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον : ἀρμοδιότης τοῦ ὀργάνου—στοιχεῖον διαδικασίας : τήρησις τῶν «οὐσιωδῶν τύπων»—νομιμότης τοῦ οὐσιαστικοῦ περιεχομένου τῆς ἐνεργείας).—Ἡ νομιμότης τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου ἐκδιδομένων ὑπὸ τῆς διοικήσεως νομικῶν κανόνων.—Αἱ («ἐφ' ἅπαξ») ἐξουσιοδοτήσεις.—Ἀποκλεισμός τῆς «ἀτομικῆς» ρυθμίσεως τῆς ὑπεξουσιοδοτήσεως, τῆς «κατ' ἀναλογίαν» ἐξουσιοδοτήσεως.—Ἀντικείμενα ἀπαιτοῦντα («εἰδικὰς») ἐξουσιοδοτήσεις.—Ἄλλοι κανόνες νομιμότητος (ἀνακλητόν, ἀναδρομικότης κλπ.).—Οἱ κανόνες τῶν ἱεραρχικῶν ἐπεμβάσεων.—Ἀρμοδιότης ἱεραρχικῆς διαταγῆς καὶ ὑπηρεσιακῆ ὑποχρέωσης ὑπακοῆς.—Ὅρια ταύτης.—Ἱεραρχικὸς ἔλεγχος ἐπὶ τῶν νομικῶν πράξεων τῆς διοικήσεως.—Προληπτικὸς καὶ κατασταλτικὸς ἔλεγχος νομιμότητος καὶ οὐσιαστικός.—Ἐλεγχος αὐτεπάγγελτος καὶ ἐπὶ προσφυγῇ.—Ἡ ἱεραρχικὴ προσφυγή, ἄτυπος καὶ τυπικὴ (ἐνδικοφανής).

Κατηγορίαι πράξεων καὶ ἐνέργειαι τῆς Διοικήσεως.—Ὑλικαί, τεχνικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ ἐνέργειαι.—Νομικαὶ πράξεις τῆς διοικήσεως.—Πράξεις μονομερεῖς καὶ διοικητικαὶ συμβάσεις.—«Εἰδικαί» ἢ «ἀτομικαί» ἢ «ἐν στενῇ ἐννοίᾳ» διοικητικαὶ πράξεις δικαιοπρακτικοῦ χαρακτῆρος.—Ἐννοια καὶ κατη-

γορίαι αὐτῶν.—Πρόσθετοι ὅρισμοι εἰς τὰς διοικητικὰς πράξεις (αἱρέσεις, προθεσμίαι, ὅροι).—Διοικητικαὶ πράξεις ἀνυπόστατοι καὶ ἀπλῶς ἀνίσχυροι (ἄκυροι, ἀκυρώσιμοι κλπ.).—Κατηγορίαι διοικητικῶν συμβάσεων.—Σύνθετοι διοικητικαὶ ἐνέργειαι.—Κανονιστικαὶ πράξεις τῆς διοικήσεως μὴ περιέχουσαι νομικοὺς κανόνas (ἐσωτερικοὶ κανονισμοὶ δημοσίων ὑπηρεσιῶν κλπ.).

Αἱ ἔννομοι σχέσεις δημοσίου δικαίου.—Δημόσια ἐξ ὑποκειμένου δίκαια.—Πηγὴ τούτων ἡ αὐτοπαγωγὴ τῆς κρατικῆς ἐξουσίας εἰς νομικοὺς φραγμούς.—Δημόσια ὑποχρεώσεις τῶν ιδιωτῶν.—Ἀντιστρόφως δικαιώματα τῆς δημοσίας διοικήσεως καὶ ὑποχρεώσεως ταύτης ἐναντὶ τῶν διοικουμένων.—Ὑποκείμενα ἐν γένει τῶν δημοσίων ἐννόμων σχέσεων.—Σύστασις, ἀλλοίωσις καὶ κατάλυσις αὐτῶν.—Περιεχόμενον αὐτῶν.—Αἱ δημοσίου δικαίου παροχαί.—Εἰδικώτερον ἡ δημοσίου δικαίου ἀποζημίωσις.—Ἀστικὴ εὐθύνη τοῦ κράτους καὶ τῶν ἀσκούντων διοίκησιν νομικῶν προσώπων διὰ ζημίας προξενηθείσας ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν.

Δίκαιον τῶν διοικητικῶν διαφορῶν.—Αἱ ἔννομοι τῆς διοικητικῆς διαφορᾶς καὶ τῆς διοικητικῆς δικαιοδοσίας.—Τὸ κράτος «δικαίου» ὡς θεμέλιον τῆς ἐννοίας τῆς διοικητικῆς δικαιοσύνης.—Αἱ καθ' ἑκάστα κατηγορίαι τῶν διοικητικῶν διαφορῶν.—Συστήματα διοικητικῆς δικαιοσύνης.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ Δικαίου τῶν διοικητικῶν διαφορῶν ἐν Ἑλλάδι.—Οἱ δικασταὶ τῶν διοικητικῶν διαφορῶν κατὰ τὸ σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους.—Τὰ διοικητικὰ δικαστήρια.—Γενικοὶ χαρακτῆρες αὐτῶν.—Κανόνες ἀρμοδιότητος καὶ λειτουργίας.—Ἡ ἐνώπιον αὐτῶν τηρουμένη διαδικασία.—Αἱ διοικητικαὶ διαφοραὶ τῆς «οὐσίας» ἢ τῆς «πλήρους δικαιοδοσίας».—Ὁ θεσμὸς τῆς συγκρούσεως καθηκόντων.—Ὁ θεσμὸς τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως.—Ἐνδίκῃ μέσα κατ' ἀποφάσεων διοικητικῶν δικαστηρίων.—Ἡ αἵτησις ἀναφάσεως.—Αἱ ὑπαλληλικαὶ προσφυγαί.—Φορολογικὰ δικαστήρια καὶ εἰδικὰ διοικητικὰ δικαστήρια.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΝ

Γενικὴ Θεωρία τοῦ Δημοσίου Διεθνoῦς Δικαίου.

Διεθνῆς Κοινότης καὶ διεθνῆς δικαιοταξία.—Κοινωνικοὶ λόγοι ἐπιβάλλοντες τὴν διαμόρφωσιν Διεθνoῦς Κοινότητος καὶ τὴν ἔννομον ρύθμισιν τῶν διεθνῶν σχέσεων.—Τὸ ἀνέφικτον τῆς οἰκονομικῆς αὐταρκειᾶς τῶν κρατῶν.—Αἱ οἰκονομικαὶ διαπολιτευτικαὶ ἀνταλλαγαὶ καὶ ἡ ἀνάγκη ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς ρυθμιστικοὺς κανόνas δικαίου.—Ἡ ἀσφάλεια τῶν κρατῶν καὶ ἡ ἀνάγκη διεθνoῦς θεμελιώσεως αὐτῆς.—Ἡ ἐννοία τῆς συλλογικῆς ἀσφαλείας.—Ἡ περὶ δικαίου συνείδησις τῶν λαῶν.—Ἡ διεθνὴς δικαιοταξία καὶ αἱ ποικίλαι αὐτῆς μορφαί : ἡ διπλωματικὴ πολέκεντρος ὀργάνωσις· περιφερειακαὶ καὶ οἰκουμενικαὶ ὀργανώσεις.

Ἡ νομικὴ ὑπόστασις τοῦ διεθνoῦς δικαίου.—Ἡ νομοθετικὴ λειτουργία εἰς τὰ διεθνή πλαίσια.—Ἡ δικαστικὴ λειτουργία εἰς τὰ διεθνή πλαίσια.—Ἡ ἐκτελεστικὴ λειτουργία εἰς τὰ διεθνή πλαίσια.—Αἱ κυρώσεις ἐν τῷ διεθνεῖ δικαίῳ.—Δίκαιον καὶ καταναγκασμός.—Ἀναγνώρισις τῆς νομικῆς ὑποστάσεως τοῦ διεθνoῦς δικαίου ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας.

Ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ διεθνoῦς δικαίου.—Ἡ ἐλληνικὴ παράδοσις.—Οἱ ρωμαϊκοὶ χρόνοι.—Ἡ ἐπίδρασις τοῦ Χριστιανισμοῦ.—Βυζάντιον.—Ὁ δυτικὸς κόσμος κατὰ τὸν Μεσαιῶνα.—Νεώτεροι χρόνοι : ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453) μέχρι τῆς εἰρήνης τῆς Βεσφαλίας (1648).—Ἀπὸ τῆς εἰρήνης τῆς Βεσφαλίας μέχρι τοῦ Συνεδρίου τῆς Βιέννης (1815) : ἡ πύκνωσις τῶν διεθνῶν σχέσεων· ἡ ἀμερικανικὴ ἀνεξαρτησία· ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1789 καὶ ἡ διαμόρφωσις τοῦ «ἐθνικοῦ κράτους».—Ἀπὸ τοῦ 1815 μέχρι τοῦ 1914.—Τὸ Εὐρωπαϊκὸν Διευθυντήριον (Ἡ Πενταρχία καὶ τὸ Concert Européen).—Τὰ κινήματα πρὸς ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν ἢ ἐθνικὴν ἐνοποίησιν (ἡ ἀρχὴ τῶν ἐθνοτήτων).—Ἡ ἀποικιακὴ ἐπέκτασις τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.—Ἡ διέυρυνσις τῶν γεωγραφικῶν ὁρίων τῆς Διεθνoῦς Κοινότητος.—Ὁ Παναμερικανισμός.—Αἱ Συνδιασκέψεις τῆς Χάγης τῶν ἐτῶν 1899 καὶ 1907.—Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν καὶ ἡ μεσοπολεμικὴ περίοδος (1920–1939).—Νομικὴ φύσις, σύνθεσις καὶ ὄργανα τῆς Κ.τ.Ε.—Ἡ Κ.τ.Ε. ὡς ὄργανον ἐπιλύσεως τῶν διεθνῶν διαφορῶν.—Αἱ ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ αὐτῆς προβλεπόμεναι κυρώσεις.—Λόγοι ἀποτυχίας τῆς Κ.τ.Ε.—Τὸ θετικὸν αὐτῆς ἔργον.—Αἱ συμμαχικαὶ διακηρύξεις (1941–1945) καὶ ὁ Ὀργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.—Γένεσις, σύνθεσις καὶ ὄργανα τοῦ Ο.Η.Ε.—Σκοποὶ καὶ ἀρχαὶ τοῦ Ο.Η.Ε.—Ἡ τεχνικὴ ὑπεροχὴ τοῦ Ο.Η.Ε. ἐναντι τῆς Κ.τ.Ε.—Μεταπολεμικὴ περίοδος.—Ἡ βραδύτης περὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης ὀφειλομένη εἰς τὸν ἀνταγωνισμὸν τῶν δύο μεγάλων Δυνάμεων.—Διαμόρφωσις νέων ἀνεξαρτήτων κρατῶν καὶ τάσις πρὸς περαιτέρω ἀνεξαρτοποίησιν ὑπεξουσίων πολιτειῶν.—Ἡ σύγχρονος τάσις τῶν κρατῶν πρὸς ὁμοσπονδίσιαν.

Αἷτια τῆς βραδείας ἐξελίξεως τοῦ διεθνoῦς δικαίου.—Ἀνασχετικοὶ παράγοντες παρεμποδίζοντες τὴν διαμόρφωσιν ἀρτίως συγκεκροτημένου διεθνoῦς δικαίου.

Δημόσιον διεθνὲς καὶ ἐσωτερικὸν δίκαιον.—Αἱ μεταξὺ τῶν δύο τούτων κλάδων τοῦ δικαίου ὑφιστάμεναι διαφοραί.—Σχέσεις διεθνoῦς καὶ ἐσωτερικοῦ δικαίου.—Τὸ πρόβλημα ἐν τῇ θεωρίᾳ : ἡ δυαδικὴ θεωρία· ἡ μονιστικὴ θεωρία.—Τὸ πρόβλημα ἐν τῇ πράξει : ἡ διεθνὴς νομολογία καὶ συναφες συναγματικαὶ διατάξεις.—Τὸ ἐλληνικὸν ἐν προκειμένῳ δίκαιον.—Ἐλεγχος τῆς ἐλληνικῆς νομολογίας.

Δημόσιον διεθνὲς δίκαιον καὶ Ἰδιωτικὸν διεθνὲς δίκαιον..

Διεθνὲς δίκαιον καὶ Ἐπιστήμη τῶν διεθνῶν σχέσεων.

Βιβλιογραφία τοῦ Δημόσιου διεθνoῦς δικαίου.

Αἱ πηγαὶ τοῦ διεθνoῦς δικαίου.

Αἱ Συνθήκαι.—'Ορισμός.—Χαρακτηριστικά.—Εἶδη συνθηκῶν.—Συνθῆκαι πολυμερεῖς καὶ συνθῆκαι διμερεῖς.—Συνθῆκαι συμβόλαια καὶ συνθῆκαι-νόμοι.—Προϋποθέσεις ἐγκυρότητος τῆς συνθήκης.—'Η ιδιότης τοῦ κυριάρχου κράτους.—'Η ὑπαρξὶς κυβερνήσεως *de jure* ἢ *de facto*.—Τὸ ἄρτιον τῆς βουλήσεως τῶν συμβαλλομένων (πλάνη, βία καὶ ἀπειλή).—Τὸ θεμιτὸν καὶ τὸ δυνατὸν τοῦ ἀντικειμένου τῆς συνθήκης.—'Η συμμόρφωσις τῶν κρατῶν πρὸς τοὺς περὶ συνάψεως συνθηκῶν συνταγματικούς αὐτῶν κανόνας.—'Η διαδικασία συνομολογήσεως τῶν συνθηκῶν.—Γενικοὶ κανόνες συνομολογήσεως τῶν συνθηκῶν : διαπραγματεύσεις, ὑπογραφή, ἐπικύρωσις, ἀνταλλαγή ἢ κατάθεσις τῶν ἐπικυρώσεων, κύρωσις καὶ δημοσίευσις τῶν συνθηκῶν, πρωτοκόλλησις αὐτῶν (κατάργησις τοῦ συστήματος τῆς μυστικῆς διπλωματίας).—Εἰδικοὶ κανόνες καὶ διαδικασίαι ἐπὶ πολυμερῶν συνθηκῶν : προσχώρησις, ἐπιφύλαξις.—Παρεκκλίσεις ἀπὸ τῆς συνήθους διαδικασίας συνάψεως συνθηκῶν : σύμφωνα ἀπλοποιημένης μορφῆς, σύμφωνα κυρίων.—Αἱ Διεθνεῖς Συμβάσεις 'Εργασίας ιδιότυπος κατηγορία διεθνῶν συνθηκῶν.—'Η ὑποχρεωτικὴ ἰσχὺς τῶν συνθηκῶν.—Θεωρητικὴ θεμελίωσις τοῦ ὑποχρεωτικοῦ χαρακτῆρος τῶν συνθηκῶν.—'Η θεωρία τοῦ αὐτοπεριορισμοῦ καὶ τῆς *Vereinbarung*.—'Η ἀρχὴ *pacta sunt servanda*.—'Ο κανὼν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἰσχύος τῶν συνθηκῶν καὶ τὸ πραγματικὸν γεγονὸς τῶν συχνῶν αὐτοῦ παραβιάσεων.—Συνθῆκαι ὑπὸ αἵρεσιν καὶ συνθῆκαι ἀντίθετοι πρὸς ἀγράφους ἢ συμβατικούς κανόνας δικαίου.—'Η ἐφαρμογὴ τῶν συνθηκῶν.—'Η ἰσχὺς τῶν συνθηκῶν κατ' ἑκτασιν.—Αἱ συνθῆκαι ὡς πρὸς τὰ συμβαλλόμενα κράτη.—Αἱ συνθῆκαι καὶ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία.—Αἱ συνθῆκαι καὶ ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία.—Αἱ συνθῆκαι καὶ ἡ δικαστικὴ ἐξουσία.—Αἱ συνθῆκαι ὡς πρὸς τὰ ἄτομα.—Αἱ συνθῆκαι ἐναντι τῶν τρίτων κρατῶν.—Συνθῆκαι εὐνοοῦσαι τρίτα κράτη : *Pacta in favorem tertii*.—'Η ρήτρα τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου κράτους.—Συνθῆκαι ὑποχρεοῦσαι τρίτα κράτη : *Pacta in obligandum tertii*.—'Ο 'Οργανισμὸς τῶν 'Ηνωμένων 'Εθνῶν καὶ τὰ «ἐκσπονδα κράτη».—Χρονικὰ ὅρια τῆς ἰσχύος τῶν συνθηκῶν.—'Η ἀρχὴ τῆς μὴ ἀναδρομικότητος τῶν συνθηκῶν.—'Η ἐρμηνεία τῶν συνθηκῶν.—'Αρμοδιότης πρὸς ἐρμηνείαν τῶν συνθηκῶν.—Μέθοδος ἐρμηνείας τῶν συνθηκῶν. Λύσις τῶν συνθηκῶν.—Διαλυτικὴ προθεσμία.—Διαλυτικὴ αἵρεσις.—'Εκτέλεσις τῶν συνθηκῶν.—'Αδυναμία ἐκτελέσεως καὶ ἀνωτέρα βία.—Καταγγελία.—'Αναθεώρησις.—Εὐχέρεια καταγγελίας συνθήκης συμβολαίου, συνεπεῖξ παραβιάσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀντισυμβαλλομένου.—Παραίτησις κράτους ἀπὸ τῶν πλεονεκτημάτων συνθήκης.—'Η ἀλλαγὴ κυριαρχίας ἐπὶ ἐδαφικῶν περιοχῶν.—'Η ἐπίδρασις τοῦ πολέμου ἐπὶ τοῦ κύρους τῶν συνθηκῶν.—'Η ἀπρόβλεπτος καὶ ριζικὴ μεταβολὴ τῶν πραγματικῶν περιστάτικῶν ὡς λόγος λύσεως τῶν συνθηκῶν : ὁ κανὼν *rebus sic stantibus*.—Αἱ κυβερνητικαὶ ἢ συνταγματικαὶ μεταβολαί.

Αἱ μονομερεῖς δικαιοπραξίαι.

Τὰ διπλωματικά ἔγγραφα.

Οἱ διεθνεῖς ἐθιμικοὶ κανόνες.—Συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ ἐθίμου.—Τρόποι διαπιστώσεως ἐθιμικοῦ κανόνος.—Φύσις τοῦ ἐθιμικοῦ δικαίου. Γνωρίσματα ιδιότητες καὶ σημασία τοῦ διεθνοῦς ἐθιμικοῦ δικαίου.—Περιεχόμενον καὶ κωδικοποιήσις τοῦ διεθνοῦς ἐθιμικοῦ δικαίου.

Αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ δικαίου ὡς πηγὴ τοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Λόγοι ὑπάρξεως τρίτης αὐτοτελοῦς πηγῆς τοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Φύσις τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου ὡς τρίτης πηγῆς τοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Περιπτώσεις γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου ἐφαρμοζομένων εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις.—Γενικαὶ ἀρχαὶ οὐσιαστικοῦ δικαίου.—Γενικαὶ ἀρχαὶ δικονομικοῦ δικαίου.

Οἱ δευτερεύοντες ρυθμιστικοὶ παράγοντες τῶν διεθνῶν σχέσεων.—Κανόνες ρυθμιστικοὶ ἐξατομικευομένων περιπτώσεων.—Αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις.—Αἱ ἀποφάσεις τῶν διεθνῶν Ὁργανισμῶν.—Ἡ ἐπιείκεια.—Τὸ ἐσωτερικὸν δίκαιον.—Ἡ ἐπιστήμη ὡς ἡσσων παράγων διαπλάσεως τῶν διεθνῶν κανόνων καὶ ὡς μέσον ἀποσαφηνίσεως αὐτῶν.

Τὰ ὑποκείμενα τοῦ διεθνοῦς δικαίου.

Τὰ κράτη.—Ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ κράτους.—Ἱστορικὴ διαμόρφωσις τῆς ἐννοίας τῆς ἀνεξαρτησίας.—Ἡ ἐννοία τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἡ ἐπιστήμη.—Αἱ περὶ ἀπολύτου κυριαρχίας τοῦ κράτους δοξασίαι.—Αἱ περὶ «σχετικῆς» ἢ «περιωρισμένης» κυριαρχίας διδασκαλίαι.—Ἡ κυριαρχία καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐπιστήμη τοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Συμπεράσματα.—Αἱ κατευθύνσεις τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῶν κρατῶν καὶ ἡ ἐννοία τῆς κυριαρχίας.—Περιεχόμενον τῆς ἐννοίας τῆς ἀνεξαρτησίας.—Τὸ ἀντικείμενον τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ κράτους ὡς ἀνεξαρτήτου πολιτειακῆς ὀντότητος.—Ἐδαφικὴ ἀρμοδιότης τοῦ κράτους.—Προσωπικὴ ἀρμοδιότης τοῦ κράτους.—Ἀρμοδιότης τοῦ κράτους λόγῳ ἀσκήσεως δημοσίας ὑπηρεσίας.—Φύσις τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ κράτους ὡς ἀνεξαρτήτου νομικοῦ προσώπου τοῦ διεθνοῦς δικαίου : ἀποκλειστικότης, αὐτονομία, πληρότης.—Περιορισμὸς τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ κράτους λόγῳ προσχωρήσεως αὐτοῦ εἰς Συμμαχίαν ἢ εἰς Ἑνωσιν ὁμοσπονδιακοῦ χαρακτῆρος.—Περιορισμὸς τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ κράτους λόγῳ ὑπαγωγῆς αὐτοῦ εἰς τοὺς κανόνας τοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Τὸ ἀναπαλλοτρίωτον τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ κράτους.

Συνέπειαι τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ κράτους.—Ὅρια τῶν ἀρμοδιοτήτων αὐτοῦ.—Ἡ ἰσότης τῶν πολιτειῶν.—Ἰσότης νομικὴ καὶ ἰσότης λειτουργική.—Ἡ ἀρχὴ τῆς μὴ ἐπεμβάσεως.—Περιπτώσεις καθ' ἃς ἡ ἐπέμβασις εἶναι θεμιτή.—Ὁ Διεθνὴς Οἰκονομικὸς Ἑλεγχος (Δ.Ο.Ε.) ἐν Ἑλλάδι. Τὸ δόγμα τοῦ Μονρόου.—Ἐξέλιξις τοῦ δόγματος τοῦ Μονρόου κατὰ τοὺς μετέ-

πειτα χρόνους.—Τὸ δόγμα Ντράγκο.—'Απαγόρευσις χρησιμοποίησεως βίας πρὸς εἰσπραξίν χρηματικῶν ὀφειλῶν.—Τὸ δόγμα Πόρτερ.—'Η ἑτεροδικία τῶν κρατῶν.—Πρακτικὴ σημασία τοῦ θεσμοῦ.—'Ιστορικὴ θεμελίωσις.—'Εκτασίς τοῦ προνομίου τῆς ἑτεροδικίας.—Πράξεις ἐξουσίας καὶ πράξεις διαχειρίσεως.—Τὸ παρ' ἡμῖν κρατοῦν σύστημα.—'Εκτέλεσις τῶν κατ' ἄλλοδαποῦ κράτους ἐκδιδομένων ἀποφάσεων.

Κράτη τελούντα ὑπὸ εἰδικὸν διεθνὲς καθεστῶς.—'Η διηνεκὴς οὐδετερότης.—Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τῶν διηνεκῶς οὐδετέρων κρατῶν.—Βέλγιον, Λουξεμβούργον, Ἑλβετία, Αὐστρία.—'Η οὐδετεροποίησις.—Οὐδετεροποιημένα ἢ ἀπεστρατιχοποιημένα ἐδάφη ἐν Ἑλλάδι.

Κράτη ὑπεξούσια.—'Η ὑποτελεία ἐν στενῇ ἐννοίᾳ.—Τὰ προτεκτοράτα.—'Η de facto ὑπεξουσιότης.—'Ο θεσμὸς τῆς ἐγγυήσεως ἐν τῷ διεθνεί δικαίῳ.—Νομικὴ φύσις, μορφαί, ἀντικείμενον καὶ συνέπειαί τῆς ἐγγυήσεως.—'Ανισοί συμμαχικοὶ δεσμοί.—Σφαῖρα ἐπιρροῆς.

'Η διεθνὴς θέσις τῆς Κύπρου.

'Η διεθνὴς θέσις τῆς Ἑλλάδος.

'Η διεθνὴς θέσις τῆς Ἑλλάδος ὡς καθωρίσθη ὑπὸ τῶν διεθνῶν δικαιοπραξιῶν τῶν ἐτῶν 1827-1830.—'Η διεθνὴς θέσις τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν.

Τὰ ἄτομα ὡς ὑποκείμενα τοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Δικαιώματα χορηγούμενα εἰς τὸ ἄτομον ὑπὸ τοῦ συμβατικοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Δικαιώματα χορηγούμενα εἰς τὸ ἄτομον ὑπὸ τοῦ ἐθιμικοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Οἱ ἄλλοδαποί.—Οἱ ἀπόλιδες.—Οἱ πρόσφυγες.—'Η Οἰκουμενικὴ Διακήρυξις τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου.—'Η Σύμβασις τῆς Ρώμης τῆς 4-11-1950.

Δικαιώματα χορηγούμενα ὑπὸ τοῦ διεθνοῦς δικαίου εἰς δμάδας ἀτόμων.—'Αναγνώρισις δικαιωμάτων ἐμπολέμου εἰς τοὺς ἐπαναστάτας.—Αἱ μειονότητες.—'Η ἀρχὴ τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν.

'Η διεθνὴς εὐθύνη τοῦ κράτους καὶ τῶν ἀτόμων.

Προϋποθέσεις τῆς διεθνοῦς εὐθύνης τοῦ κράτους.—Πράξεις τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας.—Πράξεις τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας.—Πράξεις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.—Εὐθύνη τοῦ κράτους ἐκ πράξεων ἰδιωτῶν.—Εὐθύνη τοῦ κράτους ἐκ πράξεων τῶν de facto κυβερνήσεων.—'Η ἀρχὴ τῆς ἐξαντλήσεως τῶν ἐσωτερικῶν ἐνδίκων μέσων.

Λόγοι ἀπαλλάσσοντες τὸ κράτος τῆς διεθνοῦς εὐθύνης.—Νόμιμος ἄμυνα.—'Αντίποινα.—Κατάστασις ἀνάγκης.—'Ανωτέρα βία.

'Η διεθνὴς εὐθύνη τῶν ἀτόμων.—Τὸ διεθνὲς ποινικὸν δίκαιον : ἐγκλήματα κατὰ τῆς εἰρήνης.—'Εγκλήματα πολέμου.—Τὸ ἐγκλημα τῆς γενοκτονίας.

Ένώσεις κρατῶν καὶ διεθνεῖς Ὅργανισμοί.

Γενικὴ θεωρία τῶν διεθνῶν Ὁργανισμῶν.—Ἡ ἔννοια τῆς συμμαχίας.—Τὸ φεδερاليстикὸν φαινόμενον.—Ὁμοσπονδία κρατῶν καὶ ὁμοσπονδιακὰ κράτη.—Ἡ βρεταννικὴ καὶ ἡ γαλλικὴ Κοινοπολιτεία.—Ὁ Ο.Η.Ε. οἰκουμενικὸς Ὁργανισμὸς.—Ὑπερεθνικοὶ Ὁργανισμοί : ἡ Κοινοπραξία Ἀνθρακος καὶ Χάλυβος.—Ἡ Κοινὴ Εὐρωπαϊκὴ Ἀγορά.—Περιφερειακοὶ Ὁργανισμοί : ἡ Παναμερικανικὴ Ἐνώσις, ὁ Ἀραβικὸς Σύνδεσμος, τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης.—Ἡ Βορειοατλαντικὴ Συμμαχία.—Ὁ Ἀνατολικὸς Συνασπισμὸς (ἡ Συνθήκη τῆς Βαρσοβίας τοῦ 1955).—Οἱ Εἰδικευμένοι Ὁργανισμοί.

Οἱ διπλωματικοὶ πράκτορες καὶ οἱ διπλωματικοὶ λειτουργοί.

Διάρθρωσις τῆς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων ὑπηρεσίας.—Οἱ διπλωματικοὶ πράκτορες.—Οἱ πρόξενοι.—Οἱ διεθνεῖς λειτουργοί.—Ἀρμοδιότητες.—Προνόμια.—Δικαστικὴ προστασία.—Ἐνδίκαια μέσα.

Πεδία εἰδικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ διεθνοῦς δικαίου.

Διεθνοποιημένα ἐδάφη.—Ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα.—Αἱ διώρυγες.—Οἱ διεθνεῖς ποταμοί.—Τὸ νομικὸν καθεστῶς τῶν πλοίων εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν καὶ εἰς τοὺς διεθνεῖς ποταμούς.—Τὰ χερσαῖα μέσα διεθνοῦς ἐπικοινωνίας.—Ὁ ἐναέριος χῶρος.—Ὁ διαπλανητικὸς χῶρος.—

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Μεθοδολογικὰ προβλήματα.—Εἰδικὸς χαρακτὴρ τῆς Ἐπιστήμης τῶν Διεθνῶν Σχέσεων.—Ἰδιομορφία αὐτῆς ἔναντι τοῦ διεθνοῦς δικαίου, ἔναντι τῆς διπλωματικῆς ἱστορίας, ἔναντι τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς.—Οἱ παράγοντες τοῦ διεθνοῦς βίου.—Ἡ πολιτεία ἐν τῷ διεθνεῖ βίῳ.—Προβολὴ καὶ ἔξαρσις τῆς κρατικῆς κυριαρχίας.—Διεθνὴς σημασία τοῦ ἐσωτερικοῦ πολιτεύματος καὶ ἐπιπτώσεις τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς.—Ἐθνικὸν συναίσθημα καὶ ἐθνικισμὸς.—Ἡ ἐπίδρασις τῆς δημοσίας γνώμης ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.—Τὰ ἀσχέσαντα ἢ ἀσκοῦντα ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς πολιτικὰ πρόσωπα.—Ἡ τεχνικὴ τῶν διεθνῶν σχέσεων.—Αἱ διπλωματικαὶ μέθοδοι.—Αἱ νομικαὶ μέθοδοι (συμβατικαὶ καὶ δικαστικαί).—Αἱ θεσμικαὶ μέθοδοι (διὰ τῶν διεθνῶν Ὁργανισμῶν).—Ἡ διαμόρφωσις τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῶν κρατῶν.—Ἡ δημοσία γνώμη.—Πολιτικοὶ καὶ ἰδεολογικοὶ παράγοντες.—Οἰκονομικοὶ παράγοντες.—Δημογραφικοὶ παράγοντες.—Ἱστορικοὶ παράγοντες.—Στρατηγικὰ καὶ τεχνικὰ μέσα χρησιμοποιούμενα ὑπὸ τὴν κρατῶν κατὰ τὴν ἀσκήσιν τῆς ἐξωτερικῆς των πολιτικῆς.—Ἡ πολιτικὴ τῶν συμμαχιῶν.—Ἡ πολιτικὴ τῆς διπλωματικῆς ἀπομονώσεως τρίτου κράτους.—Ὁ ψυχολογικὸς πόλεμος.—Ὁ οἰκονομικὸς πόλεμος.—Ὁ πόλεμος ἐν στενῇ

ἐννοίᾳ.—Ἡ πολιτικὴ ἰσχὺς τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.—Φύσις τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ.—Ἡ ἡγεμονικὴ συμμαχία.—Ἡ νομιζομένη ὁμοσπονδιακὴ συμμαχία.—Αἱ σφαῖραι ἐπιρροῆς.—Ὁ ζωτικὸς χῶρος.—Ἡ ἀποικιακὴ ἐπέκτασις.—Ἡ πολιτικὴ ἀντιστάσεως τῶν μικρῶν κρατῶν.—Ἡ οὐδετερότης.—Ἡ διηνεκὴς οὐδετερότης.—Ἡ ἀποδοχὴ «ἐγγυήσεως».—Ἡ ἀποδοχὴ «κηδεμονίας» (ἄνισος συμμαχία).—Ἡ πολιτικὴ τῶν συμμαχιῶν ἐπὶ ἴσοις ὅροις (ὁμοσπονδιακὴ ἔνωσις γνησίου τύπου).—Ἡ πολιτικὴ τῆς ἐντάξεως εἰς διεθνῇ Ὀργανισμὸν ἐπιδιώκοντα τὴν συλλογικὴν ἀσφάλειαν.—Παλαιαὶ καὶ νέαι μέθοδοι διασφάλισεως τῆς εἰρήνης.—Ἡ ἐπιβολὴ ἰσχύος.—Τὸ δόγμα τοῦ ἰσοζυγίου τῶν δυνάμεων.—Ἡ «διπλόωσις».—Ἡ διὰ τῶν διεθνῶν Ὀργανισμῶν ἐπίλυσις ἢ διευθέτησις τῶν διεθνῶν διαφορῶν.

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Αἱ πνευματικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἐπιδράσεις ἐπὶ τοῦ συγχρόνου Ποινικοῦ δικαίου.—Ἡ θεωρία τοῦ ποινικοῦ ἀδικήματος καὶ τῆς ποινῆς.

Πνευματικοὶ καὶ πολιτικοὶ ὀρίζοντες τοῦ συγχρόνου ποινικοῦ δικαίου.—Πνευματικὰ ρεύματα καὶ ποινικὴ ἐπιστήμη.—Τὸ πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν «πρόβλημα» τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ ἔκτασίς του.—Ἡ «κρίσις» τῇ ἐποχῇ μας εἰς τὴν ποινικὴν ἐπιστήμην.—Ὁ «φιλελευθερισμὸς» εἰς τὴν ποινικὴν ἐπιστήμην.—Ὁ «κοινωνισμὸς» εἰς τὴν ποινικὴν ἐπιστήμην.—Κριτικὴ φιλοσοφία καὶ ποινικὴ ἐπιστήμη.—Τὸ σύγχρονον «ἀντιορθολογικὸν» κίνημα καὶ ἡ ποινικὴ ἐπιστήμη.—Πολιτικαὶ κοσμοθεωρίαι καὶ ποινικὸν δίκαιον.

Ἡ ἐπιστήμη τοῦ ποινικοῦ δικαίου.—Ἡ μεθοδολογικὴ διάρθρωσις τῆς καθόλου ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ τὰ κριτήρια αὐτῆς.—Τὰ ἀντικείμενα τῆς ἐπιστήμης τοῦ ποινικοῦ δικαίου.—Αἱ βασικαὶ ἔννοιαι τῆς ἐπιστήμης τοῦ ποινικοῦ δικαίου.

Ἐπισκόπησις τοῦ συγχρόνου ποινικοῦ δικαίου.—Ἡ ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς ποινικῆς νομοθεσίας.—Αἱ «σχολαί» τοῦ ποινικοῦ δικαίου.—Ἡ «ἀντεγκληματικὴ πολιτικὴ» καὶ τὸ ποινικὸν δίκαιον.

Ἡ θεωρία τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ποινῆς.—Τὸ ἐγκλημα ὡς ἔννοια τοῦ ποινικοῦ νόμου.—Τὸ ἐγκλημα ὡς πρᾶξις ὠρισμένου δράστου.—Τὸ ἐγκλημα ὡς ἄδικος πρᾶξις (τυπικὴ καὶ οὐσιαστικὴ).—Τὸ ἐγκλημα ὡς ἄδικος πρᾶξις, ἀσυγγνώστως τελεσθεῖσα.

Ἐμφανίσεις τοῦ ἐγκλήματος.—Τὸ ἐγκλημα ὡς μὴ περατωθεῖσα πρᾶξις (ἀπόπειρα).—Τὸ ἐγκλημα ὡς πρᾶξις πλειόνων δραστῶν (συμμετοχὴ).—Τὸ ἐγκλημα ὡς πραγματικὴ ἢ νομικὴ ἐνότης (συρροή).

Ἡ ποινὴ ὡς ἔννομος συνέπεια τοῦ ἐγκλήματος.—Ἡ νομικὴ φύσις τῆς ποινῆς.—Λόγοι αἰρόντες ἢ μετριάζοντες τὴν ποινὴν.—Τὰ εἶδη τῶν ποινῶν

καὶ ἡ ἱστορία των.—Κριτικὴ τοῦ «συστήματος» τῶν ποινῶν τοῦ νόμου.—
Ἡ φιλοσοφία τῆς ποινῆς.

Τὰ ἀσφαλιστικὰ μέσα.—Ἡ νομικὴ φύσις τῶν ἀσφαλιστικῶν μέσων.—
Ἡ ἱστορία τῶν ἀσφαλιστικῶν μέσων.—Ὁ νέος Ποινικὸς Κώδιξ καὶ τὰ ἀσφα-
λιστικὰ μέσα.

Εἰδικὸν μέρος τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἑρμηνεῖα θεμάτων ἐκ τοῦ εἰδικοῦ μέρους τοῦ ποινικοῦ νόμου.—Ἑγκλή-
ματα κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος.—Ἑγκλήματα ἐσχάτης
προδοσίας.—Ἑγκλήματα περὶ τὴν ὑπηρεσίαν.

Ἀσκήσεις ἐπὶ πρακτικῶν θεμάτων.

Στοιχεῖα ποινικῆς δικονομίας.

Ἡ γενικὴ διάπλασις τῆς ποινικῆς δικονομίας.—Ἐννοια καὶ περιεχό-
μενον τῆς ποινικῆς δικονομίας.—Μορφή καὶ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς ποινικῆς
δικονομίας.—Αἱ ἀρχαὶ τῆς ποινικῆς δικονομίας.—Αἱ πηγαὶ τῆς ἑλληνικῆς
ποινικῆς δικονομίας.—Προβλήματα ἐφαρμογῆς καὶ ἐρμηνείας τῶν κανόνων
τῆς ποινικῆς δικονομίας.

Ἡ ποινικὴ δίκη.—Ἡ ποινικὴ δίκη ὡς ἔννομος σχέσις.—Τὰ στάδια τῆς
διαδικασίας.—Τὰ δικαστήρια.—Ἀρμοδιότης καὶ δικαιοδοσία.—Οἱ παράγοντες
τῆς ποινικῆς δίκης.—Τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα.

Αἱ ἀποφάσεις.—Ἡ ἔρεσις.—Ἡ ἀναίρεσις.—Ἡ ἀναψήλαφσις.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Εἰσαγωγικαὶ Ἐννοιαὶ.—Ἐμπορικαὶ Πράξεις.—Περὶ ἐμπόρων.—Ἐμπορικὴ
ιδιοκτησία καὶ ἡ προστασία της.—Περὶ ἐμπορικῶν καὶ λογιστικῶν βιβλίων.—
Γενικῶς ἑπωνυμία, ἔμβλημα καὶ πελατεία.—Περὶ ἀθεμίτου ἀνταγωνισμοῦ.—
Περὶ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν σημάτων.—Διπλώματα εὐρεσιτεχνίας.—
Ἑταιρεῖαι.—Προσωπικαὶ ἑταιρεῖαι.—Ἀπρόσωποι Ἑταιρεῖαι.—Ἑταιρεία Πε-
ριωρισμένης Εὐθύνης.

Β'. ΚΥΚΛΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

1. Ἐννοια, περιεχόμενον καὶ σκοποὶ τῆς Δημοσίας Οἰκονομικῆς.
2. Σχέσις της πρὸς τὴν Κοινωνικὴν καὶ Ἰδιωτικὴν Οἰκονομικὴν.
3. Χαρακτῆρες τῆς δημοσιονομικῆς δράσεως.
4. Περὶ Προϋπολογισμοῦ. Τεχνικὴ καταρτισμοῦ Προϋπολογισμῶν.
5. Δημόσιαι Δαπάναι (φύσις καὶ κατηγορίαι αὐτῶν, λόγοι προκαλοῦντες
τάς δημοσίας δαπάνας. Τάσις αὐξήσεώς των. Πολιτικὴ τῶν δημοσίων
ἐξόδων).
6. Περὶ δημοσίων ἐσόδων (Διάκρισις τούτων).

7. Περὶ φόρων γενικῶς (Στοιχεῖα τῶν φόρων, κατηγορίαι, φοροδοτικὴ ἱκανότης, περὶ προσδευτικῆς φορολογίας, ἐπιδράσεις τῶν φόρων, ἐπὶ πτώσεως, φορολογικοῦ συστήματος, βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν φόρων, φορολογικῆς δικαιοσύνης).
8. Περὶ ἀμέσων φόρων (φόροι γαιῶν, οἰκοδομῶν, κινητοῦ πλούτου καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας, περὶ συνθέτου φορολογίας, περὶ φορολογίας ἐπὶ τῆς περιουσίας).
9. Περὶ ἐμμέσων φόρων (φόρος καταναλώσεως καὶ τελωνειακοὶ δασμοί, περὶ μονοπωλίων, φόροι κληρονομίας, δωρεῶν κλπ.).
10. Περὶ τελῶν καὶ εἰσφορῶν εἰδικῆς ὠφελείας.
11. Περὶ δημοσίων ἐπιχειρήσεων (πώλησις κρατικῶν ἐμπορευμάτων καὶ ὑπηρεσιῶν, συνήθεις κλάδοι δημοσίας ἐπιχειρήσεως, μορφαὶ δημοσίων ἐπιχειρήσεων).
12. Δημοσία Οἰκονομία καὶ Ἐθνικὸν Εἰσόδημα (Ἐθνικοὶ λογαριασμοί, ἐθνικὸν εἰσόδημα, ἐθνικὸν προϊόν, ἐθνικὸς οἰκονομικὸς προϋπολογισμός).
13. Δαπάναι καὶ ἔσοδα τυπικῶν ἀρχῶν αὐτοδιοικήσεως.
14. Περὶ ἐκτάκτων ἐσόδων καὶ Δημοσίων χρέους.

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι.—Περιεχόμενον τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας.—Κοινωνικοοικονομικὰ προβλήματα καὶ αἷτια γενέσεως αὐτῶν.—Ἀντικείμενον τῆς θεωρητικῆς οἰκονομικῆς καὶ θέσις αὐτῆς ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν οἰκονομικῶν ἐπιστημῶν.—Θεμελιώδεις ἔννοιαι ἐν τῇ πολιτικῇ οἰκονομίᾳ : οἰκονομικαὶ ἀξίαι, ἐργασία, κεφάλαιον, ἔδαφος, παραγωγή κλπ.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας : οἰκιακὴ παραγωγή, ἀγοραστικὴ παραγωγή, ἐμπορικὴ παραγωγή, προκεφαλαιοκρατικὴ καὶ κεφαλαιοκρατικὴ.—Μορφαὶ τῆς κοινωνικοοικονομικῆς ὁργανώσεως (ἀτομιστικὴ, κοινωνιστικὴ κλπ.).—Διευθυνομένη ἢ προγραμματικὴ οἰκονομία.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς ἐπιστήμης τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας παρ' ἄλλοδαπούς καὶ ἐν Ἑλλάδι.

Παραγωγή, ἐργασία, κεφάλαιον, ἔδαφος.—Μέσα ἀντιμετωπίσεως τῶν οἰκονομικῶν ἀναγκῶν ἐν τῇ κοινωνικῇ οἰκονομίᾳ.—Ὁργάνωσις καὶ λειτουργία τῆς παραγωγῆς.—Ἐργασία καὶ εἶδη αὐτῆς.—Ὁ καταμερισμὸς τῆς ἐργασίας.—Ἡ συνεργασία πρὸς παραγωγὴν.—Ἡ συγκέντρωσις τῆς παραγωγῆς.—Τὰ οἰκονομικὰ φαινόμενα τῆς στενότητος ἐργασίας καὶ τῆς ἀνεργίας.—Τὸ ἔδαφος ὡς φορεὺς πρώτων ὑλῶν.—Τὸ ἔδαφος ὡς τόπος ἐγκαταστάσεως τῆς παραγωγῆς.—Τὸ κεφάλαιον.—Τὰ κίνητρα τῆς ἀποταμιεύσεως.—Οἱ συντελεσταὶ τῆς ἀποταμιεύσεως.

Γενικὴ θεωρία τῶν τιμῶν.—Ἡ ζήτησις οἰκονομικῶν ἀγαθῶν καὶ αἱ δαπάναι προμηθείας (τιμαὶ) αὐτῶν.—Οἰκονομικοὶ νόμοι συναφεῖς.—Σχηματι-

σμός τῆς τιμῆς ἰσορροπίας ἢ ἐνιαίας τιμῆς.—Προσδιοριστικὰ αἷτια τῶν τιμῶν.—Μονοπώλια.—Ἡ διανομὴ τοῦ εἰσοδήματος.—Οἱ μισθωτοί.—Οἱ ἐργατικοὶ μισθοί.—Ἡ ἔγγειος πρόσοδος.—Ὁ τόκος καὶ τὰ προσδιοριστικὰ αὐτοῦ αἷτια.—Αἱ περὶ τόκου θεωρίαι.—Τὸ ἐπιχειρηματικὸν κέρδος.

Χρῆμα, πίστις καὶ νομοθετικὰ συστήματα.—Ἡ κυκλοφορία τῶν ἀγαθῶν.—Ἡ ἐσωτερικὴ ἀξία τοῦ χρήματος καὶ ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ ἀξία.—Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν καὶ ἡ διεθνὴς συναλλαγή.—Ἡ πίστις ἐν τῇ κοινωνικῇ οἰκονομίᾳ.—Αἱ τράπεζαι καὶ τὰ εἶδη αὐτῶν.—Θεωρία τῶν νομισματικῶν συστημάτων.—Ὁ χρυσοῦς καὶ ὁ διμεταλλικὸς κανὼν.—Τὰ διευθυνόμενα νομισματικὰ συστήματα : τὸ τιμαριθμικὸν νόμισμα—τὸ νόμισμα σταθερᾶς κυκλοφορίας—τὸ σύστημα τῆς σταθερᾶς ἀξίας τοῦ χρήματος.

Ἡ κατανομὴ τῶν ἀγαθῶν.—Τὸ κρατοῦν σύστημα.—Οἱ σοσιαλιστικοὶ τρόποι.—Οἱ κεφαλαιοῦχοι εἰσοδηματῖαι.—Οἱ μισθωτοί.—Οἱ ἐπιχειρηματῖαι.

Αἱ οἰκονομικαὶ διακινύσεις.

ΤΡΙΤΟΝ ΕΤΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ

Α'. ΚΥΚΛΟΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Δίκαιον τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων.—Εἰδικὸν μέρος τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου.—Τεχνικὴ τῆς Διοικήσεως.

Οἱ δημοσιοῦπαλληλικοὶ θεσμοὶ ἐν Ἑλλάδι.—Ἐννοια τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου.—Πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί, διοικητικοὶ καὶ δικαστικοί, ἰσόβιοι, μόνιμοι, δόκιμοι, ἔκτακτοι, ἐπὶ θητεία, ἐπὶ συμβάσει.—Νομικὸς χαρακτήρ τῆς δημοσιοῦπαλληλικῆς σχέσεως.—Ἰδρυσις ταύτης (διορισμός).—Προσόντα, κωλύματα.—Καθήκοντα καὶ περιορισμοί.—Διακαιώματα ὑλικά καὶ ἡθικά.—Εὐθύναι ποινικά, ἀστικά, πειθαρχικά.—Πειθαρχικὸν δίκαιον ἐν γένει (οὐσιαστικὸν καὶ διαδικαστικόν).—Μεταβολαὶ τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως (προαγωγή, μετατάξεις κλπ.).—Ἡ μονιμότης τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.—Λύσις τῆς δημοσιοῦπαλληλικῆς σχέσεως.—Ἑρμηνεία καὶ ἀνάλυσις τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος.

Εἰδικὸν μέρος τοῦ διοικητικοῦ δικαίου.—Ἀστυνομία καὶ ἀντικείμενα ταύτης.—Δημοσία ἀσφάλεια.—Ἀγορανομία.—Νομοθετικὴ ρύθμισις τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς.—Δημόσια κτήματα.—Δημόσια ἔργα.—Ὀδονομία.—Ἀπαλλοτριώσεις.—Ἐπιτάξεις.—Ἀποκατάστασις ἀκτημόνων.—Δημοσία ἐκπαίδευσις.—Ἐποπτεία τοῦ κράτους ἐπὶ τῆς ἰδιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως.—Κοινωνικὴ πρόνοια.—Κρατικά προμήθειαι.—Δασονομικὸν καὶ μεταλλευτικὸν δίκαιον.—Συγκοινωνίαι καὶ τηλεπικοινωνίαι.—Ὁργάνωσις τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης καὶ κλάδοι αὐτῆς.

Τεχνικὴ τῆς διοικήσεως καὶ «δημοσία διοίκησις».—Τεχνικὴ ὁργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς διοικητικῆς μηχανῆς.—Κατάστροφαις σχεδίων ὁργανώσεως, Ὁργάνωσις μεγάλων καὶ συνθέτων ὑπηρεσιῶν.—Ὁργάνωσις ὑπηρεσιῶν ἀπλῶν καὶ εἰς μικρὰ πλαίσια.—Ἀνάθεσις τῶν ὁμοειδῶν καθηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν ὑπηρεσιακὴν μονάδα.—Τὸ ἔμψυχον ὕλικόν.—Τρόποι στρατολογίας αὐτοῦ.—Διορισμός ἢ ἐκλογή :—Δοκιμασία πνευματικῆς ἱκανότητος κατὰ τὴν πρόσληψιν.—Εἰδικαὶ σχολαὶ προπαρασκευάζουσαι δημοσίους λειτουργοὺς ἢ μετεκπαίδευσις διαρκούσης τῆς ὑπηρεσίας ;—Συγχρονισμός ἐν τῇ λειτουργίᾳ δημοσίων ὑπηρεσιῶν (ἰδίᾳ οἰκονομικῶν) διὰ τῆς χρήσεως μηχανῶν.—Ὁ παράγων τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς οἰκονομίας χρόνου.—Ἡ ἐπαφὴ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων μὲ τὸ κοινόν (δεοντολογικοὶ κανόνες).—Ὑπαλληλικὴ ἀγωγή.—Οἱ παράγοντες τῆς μεγίστης δυνατῆς ἀποδόσεως μὲ ὅσον ἔνεστι ὀλιγάριθμὸν προσωπικόν.—Μόρφωσις τῶν προϊσταμένων ὑπηρεσιῶν, ἀποστολὴ καὶ καθήκοντα

αὐτῶν.—Ἔργον συντονιστικὸν ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς διοικητικῆς μηχανῆς.—Κατανομή τῆς ἐργασίας.—Οἱ κατάλληλοι ἄνθρωποι εἰς τὰ κατάλληλα ἔργα.—Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑφισταμένων οὐχὶ ἀνώτερος τοῦ δεκτικοῦ συντονισμοῦ ἐκ μέρους προϋσταμένου τινός.—Ἐνδεδειγμένα ἔρια εἰδικεύσεως.—Ὁργάνωσις πολυετῶν σχεδίων ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς δημοσίας διοικήσεως.—Ἀποκέντρωσις εἰς τὰς διοικητικὰς ἐνεργείας καὶ τὰς συναφεῖς εὐθύνας.—Συντονισμὸς καὶ κατεύθυνσις ἐκ μέρους τῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων.—Ὁμοιογένεια εἰς τὰς μεθόδους καὶ τὴν διαδικασίαν.—Γενικαὶ ἀρχαὶ διέπουσai γενικὴν ὀργανωτικὴν ἔρευναν ἐν τῇ δημοσίᾳ διοίκησει.—Προπαρασκευὴ (προκαταρκτικαὶ μελέται), ἐξεύρεσις, ταξινόμησις καὶ ἀνάλυσις στοιχείων, ὑποβολὴ καὶ υἱοθέτησις προτάσεων, παρακολούθησις τῆς ἐφαρμογῆς.—Διαγράμματα πορείας ἐνεργειῶν ἐν τῇ δημοσίᾳ διοίκησει.—Γενικοὶ κανόνες καὶ συμπεράσματα.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΝ

Εἰδικὸν Μέρος

Α'. Περί τῶν συμβατικῶν κανόνων.—Γενικὰ περὶ συνθηκῶν.—Συνομολόγησις, ἱκανότης, ἐγκυρότης, σύνταξις, μονογράφησις, προσχώρησις, ἐπιφύλαξις, ἐπικύρωσις, μετατροπὴ, καταχώρησις.—Ἀποτελέσματα, ἐρμηνεία καὶ λῆξις τῶν συνθηκῶν.—Σύγκρουσις πρὸς ἄλλους κανόνας.

Β'. Περί ὀργανώσεως τῆς διεθνoῦς κοινωνίας.—Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις, Ἀμφικτυονίαι, Ἱερὰ Συμμαχία, Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν.—Ὁργανισμὸς Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ἀρχαί, σκοπός, ἀρμοδιότης, ὄργανα, λειτουργία.—Περιφερειακὴ ὀργάνωσις, Παναμερικανικὴ Ἐνωσις, Σοβιετικὸς συνασπισμὸς, Ἀραβικὸς σύνδεσμος, Βαλκανικὸν Σύμφωνον, Ἀτλαντικὴ Συμμαχία.—Εἰδικῶς Εὐρωπαϊκὴ Κοινότης, θεμελιώσις, κύρια χαρακτηριστικά, θεσμοί, ἀρμοδιότης καὶ νομικὴ αὐτῶν φύσις, σχέσεις μετὰ τῶν διαφόρων διεθνῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν ὀργανισμῶν.

Γ'. Περί εἰρητικοῦ διακανονισμοῦ τῶν διεθνῶν διαφορῶν.—Πολιτικὰ μέσον, Διπλωματικαὶ διαπραγματεύσεις, φιλικαὶ ἐνέργειαι, μεσολάβησις, διεθνεῖς ἐξεταστικαὶ ἐπιτροπεῖαι, συνδιαλλαγὴ, συστήματα τῆς Κ.Τ.Ε., τοῦ Ο.Η.Ε. καὶ τῶν περιφερειακῶν ὀργανώσεων.—Νομικὰ μέσα.—Διαιτησίας μορφαί, διαδικασία, ἀποτελέσματα, περιπτώσεις ἐφαρμογῆς.—Διεθνὴς Δικαιοσύνη, Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης, ὀργάνωσις ἀρμοδιότης, ἐφαρμοστέον δίκαιον, καθήκοντα, διαδικασία, κύρος τῶν ἀποφάσεων, νομολογία.—Διάφορα δικαστήρια.

Δ'. Περί διεθνoῦς ἀσφαλείας.—Ἐγγυήσεις, διμερεῖς, περιφερειακαί, γενικαὶ Κ.Τ.Ε. καὶ Ο.Η.Ε.—Κυρώσεις, διπλωματικαί, οἰκονομικαί, στρατιωτικαί.—Συστήματα τῆς Κ.Τ.Ε., τοῦ Ο.Η.Ε. καὶ τῶν περιφερειακῶν ὀργανώσεων περὶ συλλογικῆς ἀσφαλείας.

Ε'. *Περὶ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς αὐτοδικίας.*—Τὸ δικαίωμα προσφυγῆς εἰς τὸν πόλεμον, ἱστορικὴ ἐξέλιξις, θεωρία τῆς Ἐκκλησίας, περιορισμοὶ τοῦ θετικοῦ δικαίου.—Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν, Σύμφωνον τῶν Παρισίων, περιφερειακὰ σύμφωνα.—Ὁργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἑθνῶν, κατάρξεις τοῦ δικαίωματος, ἐξαίρεσεις τῆς νομίμου ἀμύνης καὶ στρατιωτικῶν κυρώσεων.—Περιφερειακὰ σύμφωνα, συλλογικὴ ἄμυνα, ἀντίποινα στρατιωτικῆς φύσεως.—Παραίτησις τοῦ πολέμου εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δίκαιον.—Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐπιθετικοῦ πολέμου καὶ ἡ τιμωρία τῶν ἐνόχων (ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τῆς Νυρεμβέργης).

ΣΤ'. *Περὶ διεθνούς προστασίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀναγνώρισεως τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν.*—1) Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ διεθνὲς περιβάλλον, κανὼν καὶ ἐξαίρεσεις. Ἀπόλιδες, μειονότητες, ἐργαζόμενοι, συμβατικαὶ περιπτώσεις.—Ὁ χάρτης τῶν Ἠνωμένων Ἑθνῶν καὶ ἡ προστασία τοῦ ἀνθρώπου, Οἰκουμενικὴ Διακήρυξις τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ Ο.Η.Ε., Εὐρωπαϊκὴ Σύμβασις τῆς Ρώμης, ἀρμοδιότης, ὄργανα, λειτουργία.

2) Τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν. Ἱστορικὴ ἐξέλιξις καὶ φιλοσοφικὴ θεμελίωσις. Ἐφαρμογὴ κατὰ τῆς ἀρχῆς τῆς νομιμότητος, τοῦ συστήματος τῆς ἰσορροπίας, τῶν φυσικῶν συνόρων καὶ τῆς ἐνότητος τῆς Πολιτείας.—Ἀναγνώρισις τῆς ἀρχῆς μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ χάρτου τῆς Εὐρώπης καὶ ὡς κανόνος ἐξαιρετικοῦ δικαίου.—Δημοψήφισμα καὶ περιπτώσεις ἐφαρμογῆς.—Διὰ τοῦ Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἑθνῶν, ἀναγνώρισις τῆς ἀρχῆς ὡς κανόνος γενικῶς ἀναγνωριζομένου, ἀρθρ. 1 καὶ 55, κεφάλαια XI καὶ XII.—Ἑρμηνεία τοῦ χάρτου, ἀποφάσεις Γενικῆς Συνελεύσεως, εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς προστασίας τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.—Διεθνὴς πρακτικὴ ἀναγνώρισεως καὶ ἐφαρμογῆς τῆς αὐτοδιαθέσεως ἐνώπιον τοῦ ΟΗΕ, περιπτώσεως ἐν ἐκκρεμότητι.—Εἰδικῶς περὶ Κύπρου.

ΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΝ

Γενικά.—Ὁρισμός, ἔκτασις, φύσις, πηγαί, γενικαὶ ἔννοιαι καὶ ἀρχαί.

Στοιχεῖα συγκροτήσεως νόμων.—Γενικὰ καὶ ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου καὶ τῶν ἐνοχικῶν σχέσεων.

Ἰθαγένεια, κανόνες κτήσεως ἀπώλειας καὶ ἀνακτήσεως.

Δίκαιον τῶν ἀλλοδατῶν.—Νομικὴ θέσις καὶ δικαιώματα.—Δικαστικὴ προστασία.—Ἀπέλασις καὶ ἔκδοσις.

Διοικητικὸν διεθνὲς δίκαιον.—Γενικαὶ ἀρχαὶ καὶ συγκροτήσεις νόμων.

ΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἑνοχικὸν Δίκαιον.

Ἑννοια τῆς ἐνοχῆς.—Διάφορα εἶδη ἐνοχῶν.—Παροχαὶ ὡς ἀντικείμενα τῶν ἐνοχῶν.—Ἀδυναμία παροχῆς καὶ ὑπερημερία τοῦ ὀφειλέτου.—Ὑπερημερία τοῦ δανειστοῦ.—Ἑννοια τοῦ διαφέροντος.—Ἑννοια τοῦ τόκου.—Ἑνοχαὶ ἐκ συμβάσεων.—Ἀρχαὶ ἐπὶ ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων.—Συμβατική ὑπαναχώρησις.—Ἀρραβῶν καὶ ποινικὴ ρήτρα.—Σύμβασις ὑπὲρ τρίτου καὶ εἰς βάρος τρίτου.—Ἀπόσβεσις τῶν ἐνοχῶν.—Ἐκχώρησις.—Ἀναδοχὴ χρόους.—Ἑνοχὴ εἰς ὁλόκληρον.—Δωρεά.—Πώλησις καὶ ἀνταλλαγή.—Μίσθωσις : διάφορα εἶδη μισθώσεως (μισθωσις πράγματος, μισθωσις ἀγροτικοῦ κτήματος ἢ ἄλλου προσοδοφόρου ἀντικειμένου, ἐπίμορτος ἀγροληψία, μισθωσις ἐργασίας, μισθωσις ἔργου).—Μεσιτεία.—Προκήρυξις.—Ἑντολή.—Διοίκησις ἄλλοτρίων.—Ἑταιρεία.—Κοινωνία.—Δάνειον.—Χρησιδάνειον.—Παρακαταθήκη.—Ἑγγύησις, συμβιβασμός, ἀναγνώρισις χρέους.—Ἀνώνυμα χρεώγραφα.—Ἀδικοιολόγητος πλουτισμός.—Ἀδικοπραξίαι.—Καταδολίευσις τῶν δανειστῶν.

Κληρονομικὸν Δίκαιον.

Κληρονομικὴ διαδοχὴ ἐν γένει.—Ἑννοια κληρονόμων.—Διαδοχὴ ἐκ διαθήκης.—Σύνταξις, ἀνάκλησις καὶ δημοσίευσις τῶν διαθηκῶν.—Περιεχόμενον τῆς διαθήκης.—Ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ.—Δίκαιον τῶν ἀναγκαίων κληρονόμων.—Νόμιμος μοῖρα.—Κλησις εἰς τὴν κληρονομίαν.—Ἀποδοχὴ καὶ ἀποποίησης τῆς κληρονομίας.—Κτῆσις αὐτῆς.—Κληρονομικὴ ἀναξιώτης.—Σχολάζουσα κληρονομία.—Ἀγωγή περὶ κλήρου.—Σχέσις μεταξὺ πλειόνων κληρονόμων.—Συνεισφορά.—Κληρονόμος ἐξ ἀπογραφῆς.—Δικαστικὴ ἐκκαθάρισις τῆς κληρονομίας.—Κληρονομικὸν καταπίστευμα.—Ἐκποίησης τῆς κληρονομίας.—Κληρονομητήριον.—Κληροδοσίαι.—Τρόπος.—Ἐκτελεσταὶ διαθηκῶν.—Ἡ αἰτία θανάτου δωρεά.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ (ΣΤΟΙΧΕΙΑ)

Ὁργανισμός πολιτικῶν δικαστηρίων.—Διαδικασία.—Δικαιοδοσία καὶ ἀρμοδιότης δικαστηρίων.—Εἶδη ἀρμοδιότητος (καθ' ὕλην, κατὰ τόπον κλπ.).—Δωσιδικαίαι.—Ἀποφάσεις καὶ εἶδη αὐτῶν.—Ἀπόδεικτικά μέσα.—Ἑνδিকা μέσα.—Ἐκτέλεσις.

Β'. ΚΥΚΛΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Σημασία τῆς πολιτικῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου.

Ἐξωτερικὸν ἐμπόριον.—Γενικά. — Ἐμπορεῦματτα. — Κεφάλαιον.—Ἔργασια.—Ὑπηρεσία μεταφορᾶς.—Μεσολάβησις ὑπηρεσίας ἐμπορίου.—Μεσολάβησις ὑπηρεσίας πίστεως.—Μεσολάβησις ὑπηρεσίας ἀσφαλιστικῆς.—Ἄλλα περιπτώσεις μεσολαβήσεως.—Συνέπειαι τῆς διεθνοῦς ἐπικοινωνίας.—Σχηματισμὸς τῆς τιμῆς τῶν πιστωτικῶν ὀργάνων.

Ἴσοζυγιον λογαριασμῶν.—Γενικά.—Θεωρία Riccardo.—Θεωρία κυκλοφοριακῶν μέσων.—Πολιτικὴ τοῦ προεξοφλητικοῦ τόκου.—Ἄλλα μέσα πρὸς ἰσοσχέλισιν τοῦ ἰσοζυγίου τῶν λογαριασμῶν.

Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς πρακτικῆς πολιτικῆς.—Γενικά.—Θεωρία Riccardo ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου.

Ἀνάπτυξις τῶν σχολῶν ἐλευθέρου ἐμπορίου καὶ προστατευτισμοῦ.—Σχολὴ ἐλευθέρου ἐμπορίου.—Ἐξαίρέσεις ἐλευθέρου ἐμπορίου.—Σχολὴ προστατευτισμοῦ.—Συμπεράσματα.

Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς πρακτικῆς πολιτικῆς.—Γενικά.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς πρακτικῆς πολιτικῆς ἀπὸ τοῦ 15ου αἰῶνος μέχρι τοῦ 1870.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ συστήματος τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου.—Ἡ διεθνὴς οἰκονομικὴ πολιτικὴ ἀπὸ τοῦ 1870—1902.—Ἡ διεθνὴς οἰκονομία ἀπὸ τοῦ 1902—1914.—Χαρακτηριστικὰ τῆς διεθνοῦς οἰκονομίας ἀπὸ τοῦ 1902—1914.—Ἡ διεθνὴς οἰκονομία μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον.—Προταθέντα μέτρα πρὸς ἄρσιν τῆς ἀνωμαλίας.—Συμπεράσματα.

Περιορισμοὶ εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς.—Μέτρα ἐκτὸς τῶν δασμῶν ρυθμιστικὰ τῆς διεθνοῦς συναλλαγῆς.—Ἐπίδρασις τῶν περιορισμῶν ἐπὶ τῆς οἰκονομίας.—Συμψηφιστικὰ γραφεῖα.—Δασμοὶ (ἐξαγωγικοὶ, εἰσαγωγικοί).—Τεχνικὴ τοῦ δασμοῦ.—Τεχνικὴ κατάρτισις δασμολογίου.

Ἐπίδρασις τοῦ προστατευτικοῦ δασμοῦ ἐπὶ τῶν τιμῶν.—Γενικά.—Ἐπίδρασις προστατευτικῶν δασμῶν ἐπὶ τῶν τιμῶν.

Ἐμπορικαὶ διεθνεῖς συμβάσεις.—Προϋποθέσεις τοῦ κύρους.—Οἰκονομικὸν ἀντικείμενον καὶ γενικοὶ συντελεσταὶ ἐνεργοῦντες κατὰ τὴν συνομολόγησιν τῶν ἐμπορικῶν συμβάσεων.—Εἰδικαὶ δασμολογικαὶ συμβάσεις.—Ἡ ρήτραι τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου κράτους.

Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκονομικὴν καὶ πολιτικὴν.—Ἡ γεωργία καὶ αἱ οἰκονομικαί, κοινωνικαί καὶ πολιτικαὶ ἐπιστῆμαι.—Τί εἶναι γεωργία;—Φυσικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ ἐπιστῆμαι.—Οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ.—Συναφεῖς ἐπιστῆμαι.

Ἀγροτική οἰκονομία καὶ οἰκονομική.—'Ορισμός καὶ περιεχόμενον.—'Εξελίξεις τῆς γεωργικῆς οἰκονομίας.—Γένεσις τῆς κτηνοτροφίας καὶ τῆς γεωργίας.—'Ο γεωργικὸς πολιτισμός.—Πρόοδοι τῆς γεωργικῆς οἰκονομίας εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους.—'Ανάπτυξις τῆς γεωργικῆς οἰκονομικῆς.—'Η οἰκιακὴ οἰκονομία.—'Η ἐκχρηματισμένη οἰκονομία.—Ζητήματα ἐρεῦνης τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας.

Ἀγροτικὴ πολιτική.—'Εννοια καὶ σκοπός.—'Η ἀγροτικὴ πολιτικὴ εἰς τὴν πρᾶξιν.—'Αρχαῖος πολιτισμός : Αἴγυπτος, Βαβυλωνία, Ἀσσυρία, Ἀρχαία Ἑλλάς, Μακεδονικὸν Κράτος, Ρώμη, Βυζάντιον, Μεσαίων.—'Η ἀπελευθέρωσις τῶν χωρικῶν.—'Ο ἐσωτερικὸς ἐποικισμός καὶ αἱ ἀποικίαι.—Νεώτεροι χρόνοι.—'Η ἀγροτικὴ πολιτικὴ ὡς ἐπιστήμη.—'Ιστορικὴ ἀποψις.—Τὰ προβλήματα τῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς.

Ἱστορικὴ ἐπισκόπησις τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς ἐν Ἑλλάδι.—'Επὶ τουρκοκρατίας καὶ βενετοκρατίας.—'Εγγεῖς ἰδιοκτησία.—Φορολογία. Πληθυσμός.—'Εμπόριον.—Βιοτεχνία.—Ναυτιλία.—Κοινωνικὴ ζωή.—Παρατηρήσεις.—Εἰς τὸ ἑλληνικὸν Κράτος καὶ τὰς προσαρτηθείσας περιφερείας :—'Επανάστασις καὶ Καποδίστριας.—Βασιλεία Ὁθωνος.—Βασιλεία Γεωργίου τοῦ Α'.—Περίοδος τῶν πολέμων.—'Η μεταπολεμικὴ περίοδος καὶ ἡ κρίσις.—Κατευθύνσεις καὶ συμπεράσματα.—Γενικά—Δημογραφία καὶ ἡμερομίσθια.—Γεωργία, κτηνοτροφία, δάση.—Βιοτεχνία, βιομηχανία, μεταλλευτικὴ, ἐμπόριον καὶ πίστις.—Ναυτιλία καὶ συγκοινωναί.—Δημοσιονομικὴ ἀποψις.

Οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ σημασία τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς.—'Υπεροχὴ καὶ μειονεκτήματα τῆς γεωργίας.—Τὰ πλεονεκτήματα τῆς γεωργίας.—Γεωργικὴ καὶ βιομηχανικὴ παραγωγή.—Κατευθύνσεις βιομηχανικῆς παραγωγῆς ἐν Ἑλλάδι.—'Ο γεωργικὸς πληθυσμός.—Τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα.—'Ορισμός καὶ ἐξηγήσεις.—Κατανομὴ καὶ διακυμάνσεις τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος.—Παρατηρήσεις καὶ συμπεράσματα.—'Η σπουδαιότης τοῦ ἐμπορίου γεωργικῶν προϊόντων.

Αἱ γεωργικαὶ κρίσεις.—Γεωργικαὶ καὶ κυκλικαὶ κρίσεις.—'Ορισμός καὶ ἐξηγήσεις.—Γενικαὶ αἰτίαι τῶν κρίσεων.—'Ιστορία τῶν γεωγραφικῶν κρίσεων.—'Η παγκόσμιος γεωργικὴ κρίσις τοῦ 1929.—Συμπτώματα.—Αἰτίαι τῆς κρίσεως.—Ληφθέντα μέτρα.—Αποτελέσματα καὶ συμπεράσματα. Ἡ κρίσις εἰς τὴν Ἑλλάδα.—'Η πτώσις τῶν τιμῶν.—Συνέπειαι τῆς κρίσεως.—Ληφθέντα μέτρα.—Κριτικὴ τῶν μέτρων καὶ ἀποτελέσματα.—Οἰκονομικὸν ἀποτέλεσμα τῆς κρίσεως.

Σύγχρονοι τάσεις τῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς.—'Ο προστατευτισμός εἰς τὴν γεωργίαν.—'Ιστορικὴ ἀποψις.—Θεωρητικὴ ἀποψις.—Πρακτικὴ ἀποψις.—'Ο προστατευτισμός εἰς τὴν Ἑλλάδα.—'Η τάσις πρὸς τὴν αὐτάρκειαν.—'Η αὐτάρκεια εἰς τὴν θεωρίαν.—'Η αὐτάρκεια εἰς τὴν πρᾶξιν.—'Η τάσις πρὸς

τὴν αὐτάρκειαν ἐν Ἑλλάδι.—Ἡ διευθυνομένη ἀγροτικὴ οἰκονομία.—Ἱστορία καὶ περιεχόμενον.—Σκοπὸς καὶ μέσα.—Ὁργάνωσις.—Ἡ διευθυνομένη οἰκονομία ἐν Ἑλλάδι.—Δυσχέρειαι.—Συμπεράσμα.

Εἰδικά τινα ζητήματα.—Τὰ παραγωγικὰ ἔργα.—Ἡ ἀγροτικὴ μεταρρύθμισις.—Οἱ γεωργικοὶ συνεταιρισμοί.—Ἡ ἀγροτικὴ πίστις.—Αἱ γεωργικαὶ ἀσφαλίσεις.

• ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΘΕΩΡΙΩΝ

Προϊστορία.—Ἡ οἰκονομικὴ σκέψις πρὸ τῆς διαμορφώσεως τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης.—Ἀρχαιοῦτες, Μεσαίων, χαρὰν τῆς νεωτέρας οἰκονομικῆς ἐπιστήμης.—Ἐμποροκρατία καὶ Καμεραλισμός.—Ἱστορία.—Ἡ διαμόρφωσις τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας εἰς αὐτοτελῆ ἐπιστήμην.—Τὸ σύστημα τοῦ Οἰκονομικοῦ Φιλελευθερισμοῦ.—Ἀντίπαλοι τοῦ Οἰκονομικοῦ Φιλελευθερισμοῦ.—Νεωτέρα κριτικὴ τοῦ Οἰκονομικοῦ Φιλελευθερισμοῦ.—Ἐπιστημονικὸς σοσιαλισμός.—Γερμανικὴ Ἱστορικὴ οἰκονομικὴ σχολή.—Προσπάθειαι ἀναγεννήσεως κλασσικῶν ἀντιλήψεων.—Ἀντίπαλοι ἱστορικῆς σχολῆς.—Ψυχολογικὴ-ὑποκειμενικὴ κατεύθυνσις.—Μεσάζουσαι ἀντιλήψεις.—Κοινωνικὴ-δικαιονομικὴ κατεύθυνσις.—Ἡ νεωτέρα οἰκονομικὴ ἐπιστήμη ἐν Ἑλλάδι.—Εἰκοστὸς αἰὼν.—Νεώτερα ρεύματα.—Νεορωμαντισμός.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Εἰσαγωγή.—Ὁρισμός δημοσίου λογιστικοῦ.—Διάκρισις δημοσιολογιστικοῦ ἀπὸ τοῦ δημοσιονομικοῦ συστήματος.—Διαίρεσις δημοσίου λογιστικοῦ.—Διάκρισις ἐλέγχου.—Κεντρικὰ καὶ περιφερειακὰ ὄργανα τοῦ δημοσίου λογιστικοῦ.—Νομοθετήματα δημοσίου λογιστικοῦ.

Προϋπολογισμός τοῦ κράτους.—Τρόπος κατάρτισεως προϋπολογισμοῦ.—Σχέσις κυβερνήσεως καὶ βουλῆς ἐν τῇ κατάρτισει καὶ ψήφισι τοῦ προϋπολογισμοῦ.—Περιορισμοὶ ἐκατέρας τῶν ἐξουσιῶν τούτων.—Οἰκονομικὸν ἔτος καὶ χρήσις.

Τὸ λογιστικὸν σύστημα τῆς Ἑλλάδος.—Βεβαίωσις ἐσόδων.—Εἰσπραξις ἐσόδων.—Ἀνάληψις ὑποχρεώσεων εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.—Ἐκκαθάρισις ἐξόδων καὶ ἐντολὴ πληρωμῆς αὐτῶν.—Προληπτικὸς ἐλεγχος ἐπὶ τῶν ἐνταλμάτων, ἐνασκούμενος ὑπὸ τῶν παρέδρων ἢ ἐπιτρόπων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.—Ἀποστολὴ καὶ ἐξόφλησις τῶν χρηματικῶν ἐνταλμάτων ἀπὸ τοῦ ταμίας.—Διάκρισις πληρωμῶν τοῦ δημοσίου.—Συμφωνίαι διὰ λογαριασμὸν τοῦ δημοσίου.

Περὶ κρατικῶν προμηθειῶν καὶ δημοσίων ἔργων.—Ὑπηρεσία κρατικῶν προμηθειῶν.—Ἀρμοδιότης αὐτῆς.—Τίνες προμήθειαι ἐξαίρουνται τῆς ἀρμοδιότητος τῆς ὑπὲρ κρατ. προμηθειῶν;—Τίνες εἶναι δεκτοὶ εἰς τοὺς δημοσίους διαγωνισμοὺς καὶ τίνες ἀποκλείονται;—Τρόπος διεξαγωγῆς διαγωνισμῶν.—

Περιεχόμενον διακηρύξεως.—Διεξαγωγή δημοπρασίας.—Συμφωνίαι πρὸς ἐκτέλεσιν δημοσίων ἔργων.

Ἀπολογισμὸς καὶ γενικὸς ἰσολογισμὸς.—Περὶ χρεῶν τοῦ δημοσίου.—Παραγραφή τῶν χρεῶν τοῦ δημοσίου.—Ὅρισμὸς παραγραφῆς καὶ δικαιολογικὸς λόγος τῆς βραχείας παραγραφῆς τῶν κατὰ τοῦ δημοσίου ἀπαιτήσεων.—Διαφορὰ μεταξὺ παραγραφῆς τοῦ λογιστικοῦ νόμου καὶ τῆς ἀποσβεστικῆς.—Ἀγωγή κατὰ τοῦ δημοσίου, μὴ ὑπαγόμεναι εἰς τὴν πενταετῇ παραγραφῇ.—Διακοπὴ καὶ ἀναστολὴ τῆς παραγραφῆς.—Συμπλήρωσις τῆς παραγραφῆς.—Ἀποτελέσματα τῆς παραγραφῆς.—Παραγραφή τῶν ἀγωγῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ τῶν στρατιωτικῶν.—Ἐναρξίς παραγραφῆς.—Κατάσχεσις παρὰ τῷ δημοσίῳ.—Ἐκχώρησις τῶν χρεῶν τοῦ δημοσίου.

Ὁργάνωσις τῆς Γεν. Διευθύνσεως Δημοσίου Λογιστικοῦ καὶ ὁργανισμὸς δημοσίων ταμείων.—Ἀρμοδιότης τῶν δημοσίων ταμείων.—Διάκρισις τοῦ προσωπικοῦ τῆς ταμειακῆς ὑπηρεσίας τοῦ κράτους.—Ἐγγύησις διδομένη ὑπὸ τῶν ταμιακῶν ὑπολόγων.—Ἐπιμελετὰι κατασχέσεων.

Περὶ εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν.—Λογιστικὸν εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν.—Περὶ τῆς συγκεντρώσεως τῶν εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν τοῦ δημοσίου παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος.—Πρωτόκολλον τῆς Γενεύης τοῦ 1927 καὶ τρόπος ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν διατάξεων αὐτοῦ εἰς τὰ ταμεῖα.—Πράκτωρ τῆς Ἑλλάδος.—Εἰδικοὶ ταμίαι.—Ὅρισμὸς εἰδικοῦ ταμίου.—Προξενικαὶ ἀρχαί.—Τελωνειακαὶ ἀρχαί.—Τηλεγραφικοὶ ὑπάλληλοι κλπ.

Περὶ δημοσίων ὑπολόγων.—Γενικαὶ διατάξεις ἀφορῶσαι εἰς τοὺς δημοσίους ὑπολόγους ἐν γένει.—Ἐπιθεώρησις τῶν δημοσίων ὑπολόγων.—Ἐλλείμματα ὑπολόγων.

Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον.—Ἀρμοδιότης Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.—Συγκρότησις καὶ διαίρεσις αὐτοῦ.—Ἐλεγχος ἐξόδων ἐνασκούμενος ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου.—Παρακολούθησις δημ. ἐσόδων.—Ἐξέτασις ἀπολογισμοῦ καὶ γενικοῦ ἰσολογισμοῦ.—Ἐπιτήρησις καὶ ἔλεγχος δημ. ὑπολόγων (μηναῖοι καὶ ἐτήσιοι λογαριασμοί).—Ἐνδίκαια μέσα κατ' ἀποφάσεων τοῦ Ἐλεγκτ. Συνεδρίου.—Λογαριασμοὶ ὑπολόγων ἐξ ἐνταλμάτων προπληρωμῆς.—Εὐθύνῃ δημ. ὑπαλλήλων διὰ ζημίας ἐπενεχθείσας ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸ δημόσιον.

Περὶ δημοσιονομικοῦ δικαίου ἐν γένει καὶ φορολογικοῦ δικαίου.—Ποῖον τὸ ἀντικείμενον τοῦ δημοσιονομικοῦ δικαίου ἐν γένει καὶ τίνες οἱ κυριώτεροι κλάδοι αὐτοῦ.—Φορολογισμὸν δίκαιον.—Φορολογικὰ συστήματα καὶ ἐξέλιξις αὐτῶν.—Εἰδικώτερον οἱ παράγοντες οἱ ἐπιδρῶντες ἐπὶ τὴν διαμόρφωσιν τῶν φορολογικῶν συστημάτων.—Τοπικὰ καὶ χρονικὰ ὅρια τῆς ἰσχύος τῶν φορολογικῶν νόμων.—Κανόνες νομικοὶ καὶ πολιτικοί, διέποντες τὴν φορολογίαν.—Ὁ κανὼν τῆς νομιμότητος, τῆς ἰσότητος, τῆς βεβαιότητος καὶ τῆς καθολικότητος τοῦ φόρου.

Περιγραφή του έν 'Ελλάδι διαμορφωθέντος συστήματος φορολογίας.—'Ο φόρος επί τής έγγείου ιδιοκτησίας.—'Ο φόρος επί του εισοδήματος των γεωργικών και κτηνοτροφικών επιχειρήσεων.—'Η φορολογία επί του εισοδήματος των κινητών αξιών και επί του κινητού πλούτου.—'Η φορολογία επί των έμπορικών και βιομηχανικών επιχειρήσεων.—'Η φορολογία επί των εισοδημάτων τής προσωπικής εργασίας.—'Ο φόρος επί του συνολικού εισοδήματος.—'Ο ένιαίος φόρος του εισοδήματος (1955).—Φόροι επί τής περιουσίας.—'Ο φόρος του κεφαλαίου και τής περιουσίας έν 'Ελλάδι.—'Ο φόρος επί των κληρονομιών, δωρεών, προικών και κερδών λαχείου.—Φορολογία επί του αυτομάτου υπερτιμήματος ακινήτων και επί τής μεταβιβάσεως αυτών.—Τά τέλη χαρτοσήμου ειδικώτερον (και κυρίως ταύτα ως φόρος επί των συναλλαγών).—Ειδικοί φόροι καταναλώσεως (ειδών πρώτης ανάγκης, ειδών ευρείας χρήσεως και περιορισμένης αποδόσεως).—Γενικοί φόροι καταναλώσεως και ειδικώτερον ό φόρος κύκλου εργασιών.

Τό διοικητικόν στάδιον τής φορολογικής ένοχής.—'Η βεβαίωσις του φόρου.—'Ο συμβιβασμός επί φορολογικών διαφορών.—Αί φορολογικαί ποιναί.

Φορολογικά δικαστήρια και φορολογικαί διαφοραί.—Φύσις και κατηγορία των φορολογικών διαφορών.—'Ιστορία των φορολογικών δικαστηρίων έν 'Ελλάδι.—Καθεστώς του Συντάγματος του 1952.—Ειδικά φορολογικά δικαστήρια, σύνθεσις και άρμοδιότης αυτών.

Γ'. ΚΥΚΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

'Η Τελική Πράξις του Συνεδρίου τής Βιέννης (1815).—'Ιερά Συμμαχία και Πενταρχία.—Καθεστώς των 'Ιονίων Νήσων.—'Αντίδρασις κατά του έργου τής Βιέννης και του συστήματος τής 'Ιεράς Συμμαχίας.—Διεθνείς συνδιασκέψεις και προκήρυξις του Προέδρου Μονρόε.—'Ελληνική 'Ανεξαρτησία, διεθνείς πράξεις από τής κηρύξεως τής επαναστάσεως μέχρι τής αναγνώρισεως του νέου ελληνικού κράτους (1832).—'Επανάστασις του 1830 και ανεξαρτησία του Βελγίου.—Κρίσις εις την 'Ανατολήν (1832-1841).—'Ανταγωνισμός των Μεγάλων Δυνάμεων (1841-1848).—'Επείσодιον Πατσίφικο.—Ευρωπαϊκή κρίσις του 1848, επαναστάσεις και καταστολή.—Κριμαϊκός πόλεμος, επέμβασις εις την 'Ελλάδα και Συνέδριον των Παρισίων του 1856.—'Ιδρυσις του Βασιλείου τής 'Ιταλίας (1861).—Γεγονότα εις τὰ Βαλκάνια μέχρι του 1868.—'Αποικιακή πολιτική των Μεγάλων Δυνάμεων.—Αυστροπρωσικός πόλεμος και διάλυσις τής Γερμανικής Συμπολιτείας (1866).—Πρωσσογαλλικός πόλεμος και ίδρυσις τής Γερμανικής Αυτοκρατορίας (1871).—Ρωσσοτουρκικός πόλεμος, συνθήκη του 'Αγίου Στεφάνου και Συνέδριον του Βερολίνου (1878).—

Σχηματισμός τῆς Τριπλῆς Συμμαχίας καὶ Ρωσογαλλικῆ συμμαχία (1879—1893).—Κρητικὸν ζήτημα καὶ ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος τοῦ 1897.—'Αποικιακὴ πολιτικὴ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, Μαροκκινὸν ζήτημα καὶ ἀγγλογαλλικὴ συνεννόησις τοῦ 1904.—'Ανατολικὸν ζήτημα, 'Ιταλοτουρκικὸς πόλεμος καὶ βαλκανικοὶ πόλεμοι 1912—1913.—Πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος, ἀντίθετοι συνασπισμοί, συμμαχίαι καὶ ἐπέμβασεις τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν.—Ρωσικὴ ἐπανάστασις.—Συνθῆκαι Εἰρήνης καὶ Κοινωνία τῶν 'Εθνῶν.—'Η 'Ελλάς καὶ αἱ συνθῆκαι τῶν Σεβρῶν καὶ τῆς Λωζάννης.—Περίοδος κατευνασμοῦ καὶ προσπάθειαι ἐμπεδώσεως τῆς Εἰρήνης.—Φασισμὸς καὶ ἐθνικοσοσιαλισμός, ἄξων Βερολίνου—Ρώμης.—Κρίσις τῆς ἀσφαλείας τῶν κρατῶν, κατὰ κτησις τῆς Αἰθιοπίας, ἐμφύλιος πόλεμος εἰς 'Ισπανίαν, προσάρτησις τῆς Αὐστρίας, ζήτημα Τσεχοσλοβακίας καὶ αἱ συμφωνίαι τοῦ Μονάχου.—'Η θέσις τῆς 'Ελλάδος καὶ ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῆς πολιτικὴ εἰς τὰς παραμονὰς τῆς κηρύξεως τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.—'Η ἰταλικὴ ἐπίθεσις καὶ γερμανικὴ ἐπέμβασις, ἡ θρυλικὴ ἄμυνα καὶ ἡ μεγαλειώδης ἀντίστασις κατὰ τῶν κατακτητῶν.—Αἱ συνθῆκαι τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἡ νέα διάρθρωσις τῆς παγκοσμίου κοινότητος.

Δ'. ΚΥΚΛΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

- A'*. 1. Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν 'Εγκληματολογίαν.
 2. Γενικὰ αἷτια τῶν ἐγκλημάτων.
 3. 'Ατομικὰ αἷτια τῶν ἐγκλημάτων.
 4. 'Εγκληματικὴ χαρακτηρολογία.
 5. Εἰδικὰ θέματα.
- B'*. 1. 'Αστυνομικὴ (Εἰσαγωγὴ, διοικητικὸν μέρος).
 2. 'Αστυνομικὴ (ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος).
 3. 'Αστυνομικὴ (βιολογία τῆς δίκης).
 4. 'Αστυνομικὴ (ἀνακριτικὴ).

Γ'. 'Εγκληματολογία ἀνηλίκων.

Δ'. Φροντιστηριακῶς γίνεται κατὰ Τετάρτην ἡ Σωφρονιστικὴ καὶ διάφορα εἰδικὰ θέματα.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΟΥ

Δικαίωμα έγγραφης

Ὡς φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς ἐγγράφονται οἱ κεκτημένοι ἀπολυτήριον γυμνασίου ἢ ἰσοτίμου ἀνεγνωρισμένης σχολῆς ἢ διδασκαλείου ἢ μέσης ἐμπορικῆς σχολῆς καὶ ἐπιτυχόντες εἰς εἰσιτήριοι διαγωνισμὸν, προκηρυσσόμενον κατ' ἔτος δι' ὠρισμένον ἀριθμὸν θέσεων.

Πτυχιούχοι τῆς Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς, τοῦ Πολυτεχνείου, τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, Ἰκάρων, Ὑπαξιωματικῶν, Διαχειρίσεως, τῆς Γεωργικῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς, τῆς Σχολῆς Τηλεγραφητῶν, τῶν Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν καὶ ἄλλων ἀνωτάτων σχολῶν, ἐφ' ὅσον κέκτνται ἀπολυτήριον γυμνασίου ἢ ἰσοτίμου ἀνεγνωρισμένης σχολῆς ἢ διδασκαλείου ἢ μέσης ἐμπορικῆς σχολῆς, ἐγγράφονται εἰς τὸ α' ἔτος ἀνευ εἰσιτηρίου δοκιμασίας.

Ἐπίσης ἀνευ εἰσιτηρίου ἐξετάσεως ἐγγράφονται καὶ οἱ ἄλλοδαποί, ὡς καὶ οἱ ὁμογενεῖς, ὧν ἡ οἰκογένεια διαμένει μονίμως εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν, ἐφ' ὅσον κέκτνται τίτλους σπουδῶν, οἱ οἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι.

Σπουδασταὶ ἄλλης ἀνωτάτης ἡμεδαπῆς ἢ ἄλλοδαπῆς σχολῆς μετεγγράφονται εἰς τὴν Σχολὴν κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Συγκλήτου, ἥτις ἀποφασίζει καὶ περὶ τοῦ ἔτους τῶν σπουδῶν, εἰς ὃ δέον νὰ ἐγγραφῇ ὁ μετεγγραφόμενος, καὶ κατόπιν κατατακτηρίων ἐξετάσεων.

Εἰσιτήριος διαγωνισμός

Ὁ εἰσιτήριος διαγωνισμὸς εἶναι γραπτὸς, διεξάγεται δ' ἐνώπιον ἐπιτροπῶν ἐκ καθηγητῶν, ὡς καὶ ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῆς Παιδείας. Ὁ διαγωνισμὸς γίνεται δι' ὠρισμένον ἀριθμὸν θέσεων, διενεργεῖται δὲ κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους.

Τὰ ἐξεταστέα μαθήματα ἀναφέρονται : α) εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς, β) εἰς ἑκθεσιν ἰδεῶν, γ) εἰς γραφὴν καθ' ὑπαγόρευσιν καὶ μετάφρασιν εἰς τὴν νεοελληνικὴν ἀρχαίου ἑλληνικοῦ χειμένου. Ἐξ αὐτῶν ἡ ἑκθεσις ἰδεῶν καὶ τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ θεωροῦνται ὡς βασικὰ μαθήματα.

Ἡ βαθμολογία γίνεται ἀπὸ τοῦ 0—10. Ἐπιτυχόντες θεωροῦνται ὅσοι ἔλαβον ἐν τῇ βαθμολογίᾳ γενικὸν μέσον ὅρον εἰς τὰ τρία ἐξεταζόμενα μαθήματα (ἑκθεσιν, Ἀρχαῖα Ἑλληνικά καὶ Ἱστορίαν) τοῦλάχιστον 6, γενικὸν μέσον ὅρον εἰς τὰ δύο ἐξεταζόμενα βασικὰ μαθήματα (ἑκθεσιν καὶ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά) τοῦλάχιστον 5.

Οἱ ἐκ Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Νοτιοσλαβίας καταφυγόντες ἐν Ἑλλάδι ὁμογενεῖς ἀπὸ τοῦ 1947 καὶ ἐντεῦθεν καὶ οἱ ἐκ Ρωσίας ἀπὸ τοῦ 1938 καὶ

έντεϋθεν έγγράφονται άνευ είσιτηρίων έξετάσεων καὶ καθ' ύπέρβασιν τοῦ έκάστοτε όριζομένου άριθμοῦ είσακτέων.

Οί εκ τών ύφισταμένων τήν είσιτήριον δοκιμασίαν δημόσιοι καὶ δημοτικοὶ ύπάλληλοι, καὶ έν γένει ύπάλληλοι όργανισμῶν δημοσίου δικαίου, άν λάβωσι τήν ως είρηται βάσιν τῆς βαθμολογίας, έγγράφονται καὶ πέραν τοῦ όρισθέντος άριθμοῦ είσακτέων, δυνάμει είδικῆς διατάξεως ίσχυούσης ως πρὸς τήν Πάντειον.

Ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὸν είσιτήριον διαγωνισμόν εἶναι τὰ εξής :

- 1) Ἀπολυτήριον ἢ άποδεικτικὸν Γυμνασίου ἢ άλλης Σχολῆς Μέσης Ἑκπαιδεύσεως.
- 2) Πιστοποιητικὸν έγγραφῆς εἰς τὰ μητρώα Δήμου ἢ Κοινότητος.
- 3) Ἀπόσπασμα Ποινικοῦ μητρώου.
- 4) Μία φωτογραφία.
- 5) Αἴτησις συμμετοχῆς εἰς τὰς έξετάσεις.
- 6) Οί δημόσιοι ύπάλληλοι καὶ οί ύπάλληλοι νομικῶν προσώπων δεόν νά προσκομίζωσι βεβαίωσιν τῆς ύπηρεσίας των εμφαίνουσαν τήν ιδιότητά των.

Τὰ εξέταστρα καθορίζονται έκάστοτε δι' άποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῆς Παιδείας.

Ἑγγραφαὶ

Διὰ τήν πρώτην έγγραφήν τινος ως φοιτητοῦ εἰς τήν Σχολήν άπαιτεῖται ἡ ύποβολή : α) σχετικῆς αίτήσεως, β) συμπεπληρωμένου στατιστικοῦ δελτίου, γ) διπλοτύπου πληρωμῆς τῶν τελῶν έγγραφῆς, δ) άποσπάσματος ποινικοῦ μητρώου, ε) άπολυτηρίου (ἢ άποδεικτικοῦ) τοῦ γυμνασίου ἢ τῆς ίσοτίμου σχολῆς, εξ ἧς άπέφοίτησεν, έφ' οὔ επικεκολλημένη ἡ φωτογραφία τοῦ αίτοῦντος, έσφραγισμένη καὶ ύπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου, τοῦ διευθυντοῦ τῆς σχολῆς ἢ έτέρας έντεταλμένης δημοσίας άρχῆς, στ) πιστοποιητικοῦ έγγραφῆς εἰς τὸ δημοτολόγιον, καὶ ζ) τριῶν φωτογραφιῶν.

Εἰς τὸν έγγραφέντα παρέχεται δελτίον άναγνωρίσεως καὶ βιβλιάριον σπουδῶν.

Διὰ τοὺς αίτοῦντας μετεγγραφήν εξ άλλων Ἀνωτάτων Σχολῶν άπαιτεῖται έπιπροσθέτως ἡ ύποβολή σχετικοῦ άποφοιτηρίου.

Ἐπὶ κατατακτηρίων έξετάσεων τῶν προερχομένων εξ άλλων Σχολῶν άπαιτεῖται καὶ ἡ ύποβολή πιστοποιητικοῦ εμφαίνοντος τὰ μαθήματα, αἵτινα ὁ αίτῶν έδιδάχθη καὶ εἰς α' εξητάσθη, ως καὶ τοὺς βαθμούς, οὓς έλαβε κατὰ τὰς έξετάσεις εἰς έκαστον μάθημα.

Ἀκαδημαϊκὸν καὶ διδακτικὸν ἔτος

Τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἄρχεται τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου καὶ λήγει τῇ 31ῃ Αὐγούστου τοῦ ἐπομένου ἔτους. Τὸ διδακτικὸν ἔτος ἄρχεται τῇ 15ῃ Ὀκτωβρίου καὶ λήγει τῇ 31ῃ Μαΐου ἐκάστου ἔτους.

Φοίτησις

Τὸ διδακτικὸν ἔτος ἄρχεται τῇ 15ῃ Ὀκτωβρίου καὶ λήγει τῇ 31ῃ Μαΐου τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Ἡ φοίτησις εἰς τὴν Σχολὴν εἶναι τριετής. Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἔτους οἱ φοιτηταὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποστῶσιν ἐξέτασιν ἐπὶ τῶν διδασθέντων κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος μαθημάτων. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ τριετοῦς κύκλου τῶν σπουδῶν δικαιοῦνται νὰ προσέλθωσιν εἰς ἐξέτασιν ἐπὶ πτυχίῳ.

Τμηματικαὶ ἐξετάσεις

I. Αἱ τμηματικαὶ ἐξετάσεις τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς φοιτήσεως εἶναι εἰς ἄλλα μαθήματα γραπτὰ καὶ εἰς ἄλλα μαθήματα προφορικὰ. Ἐπιτυχὼν θεωρεῖται ὁ λαβὼν εἰς ἕκαστον μάθημα τοῦλάχιστον 5. Ἡ βαθμολογία εἶναι 0, 1, 2 (κακῶς), 3 καὶ 4 (μετρίως), 5 καὶ 6 (καλῶς), 7 καὶ 8 (λίαν καλῶς), 9 καὶ 10 (ἄριστα).

II. Αἱ τμηματικαὶ ἐξετάσεις τῶν ἀπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1955–1956 ἐγγραφέντων φοιτητῶν διεξάγονται ἀπὸ 1–15 Ἰουνίου καὶ ἀπὸ 1–15 Ὀκτωβρίου. Ὁ προσελθὼν κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν περίοδον τοῦ Ἰουνίου καὶ λαβὼν εἰς ἅπαντα τὰ μαθήματα τὸν βαθμὸν τοῦλάχιστον 5 θεωρεῖται ἐπιτυχὼν. Ὁ μὴ προσελθὼν κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν ταύτην περίοδον, ὡς καὶ ὁ ἀποτυχὼν εἰς ἅπαντα ἢ εἰς τινα μόνον μαθήματα, ἐπανεξετάζεται κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην ἐξεταστικὴν περίοδον τοῦ Ὀκτωβρίου. Ὁ κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν περίοδον Ὀκτωβρίου προσελθὼν καὶ λαβὼν εἰς ἅπαντα τὰ μαθήματα βαθμὸν τοῦλάχιστον 5 θεωρεῖται ἐπιτυχὼν. Ὁ λαβὼν εἰς τρία μαθήματα κάτω τοῦ 5 θεωρεῖται ἀποτυχὼν καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματα τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ὁ κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν περίοδον Ὀκτωβρίου ἀποτυχὼν εἰς δύο μόνον μαθήματα ἐπανεξετάζεται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀποτελεσμάτων ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ πρυτάνεως. Ἐπιτυχὼν κατὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην θεωρεῖται ὁ λαβὼν τοῦλάχιστον 5 παρὰ πάντων ἢ δύο τοῦλάχιστον μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς εἰς ἕκαστον μάθημα, ἄλλως θεωρεῖται ἀποτυχὼν καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματα τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ὑπὸ ἐπιτροπῆς τοιαύτης δύναται μετ' ἀπόφασιν τῆς Σχολῆς νὰ ἐξετασθῇ καὶ φοι-

τητῆς μηδόλως προσελθὼν κατ' ἀμφοτέρας τὰς προηγηθείσας περιόδους, Ἰουνίου καὶ Ὀκτωβρίου, ἔνεκεν ἀσθενείας ἐνόρκως πιστοποιουμένης. Οὗτος θεωρεῖται ἐπιτυχὼν, ἐφ' ὅσον ἔλαβεν εἰς ἅπαντα τὰ μαθήματα τὸν βαθμὸν τοῦλάχιστον 5, ἄλλως θεωρεῖται ἀποτυχὼν καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματα τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

III. Αἱ τμηματικαὶ ἐξετάσεις τῶν πρὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1955-56 ἐγγραφέντων σπουδαστῶν ἐνεργοῦνται εἰς τέσσαρας ἐξεταστικὰς περιόδους, ἧτοι κατ' Ἰούνιον, Ὀκτώβριον. Ἰανουάριον ἐκάστου ἔτους, ὡς καὶ κατὰ Ἰούνιον τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Συμψηφισμὸς ἐν τῇ βαθμολογίᾳ τῶν διαφόρων μαθημάτων δὲν γίνεται.

Ὁ ἀποτυχὼν τετράκις ἐξετάζεται ἐνώπιον τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐκ καθηγητῶν.

Προνομίαι

Οἱ φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς ἐξομοιοῦνται πρὸς τοὺς φοιτητὰς τῶν Πανεπιστημίων, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναβολὴν κατατάξεως εἰς τὸν στρατόν, τὸ ναυτικὸν καὶ τὴν ἀεροπορίαν, καὶ ἀπολαμβάνουσι τῶν αὐτῶν πλεονεκτημάτων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν στράτευσιν, τὰς ὑποτροφίας, τὰς ἀτελείας, τὰς συγκοινωνιακάς εὐχερείας καὶ τὴν ὑγειονομικὴν περίθαλψιν.

Συμπεριφορά φοιτητῶν ἐν τῇ Σχολῇ

Οἱ φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς ὀφείλουσι νὰ συμπεριφέρονται κατὰ τρόπον καταδεικνύοντα ὅτι ἔχουν τύχει καλῆς ἀγωγῆς. Πρέπει διαρκῶς νὰ καταβάλλωσι πᾶσαν προσπάθειαν ὥπως συμπληρώσωσι τὰ κενὰ καὶ τὰς τυχὸν ἐλλείψεις των ἐν προκειμένῳ. Δέον νὰ συμπεριφέρονται μετὰ λεπτότητος ἐναντι τῶν συναδέλφων των, νὰ ἐπιδεικνύωσιν ἐν γένει συμπεριφορὰν κοσμίαν καὶ εὐπρεπῆ καὶ νὰ τηρῶσι τὸν ἐναντι τῶν πρεσβυτέρων των ὀφειλόμενόν σεβασμόν. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προσαγορεύουν τοὺς καθηγητὰς των ἄλλως ἢ διὰ τοῦ τίτλου αὐτῶν. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σπεύδουν νὰ διέρχωνται πρῶτοι εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ τὰς κλίμακας, ὡσάκις συμπέσῃ νὰ διέρχῃται πρεσβύτερός των. Δέον νὰ ἀποτεινουν τὸν πρὸς τοὺς διερχομένους καθηγητὰς των ὀφειλόμενον χαιρετισμόν. Νὰ μὴ σταματοῦν αὐτοὺς εἰς τοὺς διαδρόμους ἢ καθ' ὁδὸν πρὸς ζήτησιν πληροφοριῶν. Εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν καλὴν συντήρησιν τοῦ κτιρίου, τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν λοιπῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Σχολῆς. Νὰ μὴ γράφωσι καὶ χαράττωσιν ἐπὶ τῶν τοίχων ἢ ἐπίπλων. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ρίπτουν χαρτιά εἰς τοὺς διαδρόμους κλπ. Ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἐκ τῶν φοιτητῶν καπνιστὰς νὰ τηροῦν τοὺς κανόνας καλῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ κάπνισμα (π.χ. νὰ μὴ ρίπτωσι τὴν στάχτην κατὰ γῆς, νὰ μὴ εἰσέρ-

χωνται εἰς γραφεῖον καπνίζοντες, νὰ μὴ ἀπευθύνουν καπνίζοντες τὸν λόγον πρὸς πρεσβυτέρους, νὰ ρίπτωσι τὰ ἀπορρίμματα εἰς εἰδικὰ δοχεῖα, νὰ μὴ καπνίζωσιν ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν κλπ.).

Κατὰ τὰς ὥρας τῶν μαθημάτων των δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ εὐρίσκωνται οἱ φοιτηταὶ εἰς τὸ κυλικεῖον ἢ τοὺς διαδρόμους. Ὁφείλουν νὰ καταβάλλωσι πᾶσαν προσπάθειαν, ὥπως παρακολουθοῦν ἀνελλιπῶς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ φροντιστήρια. Ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῶν παραδόσεων καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς διδασκαλίας ἀπαγορεύεται καὶ ὁ ἐλάχιστος ἔστω θόρυβος ἢ ψίθυρος.

Οἱ φοιτηταὶ ὀφείλουν νὰ καταβάλλωσι πᾶσαν προσπάθειαν ὥπως συνειδητοποιήσωσι σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν ὅτι ἡ καλὴ ἀγωγή, ἡ τήρησις τῶν κανόνων εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς ἢ μέριμνα διὰ τὴν καθαριότητα πανταχοῦ τῆς Σχολῆς κλπ., ἐπιβάλλονται ὄχι ἀπλῶς διὰ τὸν φόβον πειθαρχικῆς τιμωρίας, ἀλλὰ κυρίως ἐξ ἐσωτερικῆς ἀνάγκης παντὸς πεπολιτισμένου ἀνθρώπου, ἐκ καθήκοντος εὐπρεπείας, ὅπερ οὐδεὶς καλλιεργημένος ἄνθρωπος δέχεται νὰ παραβῇ, καὶ μὴ ἀπειλούμενος τυχὸν διὰ τιμωρίας.

Πειθαρχικά

Πᾶσα κακὴ συμπεριφορὰ ἐναντι πρεσβυτέρων ἢ συναδέλφων, πᾶσα πρᾶξις ἀπάξουσα πρὸς τὴν ιδιότητα τοῦ φοιτητοῦ, πᾶσα παράβασις κανονιστικῶν πειθαρχικῶν ἀποφάσεων τῆς Σχολῆς ἢ ἑλλειψίς τοῦ ὀφειλομένου πρὸς τὰς ἀκαδημαϊκὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς διδάσκοντας σεβασμοῦ ἀποτελεῖ πειθαρχικὸν παράπτωμα.

Πλὴν τῶν ἄλλων, πειθαρχικὰ παραπτώματα ἀποτελοῦσι καὶ τὰ ἐξῆς :

1) Πᾶσα διατάραξις τῆς ἐν τῇ Σχολῇ τάξεως καὶ ἡσυχίας.
2) Τὸ ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν διδασκαλίας κάπνισμα, ἔστω καὶ κατὰ τὰ διαλείμματα.

3) Ἡ ἔστω καὶ ἀθόρυβος παραμονὴ εἰς τοὺς διαδρόμους, καθ' ἣν ὥραν εἰς τὴν παράπλευρον αἶθουσαν γίνεται διδασκαλία.

4) Ἡ κατὰ τὰ διαλείμματα χρησιμοποίησις τῆς καθηγητικῆς ἑδρας ὡς βήματος ὁμιλίας πρὸς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ φοιτητάς.

5) Πειθαρχικὸν παράπτωμα ἀποτελεῖ ἡ ἀπάντησις τοῦ φοιτητοῦ ὅτι δὲν φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν φοιτητικὴν του ταυτότητα, ἂν ᾔθελεν αὕτη τῷ ζητηθῇ ὑπὸ καθηγητοῦ ἢ τοῦ γεν. γραμματέως τῆς Σχολῆς ἢ παρ' ὑπαλλήλου τῆς γραμματείας ἐντεταλμένου τὴν τήρησιν τῆς τάξεως.

6) Βαρύτατον παράπτωμα εἶναι ἡ προσπάθεια, ἔστω καὶ μὴ καρποφόρος, πρὸς ἀντιγραφὴν ἢ ἀπάτην εἰς τὰς ἐξετάσεις, καθότι ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἀποτολμῶν τοῦτο φοιτητὴς στερεῖται συνειδήσεως τῆς εἰς τὴν Σχολὴν καὶ τὴν κοινωνίαν ἀποστολῆς του καὶ εἶναι ἀνίκανος καὶ ἀνάξιος νὰ γίνῃ ἐπιστήμων. (Κύρωσις : μηδένισις εἰς τὸ δεδομένον μάθημα, ἀποκλεισμός ἐκ τῶν ἐξετά-

σεων εἰς τὰ ὑπόλοιπα μαθήματα, ἑμνηνος ἀποβολῇ. Ἐπίτασις τῆς ποινῆς ἐν ὑποτροφῇ μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἀποβολῆς).

7) Ἡ χρησιμοποίησις πλαγίων μέσων κατὰ τὰς ἐξετάσεις, ἀποδεικνύουσα ἔλλειψιν ἐπιστημονικοῦ ἤθους.

8) Αἱ πολιτικαὶ καὶ κομματικαὶ συζητήσεις ἐν τῇ Σχολῇ.

9) Ἡ πάσης φύσεως φθορά ἢ ρύπανσις χώρων κλπ. τῆς Σχολῆς, ιδίως τῶν λουτρῶν καὶ τῶν ἀποχωρητηρίων.

Αἱ πειθαρχικαὶ ποιναὶ εἶναι : α) ἐπίπληξις, β) αὐστηρὰ ἐπίπληξις ἐνώπιον τῆς Συγκλήτου μετ' ἐνδεχομένης, ἀποφάσει ταύτης, δημοσιεύσεως τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς δι' ἐπικολλήσεως ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν οἰκείαν πινακίδα, γ) ἔγγραφος ἀπειλὴ προσωρινῆς ἢ διαρκοῦς ἀποβολῆς, δ) ἀποβολὴ ἀπὸ 15 ἡμερῶν μέχρι 6 μηνῶν, ε) ἀποβολὴ διὰ τὸ ἐνεστῶς ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἢ καὶ διὰ τὸ ἐπόμενο, καὶ στ) ὀριστικὴ ἀποβολὴ.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. α' ποινὴ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως, αἱ δὲ λοιπαὶ ὑπὸ τῆς Συγκλήτου, ἐπιφυλαττομένων τῶν ἐκ τοῦ νόμου ἀπαρρεουσῶν ἀρμοδιότητων. Ἐπὶ ὀριστικῆς ἀποβολῆς χωρεῖ προσφυγὴ τοῦ φοιτητοῦ ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ.

Ἡ ἐπιβολὴ πειθαρχικῆς ποινῆς ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. γ'—ζ' δημοσιεύεται. Πᾶσα ἐν γένει πειθαρχικὴ ποινὴ σημειοῦται ἐν τῷ βιβλιαρίῳ τῶν σπουδῶν τοῦ φοιτητοῦ καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν καὶ γνωστοποιεῖται δι' ἐγγράφου τῆς Σχολῆς πρὸς τὸν κηδεμόνα αὐτοῦ.

Γραφείον ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν φοιτητῶν

Παρὰ τῇ Γραμματείᾳ λειτουργεῖ εἰδικὸν γραφεῖον «ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν φοιτητῶν». Τοῦτο ἀπαντᾷ εἰς αἰτήσεις πληροφοριῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων γονέων καὶ κηδεμόνων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν. Γραπταὶ ἀπαντήσεις δίδονται μόνον πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ διαμένοντας, παρακαλοῦνται ὅμως οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὥπως συναποστέλλωσιν εἰς τὸ ἐν λόγῳ γραφεῖον τὰ γραμματόσημα τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀπαντήσεως.

Ταυτοχρόνως τὸ ἐν λόγῳ γραφεῖον ἀναγγέλλει εἰς αὐτοὺς τὰ τῆς προόδου καὶ διαγωγῆς τῶν τέκνων αὐτῶν, τὰς τυχόν ἐπιβληθείσας πειθαρχικάς ποινὰς ἢ ἀπονεμηθείσας ἀμοιβάς, χορηγηθείσας ὑποτροφίας κ.ο.κ.

Ὑποτροφίαι

Ι. Εἰς πρωτεύοντας φοιτητὰς καὶ φοιτητρίδας τῆς Παντείου Σχολῆς παρέχεται ὠρισμένος ἀριθμὸς ὑποτροφιῶν ἐκ μέρους τοῦ Ἰδρύματος Κρατικῶν Ὑποτροφιῶν κατὰ τὰ ἐν αὐτῷ κεκαλονισμένα. Πληροφορίαι εἰς τὴν Γραμματείαν.

II. Ὅμοίως εἰς ὠρισμένον ἀριθμὸν πρωτευόντων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν παρέχεται ὑποτροφία ἐκ μέρους τῶν καθηγητῶν τῆς Παντείου Σχολῆς, παρακρατουμένου πρὸς τοῦτο κατόπιν ἐντολῆς αὐτῶν ὠρισμένου ποσοστοῦ ἐκ τοῦ μισθοῦ αὐτῶν.

Ὑποχρεωτικαὶ παρουσίαι εἰς τὴν Γυμναστικὴν

Διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς τμηματικὰς ἐξετάσεις τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἔτους εἶναι ἀπαραίτητος ἡ συμπλήρωσις εἴκοσι τοῦλάχιστον δι' ἑκάτερον τῶν ἐτῶν τούτων ὠριαίων μαθημάτων εἰς τὴν σωματικὴν ἀγωγὴν, διαπιστουμένη δι' ὑπογραφῆς σχετικῆς βεβαιώσεως τοῦ εἰδικοῦ καθηγητοῦ τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ φοιτητικὸν-βιβλιάριον-σπουδῶν. Ὡς ὠριαῖον μάθημα γυμναστικῆς θεωρεῖται καὶ ἡ συμμετοχὴ τοῦ φοιτητοῦ εἰς ἐκδρομὴν τῆς Σχολῆς.

Πρὸς διευκόλυνσιν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ λοιπῶν ἐργαζομένων, ὁ καθηγητὴς τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς ἔχει ὀρίσει εἰδικῶς πρωινὰς ὥρας μαθημάτων (7-8 καὶ 8-9 π.μ.) εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου (γων. ὁδ. Μαυρομματαίων καὶ Κοδριγκτῶνος).

Τῶν ὑποχρεωτικῶν τούτων παρουσιῶν εἰς τὴν γυμναστικὴν ἀπαλλάσσονται : α) οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν διαμένοντες φοιτηταί, ὀφείλονται νὰ προσκομίσωσι σχετικὴν πιστοποίησιν τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος ἢ τῆς χωροφυλακῆς τῆς περιφερείας των, β) οἱ ἀθληταί, ὧν ὁ πίναξ ὀνομάτων ἔχει κατατεθῆ εἰς τὴν Σχολὴν πρὸ τῶν ἐξετάσεων, γ) οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὸν στρατὸν ἢ στρατιωτικῶς ὀργανωμένας ὑπηρεσίας, καὶ δ) οἱ ἀφυπηρετήσαντες καὶ ἔχοντες ἀπολυτήριον στρατοῦ.

Ἐπιτροπὴ ἐκπροσωπήσεως τῶν φοιτητῶν

Εἰς τὴν Σχολὴν ἔχει ἰδρυθῆ διὰ κανονιστικῆς ἀποφάσεως τῆς Συγκλήτου «Ἐπιτροπὴ ἐκπροσωπήσεως τῶν φοιτητῶν τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν» ἔχουσα ἰδίαν σφραγίδα καὶ τελοῦσα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Πρυτάνεως τῆς Σχολῆς. Αὕτη στερεῖται ἰδίας νομικῆς προσωπικότητος, ἔχει δ' ὡς σκοπὸν τὴν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἔργων καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Σχολῆς ἐξασφάλισιν τῆς σωματικῆς, ψυχικῆς, πνευματικῆς, ἠθικῆς, θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀγωγῆς τῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν.

Ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἐξ ἐννέα μελῶν, ἀπαρτιζομένη ἐκ τριῶν ἀντιπροσώπων (δύο φοιτητῶν καὶ μίᾱς φοιτητρίας) ἐξ ἑκάστου ἔτους.

Ἡ ἐκλογὴ τούτων γίνεται κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα ἐκάστου Δεκεμβρίου ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἑλεγχον τῆς Σχολῆς κεχωρισμένως κατ' ἔτη

καὶ φύλον. Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουσι μόνον οἱ ἐν ἐνεργείᾳ φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι.

Ἡ θητεία τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς διαρκεῖ ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ μέχρι τῆς ἐκλογῆς τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Οἱ ἐκλεγέντες, συνερχόμενοι ἀμέσως μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐκλογῆς, ἐκλέγουσι διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ τρίτου ἔτους ἓνα πρόεδρον. Ὁμοίως ἀδιακρίτως τάξεως, ἐκλέγεται ἐπιπροσθέτως εἷς γραμματεὺς.

Ἡ Σχολὴ παρέχει γραφεῖον χάριν τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς ἐπιτροπῆς ἐντὸς τοῦ κτιρίου τῆς Σχολῆς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ διορίζει τριμελεῖς ἐφορείας, ἧτοι :

α) Πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν φοιτητῶν ἄλλων Ἀνωτάτων Σχολῶν, β) ἀθλητισμοῦ καὶ γυμναστικῆς, γ) ἐκδρομῶν καὶ ὑγιεινῆς, δ) διαλέξεων, ε) κυλικείου καὶ ψυχαγωγίας, στ) ἠθικῆς ἀγωγῆς, θρησκευτικῆς ἀγωγῆς καὶ περιθάλψεως ἀπόρων, ζ) τηρήσεως εὐταξίας καὶ διαφυλάξεως κτιρίου καὶ ἐπίπλων, η) φοιτητικοῦ ταχυδρομείου, θ) ἀναγνωστηρίου.

Ὅσάκις ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκπροσωπήσεως τῶν φοιτητῶν ἐκτρέπεται τῶν σκοπῶν τῆς, εἶναι δυνατόν νὰ ἀντικατασταθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἢ μερικῶς δι' ἀποφάσεως τῆς Συγκλήτου, διὰ τῶν ἐπιλαχόντων ἐν ταῖς ἐκλογαῖς, προκηρυσσομένων ἐτὸς εὐλόγου χρόνου νέων ἐκλογῶν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν ἀποκλείει τῶν ὑπαρξίν φοιτητικῶν σωματείων, ἅτινα ἔχουσι νομικὴν προσωπικότητα καὶ διέπονται ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ συντάγματος καὶ τῶν νόμων. Διὰ τῆς συστάσεως τῆς ὡς ἂν Ἐπιτροπῆς ἀπλῶς ἐπιθυμεῖ ἡ Σχολὴ νὰ ἔχη ὠρισμένους ὑπευθύνους διὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐρυθμίαν τῆς φοιτητικῆς ζωῆς.

Ἐθνικὸς Σύλλογος Σπουδαστῶν Παντείου

Ὁ Ἐθνικὸς Σύλλογος Σπουδαστῶν Π.Α.Σ.Π.Ε., ἰδρυθεὶς τῷ 1946 καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀποτελεῖ ἀνεξάρτητον συλλογικὸν ὄργανον ἐξυπηρετήσεως τῶν φοιτητικῶν συμφερόντων. Ὁ Σύλλογος ἐδρεύει ἐν Ἀθήναις, τὰ δὲ γραφεῖα αὐτοῦ εὐρίσκονται ἐν τῇ Σχολῇ. Μέλη αὐτοῦ εἶναι φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς, ὅσοι δι' αἰτήσεώς των εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ μητρώον τοῦ Συλλόγου.

Σύλλογος Πτυχιούχων

Ι. Ὁ Σύλλογος τῶν πτυχιούχων ἰδρύθη ἐν ἔτει 1942, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 5834 τῆς 24-10-1942 ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Ἀποβάλλει εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων τῶν πτυχιούχων τῆς

Σχολῆς, καὶ εἰς τὴν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν μεταξὺ πτυχιούχων φοιτητῶν καὶ Σχολῆς.

Πλεῖστοι ὅσοι ἐκλεκτοὶ πτυχιούχοι εἰργάσθησαν μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τῆς εὐδωσέως τῶν ἀνωτέρω σκοπῶν καὶ σημαντικὴ ὑπῆρξεν ἡ συμβολὴ των.

Τὸ νῦν Διοικητικὸν Συμβούλιον προῆλθεν ἐκ τῶν ἐκλογῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους 1958.

II. Ἡ Πάντειος εὐρίσκεται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν πτυχιούχων αὐτῆς, πρὸς οὓς προσπαθεῖ νὰ παρέχῃ ἀμέριστον φιλόστοργον ἀρωγὴν, θεωροῦσα αὐτοὺς ὡς προσφιλέστατα πνευματικὰ αὐτῆς τέκνα.

Ἡ Σχολὴ ἐξησφάλισε καὶ γραφεῖον ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτῆς χάριν τοῦ «Συλλόγου τῶν πτυχιούχων» αὐτῆς.

Ἐκαστος λαμβάνων τὸ πτυχίον του παρὰ τῆς Σχολῆς ἐγγράφεται ταυτοχρόνως ἐν τῇ Σχολῇ καὶ ὡς μέλος τοῦ ἐν λόγῳ Συλλόγου.

Λήξις τῆς ιδιότητος τοῦ σπουδαστοῦ

Ἡ ιδιότης τοῦ φοιτητοῦ τῆς Σχολῆς λήγει : α) διὰ καθυστέρησιν ἀνανώσεως τῆς ἐγγραφῆς ἐπὶ ἐν ἔτος, β) ἐπὶ ὀριστικῆς ἀποβολῆς, γ) κατόπιν παρελεύσεως δύο ἀκαδημαϊκῶν ἐτῶν ἐπὶ τῆς συμπληρώσεως τῆς κεκανονισμένης συνολικῆς ἐν τῇ Σχολῇ τριετοῦς φοιτήσεως.

Σπουδασταὶ παρελθόντων ἐτῶν

Φοιτηταὶ ἐγγραφέντες μέχρι καὶ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1943-1944, ὑπόκεινται εἰς εἰδικὰς διατάξεις ὡς πρὸς τὰς ἐξετάσεις των.

Πτυχιακαὶ ἐξετάσεις

Αἱ πτυχιακαὶ ἐξετάσεις γίνονται κατ' Ἰούνιον, Ὀκτώβριον καὶ Μάρτιον. Εἶναι γραπτὰ καὶ προφορικὰ.

Γραπτῶς καὶ προφορικῶς, ἦτοι δῖς, οἱ ὑποψήφιοι ἐξετάζονται εἰς τὰ κάτωθι μαθήματα τοῦ τρίτου ἔτους :

α) Διοικητικὸν Δίκαιον.

β) Ἐφρημοσμένην πολιτικὴν οἰκονομίαν.

γ) Ἀστικὸν Δίκαιον καὶ Στοιχεῖα Πολιτικῆς Δικονομίας.

Τὰ λοιπὰ μαθήματα τοῦ γ' ἔτους ἐξετάζονται ἐπὶ πτυχίῳ μόνον ἅπαζ. Αἱ γραπτὰ ἐξετάσεις εἰς τὰ τρία ἀνωτέρω μαθήματα θεωροῦνται ὡς προκριματικαὶ καὶ προηγούνται τῶν λοιπῶν ἐξετάσεων εἰς τὰ ἄλλα μαθήματα, εἰς τὰ ὅποια δὲν προσέρχεται ὁ ὑποψήφιος πρὸς ἐξέτασιν, ἂν μὴ προηγουμένως ἐπιτύχῃ καὶ εἰς τὰ τρία ὡς ἄνω μαθήματα.

Εἰς τὰς πτυχιακὰς ἐξετάσεις γίνεται δεκτὸς ὁ τελειόφοιτος τὸν Ἰούνιον τοῦ ἔτους καθ' ὃ οὗτος συνεπλήρωσε τὴν τριετῆ φοίτησιν.

Ἡ βαθμολογία γίνεται ὡς καὶ ἐπὶ τῶν τμηματικῶν ἐξετάσεων. Συμψηφισμὸς δὲν χωρεῖ. Ἐπιτυχῶν θεωρεῖται ὁ λαβὼν τοῦλάχιστον 5 εἰς ἑκάστον μάθημα.

Πτυχίον

Τὸ πτυχίον τῆς Σχολῆς εἶναι κατὰ νόμον ἰσότιμον πρὸς τὸ πτυχίον τοῦ τμήματος πολιτικῶν ἐπιστημῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῶν Πανεπιστημίων καὶ πρὸς τὸ πτυχίον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, διὰ τὴν προαγωγὴν ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ καὶ τὴν κατάληψιν δημοσίας θέσεως. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσι καὶ διὰ τὴν κατάληψιν θέσεων εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ τὴν ἐν αὐταῖς προαγωγὴν.

Ἡ ἐπίδοσις τῶν πτυχιούχων εἰς τὸν τομέα τοῦτον εἶναι ὅλως ἐξαιρετική. Κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 50464/4-11-55 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ἐπὶ 89 διαγωνισθέντων πτυχιούχων τῆς Σχολῆς, διὰ τὴν κατάληψιν θέσεων διοικητικῶν Γραμματέων ἐπέτυχον οἱ 86, ἐπὶ συνόλου προκηρυχθεισῶν θέσεων 120.

Ἀναγόμεναις διδασκόντων

Πρβλ. Διάτ. τῆς 15 Μαρτίου/15 Μαΐου 1951 [157] «Περὶ ἀπονομῆς διδασκορικῶν διπλωμάτων ὑπὸ τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν».

Πρόνοια ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν

Ἡ Πάντειος εὐρίσκεται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Ἰδρύματος Περιθάλψεως Φοιτητῶν καὶ μετὰ τοῦ Σταθμοῦ Πρώτων Κοινωνικῶν Βοηθειῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος.

Ὁμοίως προσπαθεῖ δι' ἰδιωτικοῦ «ταμείου περιθάλψεως ἀπόρων φοιτητῶν», ὅπως ὑποβοηθήσῃ τούτους εἰς διαφόρους ἀνάγκας αὐτῶν.

Τμῆμα Προληπτικῆς Ἱατρικῆς

Παρὰ τῇ Σχολῇ λειτουργεῖ τμῆμα Προληπτικῆς Ἱατρικῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἱατροῦ κ. Σπυρ. Κουρούκλη, τ. Διευθυντοῦ τοῦ Κρατικοῦ Σανατορίου Δημ. Ὑπαλλήλων Πεντέλης. Δι' ἑκάστον φοιτητὴν κρατεῖται ἀτομικὸς φάκελλος ὑγείας. Εἰδικαὶ ὁμιλίαι ὁργανοῦνται μὲ θέματα γενικῆς ὑγιεινῆς.

Ίατρική ύπηρεσία ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν

Ἡ ἱατρική ύπηρεσία ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν δὲν ἔφθασεν εἰσέτι εἰς ἱκανοποιητικὸν ἐπίπεδον. Πάντως μέχρι τοῦδε ἔχουσιν ἐξασφαλισθῆ σημαντικαὶ ἐκπτώσεις ὑπὲρ τῶν ἀσθενούντων φοιτητῶν παρ' ἱατροῦς διαφόρων εἰδικότητων, οὔτινες εὐγενῶς πρὸς τοῦτο προσεφέρθησαν. Παρὰ τῷ κεντρικῷ μεγάρῳ τῆς Σχολῆς ὑπάρχει εἰδικὸν ἱατρεῖον.

Δὲν ἐπιτρέπεται ἐγγραφή φοιτητοῦ ἢ φοιτητρίας ἐν τῇ Σχολῇ ἐὰν δὲν προηγηθῇ ἱατρικὴ ἐξέτασις αὐτοῦ, συμπληρουμένου σχετικοῦ δελτίου ἀκτινολογικῆς ἐξετάσεως (ἱατρός κ. Κουρούκλης) καὶ ὑπὸ εἰδικῆς ύπηρεσίας («Δελτίον ἱατρικῆς ἐξετάσεως φοιτητῶν»).

Εἰσαγωγὴ ἀσθενούντων ἀπόρων φοιτητῶν γίνεται δωρεὰν εἰς τὰ διάφορα κρατικὰ νοσοκομεῖα (Ἐγκύκλιος Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ὑγιεινῆς—Διευθύνσεις Νοσηλευτικῶν Ἰδρυμάτων, ὑπ' ἀριθ. 323 καὶ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. Ν.Ι.Α. 2925/13-7-1953).

Φοιτητικαὶ ἐκδρομαὶ

Ἡ Πάντειος Σχολὴ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτῆς, ὅπως συνεργήσῃ εἰς τὴν πνευματικὴν, ψυχικὴν καὶ σωματικὴν ἀγωγὴν τῶν φοιτητῶν, ἔχει ἀναπτύξει ἀπὸ ἐτῶν συστηματικὸν πρόγραμμα ἐκπαιδευτικῶν φοιτητικῶν ἐκδρομῶν, τόσον εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ ἐκδρομαὶ γίνονται εἰς τόπους ἐθνικοῦ, ἀρχαιολογικοῦ, μορφωτικοῦ, καλλιτεχνικοῦ, ἡθικοῦ, ἐκπολιτιστικοῦ ἢ ἄλλου ἐνδιαφέροντος. Εἰς τοὺς συμμετέχοντας φοιτητὰς γίνονται εἰδικαὶ ὁμιλίαι εἰς τοὺς τόπους τῶν ἐπισκέψεων, ἐκ παραλλήλου δὲ διανέμονται καὶ βιβλιάρια ἢ φυλλάδια πληροφοριῶν περὶ τῶν μερῶν, εἰς τὰ ὅποια γίνονται αἱ ἐκδρομαί. Πλὴν τῶν ἀναμνηστικῶν φωτογραφιῶν, συνήθως ἅπασαι αἱ φοιτητικαὶ ἐκδρομαὶ κινηματογραφοῦνται. Μέχρι σήμερον ἡ Σχολὴ διαθέτει πλοῦσιον ἀπόθεμα τοιοῦτων ἀναμνηστικῶν φωτογραφιῶν καὶ κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

Ἡ ύπηρεσία φοιτητικῶν ἐκδρομῶν εὐρίσκεται ἐν συνεργασίᾳ καὶ μετὰ ξένων ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων, ἵνα διοργανώσῃ ἐκδρομὰς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συστήματος τῆς ἀνταλλαγῆς.

Φοιτητικὸν Ἀναγνώστηριον καὶ Βιβλιοθήκη

I. Ἡ Σχολὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ διευκολύνῃ τοὺς ἀπόρους φοιτητὰς καὶ φοιτητρίας, μὴ δυναμένους νὰ προμηθευθῶσι διάφορα ἐπιστημονικὰ συγγράμματα, διωργάνωσεν ἐν εἰδικῇ αἰθούσῃ φοιτητικὸν Ἀναγνώστηριον, τὸ ὅποιον λειτουργεῖ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς ὀργανώσεως φοιτητικῆς ἐκπροσωπήσεως. Τὸ

ἀναγνωστήριον λειτουργεῖ καθ' ὠρισμένας ὥρας πρὸ μεσημβρίας καὶ μετὰ μεσημβρίας. Ἡ βιβλιοθήκη διαθέτει ἑλληνικά καὶ ξένα συγγράμματα, πλουτίζεται δ' ἀφθόνως καθ' ἑκαστον ἔτος διὰ νέων. Ἡ αὐτὴ διαθέτει διάφορα ἐπιστημονικά περιοδικά, ὡς καὶ ἐφημερίδας.

II. Κανονισμός λειτουργίας Βιβλιοθήκης :

1) Πᾶς φοιτητὴς εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἀναγνωστήριον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Σχολῆς ὀφείλει :

Νὰ ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείῃ τὴν θύραν ἄνευ θορύβου. Ὁμοίως ὀφείλει νὰ βαδίξῃ ἄνευ θορύβου.

Νὰ καταθέτῃ τὴν ταυτότητά του καὶ τὸν χαρτοφύλακά του εἰς τὴν εἰδικὴν ἐκ σπουδαστῶν ἐθελοντικὴν ὑπηρεσίαν «διανομῆς καὶ παραλαβῆς» τῆς Βιβλιοθήκης. Νὰ παραλαμβάνῃ τὸ αἰτηθὲν βιβλίον. Νὰ κάθῃται χωρὶς νὰ προκαλῇ θόρυβον καὶ ἀταξίαν, χωρὶς νὰ μεταθέτῃ καθίσματα, χωρὶς νὰ συνομιλῇ μὲ συναδέλφους του.

2) Ὁ φοιτητὴς ὀφείλει νὰ σέβηται τὴν ἡσυχίαν τῶν ἄλλων καὶ νὰ πειθαρχῇ εἰς τὴν ἐθελοντικὴν ὑπηρεσίαν ἐπὶ τῆς τάξεως καὶ καθαριότητος τῆς Βιβλιοθήκης, τὴν ὁποίαν (ὑπηρεσίαν) ἀποτεοῦν σπουδασταί.

3) Απαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ ἀνάμιξις καὶ μετακίνησις τῶν ταξινομημένων βιβλίων εἰς τὰς θυρίδας.

4) Ὁ προϊστάμενος τῆς Βιβλιοθήκης ἀναφέρει εἰς τὸν Πρύτανιν τῆς Σχολῆς πάντα παρεκτρεπόμενον σπουδαστὴν πρὸς τιμωρίαν.

Ἡ Σχολὴ ἔχει ἐν ὄψει τὴν σὺν τῷ χρόνῳ διοργανώσιν «ἐκπαιδευτικοῦ μουσείου», «δημοσιογραφικοῦ μουσείου», «μουσείου κοινωνικῆς προνοίας», καὶ «ἐγκληματολογικοῦ μουσείου».

Μαθήματα ξένων γλωσσῶν

Χάριν ὑποβοηθήσεως τῶν φοιτητῶν, οἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐκμάθωσι μίαν ἐκ τῶν κυριωτέρων ξένων γλωσσῶν, ἔχουσι διοργανωθῇ μαθήματα ξένων γλωσσῶν. Συνιστᾶται ἡ παρακολούθησις, ὡς ἐξασφαλίζουσα προσόντα ἀπαραίτητα διὰ πάντα ἐπιστήμονα.

Φοιτητικὸς ἀθλητισμός

Παρά τῇ Σχολῇ λειτουργεῖ τμῆμα φοιτητικοῦ ἀθλητισμοῦ. Πᾶς φοιτητὴς καὶ πᾶσα φοιτήτρια ὀφείλουσι νὰ συμμετέχωσιν εἰς τὴν φοιτητικὴν ἀθλητικὴν κίνησιν. Ὑπάρχουσι δύο ἐσωτερικοὶ ἀθλητικοὶ φοιτητικοὶ σύνδεσμοι παρὰ τῇ Σχολῇ, ὁ Σύνδεσμος τῶν «κυανῶν» (φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν) καὶ ὁ Σύνδεσμος τῶν «λευκῶν» (οἱ καταγόμενοι ἐκ τῆς πρωτευούσης). Ἐκαστος ἐκ τῶν δύο φοιτητικῶν ἀθλητικῶν συνδέ-

σμων διαθέτει : α) ομάδα κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ, β) ομάδα ποδοσφαίρου, γ) ομάδα καλαθοσφαίρας, δ) ομάδα ἀντισφαίρισεως, ε) ομάδα κολυμβήσεως, στ) ομάδα ὑδατοσφαίρισεως, ζ) ομάδα κωπηλασίας, η) ομάδα ποδηλασίας. Καθ' ἑκαστον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος διοργανοῦνται ἐπίσημοι ἐσωτερικοὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, καθ' οὓς ἀπονέμονται βραβεῖα καὶ κύπελλα.

Ἡ Πάντειος Ἀνωτάτη Σχολή, μὴ ἀποσκοποῦσα μόνον εἰς τὴν ἀπλὴν μετὰδουσιν ἐπιστημονικῶν γνώσεων εἰς τοὺς φοιτητάς καὶ ἀκροατάς τῶν πολιτικῶν, τῶν δημοσιογραφικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν, ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ εἰς τὴν διάπλασιν χαρακτῆρων, ἐμπνευσμένων ὑπὸ ἀνωτέρων εὐγενῶν ἠθικῶν ἰδεωδῶν, ἀγωνίζεται ἐκ παραλλήλου ἐντόνως οὐ μόνον ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς τῶν παρ' αὐτῇ φοιτῶντων.

Καλλιτεχνική αγωγή τῶν φοιτητῶν

Ἡ Σχολή, ἀποδίδουσα ἐξέχουσαν σημασίαν εἰς τὴν ἐξυψοῦσαν καὶ ἐξευγενίζουσιν τὸ ἦθος καλλιτεχνικὴν αἰσθησίν, διωργάνωσε παρ' αὐτῇ ὑπηρεσίαν «μουσικῆς ἀγωγῆς τῶν φοιτητῶν» ὑπὸ τὸν διευθυντὴν ὀρχήστρας κ. Ἀθανάσιον Ἑρμῆλιον. Ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας διοργανοῦνται καθ' ἑκαστον ἔτος «φοιτητικὴ χορωδία», «φοιτητικὴ ἐκκλησιαστικὴ χορωδία» «φοιτητικὴ ὀρχήστρα», ἅπασαι δ' αὗται ἐξ ἐνὸς μὲν συμμετέχουσιν εἰς τὰς διαφόρους τελετάς καὶ ἐορτάς τῆς Σχολῆς, ἐξ ἐτέρου δὲ διοργανοῦσι φοιτητικὰς ραδιοφωνικὰς ἐκπομπὰς κλπ.

Ἀπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1954-1955 ἤρξατο λειτουργεῖν καὶ «φοιτητικὸν θέατρον» (ἐξ ἐρασιτεχνῶν ἡθοποιῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν, μὲ παραστάσεις ἀρχαίων ἔργων κλπ.).

Γραφεῖον ἐξευρέσεως ἐργασίας εἰς φοιτητάς καὶ πτυχιούχους

Ἀνετέθη ὑπὸ τῆς Συγκλήτου εἰς τὸν Ἐφορον ἐπὶ τῆς Προνοίας ὑπὲρ τῶν Φοιτητῶν ἀπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1954-1955 διοργάνωσις «Γραφεῖου ἐξευρέσεως ἐργασίας» ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν, φοιτητριῶν καὶ πτυχιούχων τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς.

Χριστιανικὴ φοιτητικὴ κίνησις

Ἡ Σχολή προσπαθεῖ ὅπως ἐνισχύσῃ τὴν χριστιανικὴν φοιτητικὴν κίνησιν. Τοιοῦτοτρόπως διωργάνωσε φοιτητικὴν ἐκκλησιαστικὴν βυζαντινὴν χορωδίαν, ἣτις συμμετέχει εἰς διαφόρους ἐκκλησιαστικὰς ἐκδηλώσεις (λειτουργίας, μνημόσυνα κλπ.). Ὁμοίως ἡ Σχολή διωργάνωσε θρησκευτικὰς λειτουργίας, χαιρετισμοὺς κλπ. ἐν τῇ σχολῇ. Ὁμοίως ἡ Σχολή συμμετέχει

εἰς διαφόρους θρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις, φέρ' εἰπεῖν κατὰ τὴν παγκόσμιον ἡμέραν τῆς Προσευχῆς τοῦ Φοιτητοῦ.

Χριστιανικὸς Ὁμιλος Φοιτητῶν.

Ὁ Χριστιανικὸς Ὁμιλος Φοιτητῶν εἶναι μία μικρὰ κοινωνία ὀρθοδόξων χριστιανῶν σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν τῶν Ἀνωτάτων τοῦ Κράτους Σχολῶν. Σκοπὸς τοῦ Ὁμίλου εἶναι : Ἡ συμπλήρωσις τοῦ ψυχικοῦ καταρτισμοῦ τῶν μελῶν τοῦ πρὸς ἀνάδειξιν ἀξίων χριστιανῶν πνευματικῶν ἡγετῶν τῆς κοινωνίας καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν ἰδανικῶν τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν.

IV. Τομεὺς Ἑργασίας.

α') *Βιβλικὴ Μελέτη* : Κατ' αὐτὴν γίνεται συμμαλέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἡ ὅποια ἀποβλέπει ὅχι εἰς τὴν ξηρὰν ἐρμηνείαν καὶ τὴν θεωρητικὴν συνεξέτασιν τῆς Βίβλου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐποικοδομήν.

β') *Πυρῆνες* : Κατὰ σχολὰς τὰ μέλη τοῦ Ὁμίλου μελετοῦν καὶ ἐξετάζουν ἀπὸ κοινοῦ θέματα ἐπιστημονικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος.

γ') *Πνευματικὴ ζωή* : Συμμετοχὴ εἰς κοινὴν λατρείαν καὶ μυστηριακὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς διοργανώσεως εἰδικῶν λειτουργιῶν χάριν τῶν μελῶν τοῦ Ὁμίλου.

δ') *Ἀλληλεγγύη* : Ἐπρακτος ἐκδήλωσις τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην συναδέλφους καὶ δὴ τοὺς ἀσθενεῖς φοιτητάς.

ε') *Διαλέξεις* : Πρὸς εὐρυτέραν μόρφωσιν τῶν φοιτητῶν διοργανοῦνται διαλέξεις μὲ ὁμιλητὰς διαπρεπεῖς ἐκπροσώπους τῶν ἐπιστημῶν, Καθηγητὰς τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν κλπ.

στ') *Κατηχητικὸν ἔργον* : Εἰδικὴ ἐκπαίδευσις κατηχητῶν καὶ κατηχητριῶν καὶ ἐνεργὸς συμμετοχὴ εἰς τὴν κατηχητικὴν κίνησιν πρὸς χριστιανικὴν διάπλασιν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

ζ') *Ἐπασχία* : Ἐπαφὴ μετα τῶν ἐκεῖ μελῶν τοῦ Ὁμίλου διὰ τῆς ἀποστολῆς ἐντύπου ὕλικου (περιοδικῶν, εἰκόνων, σχεδιαγραμμάτων Βιβλικῆς Μελέτης, Ὁμιλιῶν, κλπ.).

η') *Διεθνὴς ἐπικοινωνία* : Ἐνεργὸς συμμετοχὴ εἰς τὴν οἰκουμενικὴν κίνησιν καὶ καλλιέργεια τοῦ πνεύματος αὐτῆς μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Ὁμίλου.

(Ἐπίτιμος Πρόεδρος ὁ κ. Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου).

Ταμεῖον Περιθάλψεως τῶν Φοιτητῶν

Ἰδρύθη παρὰ τῇ Σχολῇ «Ταμεῖον Περιθάλψεως Φοιτητῶν».

Οἱ πόροι τοῦ Ταμεῖου προέρχονται ἐκ προαιρετικῶν φοιτητικῶν εἰσφορῶν, εἰσφορῶν ἐκ μέρους ἄλλων (φέρ' εἰπεῖν εἰς μνήμην ἀντὶ στεφάνου κλπ.),

ἐκ τῶν εἰσπράξεων διοργανουμένων ἑορτῶν, συναυλιῶν κλπ., ἐξ εἰδικῶν συνδρομῶν ἐκ μέρους συνδρομητῶν τοῦ ταμείου, ἐκ τῆς πωλήσεως εἰκονογραφημένων δελταρίων, ἐκ τῆς πωλήσεως διαφόρων βιβλίων κλπ.

Τὸ Ταμεῖον ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ ἐνισχύσῃ πᾶσαν προσπάθειαν τείνουσαν εἰς οἰασθήποτε φύσεως πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν.

Εἰδικώτερον τοῦτο ἀποσκοπεῖ ἰδίως εἰς τὴν ἐνίσχυσιν :

α) τῶν ἀπόρων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν.

β) τῶν φοιτητικῶν ἐκδρομῶν.

γ) τῶν ἀσθενούντων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν.

δ) τῶν φοιτητικῶν ἑορτῶν, συναυλιῶν κλπ.

Ὁραὶ ἐπισκέψεως Γραφείων

Ἡ Γραμματεία τῆς Σχολῆς δέχεται καθ' ἑκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 11 π.μ. — 1 μ.μ., κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους καθ' ἑκάστην Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 11 π.μ. — 1 μ.μ.

Τὸ Ἀναγνώστηριον τοῦ Φοιτητοῦ εἶναι ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν ἀπὸ 9 π.μ. — 2 μ.μ.

Τὰ γραφεῖα τῆς Φοιτητικῆς Ἐκπροσωπήσεως εἶναι ἀνοικτὰ κατὰ τὴν διάρκειαν μὲν τοῦ διδακτικοῦ ἔτους καθ' ἑκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 12 — 1 μ.μ., κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους καθ' ἑκάστην Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 12 — 1 μ.μ.

Τὰ γραφεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ Φοιτητικοῦ Συλλόγου εἶναι ἀνοικτὰ κατὰ τὴν διάρκειαν μὲν τοῦ διδακτικοῦ ἔτους καθ' ἑκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 12 — 1 μ.μ., κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους καθ' ἑκάστην Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 12 — 1 μ.μ.

Τὰ γραφεῖα τοῦ Συλλόγου τῶν Πτυχιούχων εἶναι ἀνοικτὰ καθ' ἑκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν 12 — 1 μ.μ.

Παγκόσμιον Ἰδρυμα ἐξυπηρετήσεως Πανεπιστημίων (Π.Ι.Ε.Π.)

Τὸ ΠΙΕΠ (World University Service) εἶναι μία παγκόσμιος ὁργάνωσις ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν ὕλικήν, πνευματικὴν καὶ ἐκπαιδευτικὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ ἀλληλεγγύην τοῦ πανεπιστημιακοῦ κόσμου. Τὸ ΠΙΕΠ ἐργάζεται μεταξὺ χιλιάδων καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν εἰς ἑκατοντάδας ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων τῶν 37 χωρῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀντιπροσωπεύεται τοῦτο δι' ἐπισήμων γραφείων.

Τὸ γενικὸν ἐτήσιον πρόγραμμα δράσεως ὁργανοῦται εἰς τὴν κατ' ἔτος λαμβάνουσαν χώραν Γενικὴν Συνέλευσιν, τὸ δὲ Διεθνὲς Γραφεῖον Γενεύης (13, rue Calvin) εἶναι ὑπεύθυνον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀποφασισθέντος προγράμματος εἰς τὰς διαφόρους χώρας, εἰς τὰς ὁποίας αἱ ἐθνικαὶ ἐπιτροπαὶ ἀναπτύσσουσι τὴν δρασίαν των ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Διεθνοῦς τούτου Γραφείου.

Μέχρι σήμερον καὶ ἀπὸ τοῦ 1945, ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐργασία τοῦ ΠΙΕΠ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Γραφείου Ἀθηνῶν, με στενὴν συνεργασίαν τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἀλλοδαποῦ ἀντιπροσώπου, ὅστις καὶ παρέχει τὰς ὑπηρεσίας του δωρεάν. Ἡδὲ ὁργανώθη «Ἐπιτροπὴ Θεσσαλονίκης», «Ἐπιτροπὴ Ἀθηνῶν» καὶ «Ἐπιτροπὴ Ἑλλάδος».

Βεβαίως δὲν ἀναμένονται θαύματα κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς δράσεως τῶν Ἐπιτροπῶν, ἀλλ' ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι αἱ ἰδέαι καὶ αἱ ἐπιδιώξεις τοῦ ΠΙΕΠ θὰ γίνουσι εὐρύτερον γνωσταί, οὕτω δὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης θὰ γίνεσθαι ἰσχυρότερον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μελῶν τοῦ πανεπιστημιακοῦ κόσμου, ὅποτε καὶ ὅλη ἡ ἐργασία τοῦ ΠΙΕΠ καὶ τῶν Ἐπιτροπῶν του θὰ γίνῃ καλύτερον ἀντιληπτὴ καὶ θὰ εἶναι δυνατόν αἱ Ἐπιτροπαὶ νὰ ἀναλάβωσι μεγαλυτέραν πρωτοβουλίαν καὶ νὰ πραγματοποιήσωσι περισσότερα ἔργα, εἰς τρόπον ὥστε αἱ ἐπὶ μέρους ἀνώταται σχολαὶ καὶ οἱ φοιτηταὶ τῆς Ἑλλάδος γενικῶς θὰ ἐξυπηρετῶνται θετικώτερον.

ΚΑΘΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΩΝ ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΩΝ ΝΕΩΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΤΕΙΟΝ ΑΝΩΤΑΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

«Ἐπειδὴ ἡ Ἀθήνησι Πάντειος σεπτὴ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Ἀνωτάτη Σχολή, τῇ τοῦ Πρυτάνεως ἐπινεύσει, εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑαυτῆς φοιτητῶν δοκιμάσαι καὶ ἐγκρίναι ἡμᾶς κατηξίωσεν, αὐτῇ τε καὶ τῇ Πρυτανείᾳ ἁσμένως καὶ ἐν ἐλπίσιν ἀγαθαῖς δημοσίᾳ πίστιν καθομολογοῦμεν τήνδε :

Περὶ τὰς Πολιτικὰς Ἐπιστήμας παντὶ σθένει αἰεὶ σπουδάζειν καὶ τῆς τούτων μελέτης ὡς οὖν τε μάλιστα ἐπιμελήσασθαι.

Πᾶν ποιῆσειν προθύμως εἰς εὐσέβειαν ἡθῶν, χρηστότητα καὶ σεμνότητα τρόπων, αἰεὶ δ' ἐπιθυμεῖν τοῦ δικαίου θεράποντας γενέσθαι, οὓς προσήκει εἶναι τοὺς Ἕλληνας σπουδαστάς.

Τὰ θεσπίσματα τοῦ τεμένουστος τούτου τῆς ἱερᾶς σοφίας ἑσαεὶ τηρήσειν ἀκεραία καὶ ἀκίβδηλα.

Οὕτως εἴη ὁ Θεὸς τῆς δυνάμεως, τῆς γνώσεως καὶ παντοίας ἀρετῆς ἡρωγός».

ΚΑΘΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΠΤΥΧΙΟΥΧΩΝ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

«Ἐπειδὴ ἡ Ἀθήνησι Πάντειος σεπτὴ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Ἀνωτάτη Σχολή, τῇ τοῦ Πρυτάνεως ἐπινεύσει, εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑαυτῆς πτυχιούχων δοκιμάσαι καὶ ἐγκρίναι ἡμᾶς κατηξίωσεν, αὐτῇ τε καὶ τῇ Πρυτανείᾳ ἁσμένως καὶ ἐν ἐλπίσιν ἀγαθαῖς δημοσίᾳ πίστιν καθομολογοῦμεν τήνδε :

Ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου Διδασκαλείου τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἐξερχόμενοι, βιώσωμεν, ἄσβεστον τὴν τῆς ἐπιστήμης λαμπράδα διατηροῦντες.

Τῆς τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν θεραπείας ὡς οὖν τε ἐπιμελήσασθαι.

Τὰς διδασκαλίας τοῦ τεμένουστος τούτου τῆς ἱερᾶς σοφίας ἑσαεὶ τηρήσειν ἀκεραίας καὶ ἀκίβδηλους.

Ἀεὶ τῷ δικαίῳ καὶ ἴσῳ χρῆσεσθαι ὁδηγῷ, αἰεὶ δ' ἐπιθυμεῖν ἀγαθῶν παραιτίους γενέσθαι, οὓς προσήκει φαίνεσθαι τοὺς Ἕλληνας ἐπιστήμονας.

ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου παιδευτηρίου γαλουχηθέντες καὶ τῶν ἐν αὐτῷ σεπτῶν διδασκάλων ἀκροασθέντες καὶ ὀρθῆς τυγχόντες παιδείας καὶ εἰς ἀρετὴν ἡρωγῆς, χάριτας ὁμολογοῦμεν μεγίστας.

Οὕτω, σὺν τῇ εὐλογίᾳ τῶν ἡμετέρων σεπτῶν Καθηγητῶν εἴη ἡμῖν ὁ Θεὸς τῆς δυνάμεως, τῆς γνώσεως καὶ παντοίας ἀρετῆς ἡρωγός».

ΚΑΘΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΩΝ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

«Ἐπειδὴ ἡ Ἀθήνησι Πάντειος σεπτὴ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Ἀνωτάτῃ Σχολῇ, τῇ τοῦ Πρυτάνεως ἐπινεύσει, εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑαυτῆς διδασκόντων δοκιμάσαι καὶ ἐγκρίναι ἡμᾶς κατηξίωσεν, αὐτῇ τε καὶ τῇ Πρυτανείᾳ ἀσμένως καὶ ἐν ἐλπίσιν ἀγαθαῖς δημοσίᾳ πίστιν καθομολογοῦμεν τήνδε :

Ἐκ τῆς ἱεῤᾶς ταύτης Ἀριστοτελείου πνευματικῆς Ἑστίας τὸν θεῖον πυρσὸν τῆς ἐπιστήμης λαβόντες οὐ παυσόμεθα πειρώμενοι, ὅσον ἂν δυνάμεθα, ἅμα μὲν τὸν ἐνσταλαχθέντα ἔρωτα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης ἐσαι ἀκέραιον καὶ ἀκίβδηλον τηρήσιν, ἅμα δὲ τὰ παρὰ σεπτῶν καὶ σοφῶν διδασκάλων παρειλημμένα φῶτα μεταλαμπαδεύειν, αἰεὶ δὲ πρόσω χωροῦντες τὸ τῆς πεφιλημένης Ἑλληνίδος ἐπιστήμης ἱερὸν φυτὸν καταρδεύειν καὶ τὸ Ἑλλάδος ὄνομα τίμιον καὶ εὐδοξον ἀπεργάζεσθαι.

Ἐνθουσιῶντες καὶ πετρούμενοι καὶ θεῖα μανίᾳ συνόντες καὶ εἰς τὸ διηνεκὲς μείζονος παιδείας διψῶντες βιώσωμεν κατ' ἐπιστήμην, αἰεὶ ἐπιθυμοῦντες ἀγαθῶν καὶ δικαίων καὶ ἴσων παραιτίους τῇ ἀνθρωπότητι γενέσθαι, οἷους προσήκει φαίνεσθαι τοὺς Ἑλληνας τῆς ἐπιστήμης ἐρευνητάς.

Ἀπεικάζοντες οἷα κύματα χαρᾶς ἀπάντων τὰς ψυχὰς κατακλύζει, γηθυσύνως προσαγορεύομεν τὴν ἱεράν καὶ γλυκεῖαν ἡμῶν Πνευματικὴν Μητέρα τὴν τῶν Ἀθηνῶν Πάντειον Ἀνωτάτην τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Σχολήν, αἰεὶ χάριτας μεγίστας ὁμολογοῦντες, ἅμα δ' εὐχόμενοι Αὐτῇ εἰς τὸν ἐσαι χρόνον ἀποστίλβειν ἀκτίνων καὶ δόξης ἐπὶ τὸν ἐπιστημονικὸν ὀρίζοντα αἰεὶ εὐρύτερον.

Οὕτως, σὺν τῇ εὐλογίᾳ τῶν ἡμετέρων καθηγητῶν καὶ προσφιλῶν διδασκάλων, εἴη ἡμῖν ὁ Θεὸς τῆς δυνάμεως, τῆς γνώσεως καὶ παντοίας ἀρετῆς ἀρωγός».

ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΤΕΙΟΥ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

*Τῆς ζωῆς μου ἔγινε σκοπὸς
ἡ δικαιοσύνη κι' ἡ τιμὴ
Καὶ τοῦ νόμου ἄγρυπνος φρουρὸς
θέλω νᾶμαι σ' ὅλη τῇ ζωῇ.*

*

*Τὴν ἀλήθεια νὰ ὑπηρετῶ
μὲ τῆς ἐπιστήμης τὰ φτερά.
Τὸν ἐλληνικὸ πολιτισμὸ
νὰ δοξάσω ἄλλη μιὰ φορὰ.*

*

*Τοῦ δικαίου εἶναι προσταγὴ
τοὺς ἀδικημένους νὰ βοηθῶ.
Κι' ὅταν ἡ πατοίδα μὲ χρειασθῇ
ἔτοιμος γιὰ νὰ θυσιασθῶ.*

Ἐ π ω δ ὀ ς

*Τὴν ἀλήθεια νὰ ὑπηρετῶ
μὲ τῆς ἐπιστήμης τὰ φτερά.
Τὸν ἐλληνικὸ πολιτισμὸ
νὰ δοξάσω ἄλλη μιὰ φορὰ.*

Στίχοι : Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Μουσική : Χ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἑνορχήστρωση : Α. ΕΡΜΗΛΙΟΥ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΑΚΑΔΗΜ. ΕΤΟΥΣ 1959—1960

Διαλέξεις, ὁμιλίας, τελεταὶ κλπ.

I. Κατὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1959 ἐγένετο ἐν τῇ Ἀριστοτελείῳ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τῆς Σχολῆς ἐπίσημος τελετὴ ἐπὶ τῆς ἐπετείῳ «τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940». Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ καθηγητὴς κ. Γεώργιος Παπαχαιτζίης.

Τὸν Δεκέμβριον 1959 ἐγένετο ὑποδοχὴ καὶ ὀρκωμοσίᾳ τῶν νέων πρωτοετῶν σπουδαστῶν, τοὺς ὁποίους ἐδεξιώθη ἐν συνεχείᾳ ἡ Σχολὴ εἰς τὴν Λέσχην. Εἰς τοὺς νέους σπουδαστάς ἀπηύθυνε χαιρετισμὸν ὁ Πρύτανης κ. Π. Πέρδικας.

Τὴν 30ην Ἰανουαρίου ἐγένετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τελετῶν ἡ καθιερωμένη τελετὴ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ καθηγητὴς κ. I. Παπαζαχαρίου.

Τὴν 25ην Μαρτίου 1960 ὡμίλησεν ὁ Ἀντιπρύτανης καθηγητὴς κ. Σ. Κκαλογερόπουλος—Σπράτης με θέμα : «Ὁ φιλελληνισμὸς καὶ ἡ σημασία αὐτοῦ κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν».

II. Τὸν Νοέμβριον 1959 ἐδόθη διάλεξις ἐν τῇ Σχολῇ ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς Διοικήσεως ἐν Γαλλίᾳ κ. Bourdeau de Fontenay, καθ' ἣν ἐξέθεσε τὴν μέθοδον καὶ τὸν τρόπον μετεκπαιδεύσεως ἀνωτέρων ὑπαλλήλικῶν στελεχῶν ἐν Γαλλίᾳ.

Τὸν Ἰανουάριον 1960 ἐγένετο διάλεξις ἐν τῇ Σχολῇ ὑπὸ τοῦ Dr Jur. Prinz Hubertus zu Loewenstein, με θέμα «Der NATO und die verteilung des westens».

Ἐκ τῶν πλέον ἐπιτυχῶν εἰς καρπούς καὶ διεθνῇ ἀπήχῃσιν ὑπῆρξεν ἡ κατ' Ἀπρίλιον 1960 ὁργάνωσις Δημοσίας συζητήσεως με θέμα «ἡ Ποινὴ τοῦ θανάτου». Ἡ συμμετοχὴ ξένων διεθνoῦς κύρους προσωπικοτήτων ὑπῆρξεν ἀθρόα καὶ ἐγκάρδιος.

Οὕτω μετέσχον τῶν ἐργασιῶν ὡς εἰσηγηταί. ὁ κοσμήτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γενεύης κ. J. Gravin, ὁ τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Χαϊδελβέργης Dr P. Bockelmann, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πενσυλβανίας Dr Sellin, ὁ τέως Πρόεδρος τοῦ Ἰταλικοῦ Ἀκυρωτικοῦ κ. Eula καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Toulouse κ. Merle.

Ἡ ὅλη ὁργάνωσις τοῦ σεμιναρίου τούτου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου κ. I. Γεωργάκη, ὅστις συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν

ἐπιτυχίαν τοῦ καὶ ἰδιαίτέρως ἡσχολήθη διὰ τὴν ἀξιοποίησιν καὶ ἐπιστημονικὴν κατὰτάξιν τῶν πορισμάτων του.

III. Τὸ ἐνδέκατον Διεθνὲς Συνέδριον Διοικητικῶν Ἑπιστημῶν—Εἰς τὸ Wiesbaden τῆς Δυτικῆς Γερμανίας συνεκλήθη κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου 1959 καὶ μέχρι τῆς 5ης Σεπτεμβρίου τὸ 11ον Διεθνὲς Συνέδριον Διοικητικῶν Ἑπιστημῶν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ἐν Βρυξέλλαις ἐδρεύοντος Διεθνoῦς Ἰνστιτούτου Διοικητικῶν Ἑπιστημῶν. Συμμετέσχον ὑπερτετρακόσιοι σύνεδροι ἀπὸ ὅλων τὸν κόσμον, ἐκ δὲ τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς μας ὁ τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου κ. Γεώργ. Παπαχατζῆς, παλαιὸν μέλος τοῦ Διεθνoῦς Ἰνστιτούτου.

Κύρια θέματα συζητήσεως ἦσαν τὰ ἑξῆς τέσσαρα: «Ὁ κύκλος ἀρμοδιοτήτων τῶν ὀργανισμῶν τῆς καθ' ὕλην αὐτοδιοικήσεως εἰς τὰς διαφόρους χώρας», «Δομὴ τῶν ἐπὶ μέρους ὑπουργείων Οἰκονομικῶν καὶ ἐξουσίαι αὐτῶν», «Αὐξήσις ἀποδόσεως κατ' ἀκολουθίαν προσθέτων ἀμοιβῶν ἢ ἄλλων οἰκονομικῶν πλεονεκτημάτων παρεχομένων εἰς τοὺς λειτουργοὺς τῆς δημοσίας διοικήσεως», «Αὐτοματισμὸς εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ συναφῇ προβλήματα» (πλεονεκτήματα καὶ ἀντίστοιχα δυσμενῆ ἐπακόλουθα ἐκ τῆς χρήσεως ἡλεκτρονικῶν συσκευῶν).

Πλὴν τοῦ κ. Γ. Παπαχατζῆ, μετέσχον ἐπίσης ἐξ ἐλληνικῆς πλευρᾶς οἱ κ.κ. Σωτ. Σολιώτης, Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, Γεώργ. Μαχαζόπουλος, Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας καὶ Μιχ. Δένδιας, Καθηγητὴς εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ὁ καθηγητὴς κ. Γ. Τενεκίδης ἔδωκε τὴν 8ην Ἰουνίου 1960, κατόπιν σχετικῆς προσκλήσεως, διάλεξιν εἰς τὸ ἐν Γενεύῃ Institut Universitaire de Hautes Études Internationales περὶ «τῆς ὁμοιογενείας καὶ ἀνομοιογενείας τῶν πολιτευμάτων τῶν καθ' ἕκαστον κρατῶν ἐντὸς τῶν κόλπων τῶν διεθνῶν Ὄργανώσεων». Προηγουμένως, ὁ αὐτὸς Καθηγητὴς μετέσχεν, ἐν Γενεύῃ, τῶν ἐργασιῶν διεθνoῦς ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τῶν μεθόδων διδασκαλίας τοῦ κλάδου τῶν διεθνῶν Ὄργανώσεων.

Σύντομος βιογραφία τοῦ ἀποχωρήσαντος λόγῳ ὀρίου ἡλικίας καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Ἀριστομένους Καλλιβα

Ἐγεννήθη τῷ 1889 εἰς τὸ χωρίον Βασσαρᾶ τῆς Ἐπαρχίας Λακεδαιμόνος καὶ ἐτελείωσε τὰ γυμνασιακὰ μαθήματα τῷ 1907. Ἐνεγράφη τὸ ἴδιον ἔτος εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1912 κατόπιν ἐξετάσεων ἐγένετο πτυχιούχος αὐτοῦ. Συμμετέσχε τῶν Βαλκανικῶν Πολέμων 1912—13. Τῷ 1914 ἐνεγράφη εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Πολιτικῶν Ἑπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου. ἀνηγορεύθη τῷ 1918 κατόπιν ἐξετάσεων Διδάκτωρ αὐτοῦ. Κατὰ τὰ ἔτη

1919–1921 ὑπηρέτησε μὲ βαθμὸν τμηματάρχου α' τάξεως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ εἰς τὴν Ὑπάτην Ἀρμοστίαν Σμύρνης.

Κατὰ τὰ ἔτη 1927–1939 διετέλεσεν Ὑφηγητὴς τῆς Δημοσίας Οἰκονομικῆς εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Σπουδῶν. Καθηγητὴς τῆς Οἰκονομικῆς καὶ Πολιτικῆς Γεωγραφίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἀπὸ τοῦ 1937. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1943 κατὰσθη τακτικὸς Καθηγητὴς τῆς ἔδρας.

Κυριώτερα ἔργα : 1) Οἰκονομικὴ καὶ Πολιτικὴ Γεωγραφία, 1951. 2) Δημοσιονομικὴ Ἱστορία ἀπὸ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων, 1952.

Ἀναγόμεναι Διδάκτορες

Τὴν 13ην Ἰουνίου 1960 ἀνεκηρύχθη διδάκτωρ τῆς Σχολῆς μὲ τὸν βαθμὸν «Ἀριστα» ὁ πτυχιούχος τῆς Σχολῆς καὶ τῆς Νομικῆς κ. Δ. Οἰκονόμου.

Ὑποτροφίαι

Κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1959–1960 ἐχορηγήθησαν ὑποτροφίαι εἰς τοὺς σπουδαστάς Σύκαλην Ἀντώνιον, Ἀγγελίδου Χρυσούλαν, Ἀποστόλου Σπυρίδωνα, Κάρλον Θρασύβουλον καὶ Χονδρογιάννην Τριαντάφυλλον.

Διοικητικὸν Συμβούλιον Ἐθνικοῦ Συλλόγου Φοιτητῶν τῆς Σχολῆς

Πρόεδρος Μιχαλόπουλος Γρηγόριος, Ἀντιπρόεδρος Α' Χαρίτος Θ., Ἀντιπρόεδρος Β' Παπαζαφείρης Δ., Γεν. Γραμματεὺς Βλαχόπουλος Στυλ., Εἰδικὸς Γραμματεὺς Χριστόπουλος Ν., Ταμίας Ρωσσέτης Ἀλ., Μέλη : Δρετουλάκης Κ., Παπαγγελῆς Α., Πλεύρης Κ., Μαρκέας Ε., Πετρέας Μ.

Διοικητικὸν Συμβούλιον Συλλόγου Πτυχιούχων

1) Τίγκας Εὐάγγελος	Πρόεδρος
2) Καράμπελας Θεόδωρος	Ἀντιπρόεδρος
3) Κουρῆς Ἰωάννης	Γενικὸς Γραμματεὺς
4) Ζαφειρέλλης Χρῆστος	Ταμίας
5) Καχιόπουλος Ἀστέριος	Ἐφορος
6) Μαγνήσαλης Κωνσταντῖνος	Σύμβουλος
7) Παπαγεωργίου Βασίλειος	»
8) Παπαγαρυφάλλου Παναγιώτης	»
9) Εὐαγγελόπουλος Ἀπόστολος	»

Τὸ νῦν Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου συνέβαλε μεγάλως εἰς τὴν ὀργάνωσιν τοῦ Συλλόγου τῶν Πτυχιούχων καὶ ἀπαριθμεῖ σήμερον ἄνω τῶν 600 πτυχικῶν μελῶν. Ἀντιμετώπισε μὲ θάρρος καὶ πίστιν τὰ πολλὰ καὶ δύσκολα προβλήματα τοῦ ἀπασχολοῦν τοὺς Πτυχιούχους τῆς Σχολῆς μας.

Συνεργάζεται στενῶς μετὰ τῆς Σχολῆς καὶ συμβάλλει θετικῶς εἰς τὴν προώθησιν τῶν ζητημάτων τῶν ἀφορώντων τὴν Σχολὴν καὶ τοὺς Πτυχιούχους.

Διατρεῖ ἀπὸ διετίας Γραφεῖα εἰς τὸ κέντρον τῶν Ἀθηνῶν — ὁδὸς Ἐλευθερίου Βενιζέλου 42, 7ος Ὅροφος, Γραφεῖον 708, διὰ τὴν καλλιτέραν ἐπαφὴν τῶν Πτυχιούχων μετὰ τοῦ Συλλόγου πρὸς ἐνημέρωσιν καὶ ἐξυπηρέτησιν αὐτῶν.

Διοργανώνει συνεστιάσεις μὲ Ἐπιστημονικὰς ἀνακοινώσεις, συζητήσεις ἐπὶ θεμάτων Ἐπιστημονικῶν, ψυχαγωγικὰς συγκεντρώσεις, Διαλέξεις μὲ ὁμιλητὰς Πτυχιούχους τῆς Σχολῆς μας, Ἐκδρομὰς κλπ.

Ἐκδίδει Δελτίον Πληροφοριῶν πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν Πτυχιούχων.

Ἡ ὑπαρξὶς τοῦ Συλλόγου εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ἀναγκαία, διότι βοηθεῖ ποικιλοτρόπως εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν πολλῶν προβλημάτων καὶ χρησιμεύει συνάμα ὡς συνδετικὸς κρίκος μεταξὺ Πτυχιούχων καὶ Σχολῆς.

Συνιστᾶται δέ, εἰς πάντα Πτυχιούχον ὅπως ἐγγράφηται ἀμελλητὶ μέλος αὐτοῦ παρέχων εἰς αὐτὸν πᾶσαν ἥθικὴν καὶ ὕλικὴν ὑποστήριξιν.

Σύνδεσμος Εὐρωπαϊκῆς Συνεργασίας Φοιτητῶν Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν

Τὸ Δ.Σ. τοῦ Συνδέσμου Εὐρωπαϊκῆς Συνεργασίας Σπουδαστῶν τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἔχει ὡς κάτωθι :

Πρόεδρος : Γιαπαλῆς Ἀριστείδης. Ἀντιπρόεδρος : Χαρίτος Σπύρος.

Γεν. Γραμματεὺς : Καραμανλῆς Κωνσταντῖνος. Ταμίας : Γαβρεσέας Βασίλειος.

Ἔφοροι :

Γεν. Ἔφορος : Μαντούβαλος Μιχαήλ.

Ἔφορος Ἐξωτερικῶν Σχέσεων : Βλαστός Δημήτριος.

Ἔφορος Τύπου καὶ Διαφωτίσεως καὶ Δημοσίων Σχέσεων : Βλαχόπουλος Στυλιανός.

Ἔφορος Καλλιτεχνικῶν Ἐκδηλώσεων : Μαρχόπουλος Ἰωάννης.

Ἔφορος Κοινωνικῶν Ἐκδηλώσεων καὶ Ἐκδρομῶν : Μιχ. Πετρεάς.

Σ Τ Α Τ Ι Σ Τ Ι Κ Η

ΤΩΝ ΛΑΒΟΝΤΩΝ ΠΤΥΧΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος	Πτυχιούχοι	Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος	Πτυχιούχοι
1937-1938	5	1949-1950	83
1938-1939	16	1950-1951	87
1939-1940	37	1951-1952	105
1940-1941	184	1952-1953	154
1941-1942	403	1953-1954	225
1942-1943	135	1954-1955	242
1943-1944	140	1955-1956	357
1944-1945	54	1956-1957	467
1945-1946	62	1957-1958	422
1946-1947	109	1958-1959	523
1947-1948	83	1959-1960	470
1948-1949	89		

ÉCOLE DES SCIENCES POLITIQUES "PANTIOS,"

L'École des Sciences Politiques «Pantios» fut fondée à Athènes en 1930 par initiative privée et sur le modèle de l'École des Sciences Politiques de Paris afin de donner à la Grèce une École pour l'éducation politique des jeunes et la formation de cadres de fonctionnaires d'un niveau supérieur. Cette Institution répondait à une nécessité pour la patrie d'Aristote, berceau de la science politique.

Alexandre Pantos, originaire du Pélion et diplômé de l'École des Sciences Politiques de Paris, légua toute sa fortune à la fondation de cette École, tandis que Georges Frangoudis, originaire de Chypre, prenait l'initiative en vue de la création d'une École Libre de Sciences Politiques en collaboration avec des esprits éclairés de l'époque.

L'École est administrée par l'Assemblée Générale des Professeurs et par le Sénat élu par cette Assemblée Générale.

Le Recteur en est M. Sp. Calogéropoulos – Stratis, Professeur de Droit International Public et d'Histoire Diplomatique, et le Vice-Recteur, M. Jean Paraskévopoulos, Professeur d'Économie Politique.

Le diplôme de l'École est équivalent à celui de la section des Sciences Politiques de la Faculté de Droit et des Grandes Écoles, conférant exactement les mêmes titres pour la nomination aux fonctions publiques. La durée des études est de trois ans. Les jeunes gens des deux sexes, titulaires d'un certificat de fin d'études secondaires ou d'école de commerce secondaire y sont admis après concours; un examen est prévu à la fin de chaque année et les candidats obtiennent la licence au terme de leurs études après avoir subi avec succès les épreuves requises tant écrites qu'orales.

Le cycle des études diffère essentiellement de celui des institutions supérieures d'enseignement en Grèce. Bien que possédant des chaires équivalentes à celles de l'Université, sa mission est cependant différente. Dans cet ordre d'idées, l'École des Sciences Politiques «Pantios» d'Athènes, en accord avec les conceptions modernes relatives à l'enseignement des sciences politiques et sociales, a inscrit à son programme d'études les diverses disciplines afférentes au Droit, avec une attention particu-

lière au Droit public, l'économie, la sociologie, la philosophie, l'histoire, la science politique, l'administration publique, etc.

Le cycle d'études est sanctionné par le «Diplôme de Sciences Politiques», tandis que le Doctorat est accordé après un stage de six mois et soutenance de thèse.

Une nouvelle organisation est prévue relative à la création d'une quatrième année et d'Instituts spécialisés en administration, journalisme, études internationales, sciences sociales.

Cours spéciaux : Afin de venir en aide aux étudiants qui en exprimeraient le désir, des cours spéciaux de sténographie et de langues étrangères ont été institués, à divers degrés, pour l'enseignement de l'anglais, de l'allemand, du français et de l'italien.

Éducation physique et diverses activités : Des concours d'athlétisme sont prévus; d'autre part, le Comité spécial des étudiants organise fréquemment des excursions à caractère scientifique et artistique en Grèce aussi bien qu'à l'étranger. Des représentations cinématographiques et théâtrales ainsi que des concerts sont également organisés.

Bibliothèque et salle de lecture : Une salle de lecture est disponible pour les étudiants qui ne pourraient se procurer les ouvrages scientifiques; la bibliothèque dispose d'un grand nombre de livres et de revues et s'enrichit constamment de nouvelles acquisitions.

Il existe un centre médical à l'intention des étudiants; un «Bureau de travail» pour les étudiants diplômés de l'École a été institué par le Comité de prévoyance des étudiants.

I. PROFESSEURS

1. Sp. Calogeropoulos-Stratis : Droit International Public et Histoire Diplomatique
2. G. Daskalakis : Introduction à la Science du Droit Public
3. J. Georgakis : Droit Pénal
4. G. Papahadjis : Droit Administratif
5. J. Papazachariou : Pathologie Sociale et Criminologie
6. J. Paraskévopoulos : Economie Politique
7. P. Perdikas : Droit Commercial
8. J. Sontis : Droit Civil

9. J. Spandanopoulos	: Comptabilité et Économie des Entre-
prises privées
10. M. Stassinopoulos	: Droit Administratif
11. G. Ténékidès	: Droit International Public
12. J. Théodorakopoulos	: Introduction à la Philosophie
13. D. Vezanis	: Théorie Générale de l'État
14. D. Zakythinos	: Histoire de la Civilisation
II. <i>Professeur agrégé</i>	: Platon Stamatiadès, Sociologie
III. <i>Cours spéciaux</i>	: Gymnastique, Sports (Prof. G. Panoutsopoulos)
IV. <i>Langues étrangères.</i>	

"PANTIOS" SCHOOL OF POLITICAL SCIENCE

The «Pantios» School of Political Science was founded in Athens in 1930 through private initiative on the model of the School of Political Science of Paris in order to provide Greece with a School of political studies and give to the country public servants of a higher education. The foundation of this Institution constituted a necessity for Aristotle's homeland, which is also the cradle of the political science.

Alexander Pantos, originating from Pelion and graduated from the School of Political Science of Paris, left by his will all his fortune for the foundation of this School; besides, George Frangoudis, from Cyprus, took the initiative together with a group of inspired men of that time in view of creating the School of Political Science.

The School is being directed by the General Assembly of the Professors and the Governing Board chosen by this General Assembly. The Rector is Mr. Sp. Calogeropoulos-Stratis and Vice-Rector Mr. John Paraskevopoulos.

The Diploma is equivalent to the one given by the Department of Political Science at the Faculty of Law and other Institutions of a University standard. The course of studies lasts three years. Young people of both sexes who have obtained a High School or Commercial High School degree are admitted to the School following a required entrance examination; the students have to take an examination at the end of every year and they obtain the Diploma after having successfully undergone the required oral and written examination on completion of their studies.

The curriculum of the School is essentially different from the one offered by University level institutions in Greece. Although it has departments corresponding to those of the University, its task is different. Following the modern concepts of education relative to the teaching of political and social science, the School includes several curricula referring to Law, with a stress on Public Law, economics, sociology, philosophy, history, political science, public administration etc.

The School gives the students a Diploma of political science; a doctorate is given to students having been through six months training attendance and having prepared a thesis.

A new organization in under planning and refers to the establishing of a fourth year of studies and Departments specialized in administration, journalism, international studies, social sciences, etc.

Special Courses: Special courses of shorthand and foreign languages have been established, at different levels, for the teaching of English, German, French and Italian languages.

Physical Education and activities: Athletic matches as well as numerous excursions to the places of archeological, educational and artistic interest are organized not only within Greece but also abroad, by a special student Committee. Cinema and theatre performances are frequently organized as well.

Library and Reading hall: In order to help students who cannot afford scientific books, a reading hall is open at certain hours; the library contains a large number of books and magazines and is being constantly enriched by new ones.

A medical centre provides medical care to the students; the student welfare Committee has set up an Employment office for the graduating students.

I. PROFESSORS

1. Sp. Calogeropoulos-Stratis : Public International Law and Diplomatic History
2. G. Daskalakis : Introduction to the Science of the Public Law
3. J. Georgakis : Penal Law
4. G. Papahadjis : Administrative Law
5. J. Papazachariou : Social Pathology and Criminology
6. J. Paraskevopoulos : Political Economy
8. P. Perdikas : Commercial Law
8. J. Sontis : Civil Law
9. J. Spandanopoulos : Book-keeping and Economy of the private enterprises
10. M. Stassinopoulos : Administrative Law
11. G. Tenekides : Public International Law
12. J. Theodorakopoulos : Introduction to Philosophy
13. D. Vezanis : General Theory of the State
14. D. Zakythinos : History of Civilization

II. Associate professors : Sociology

III. Special Courses : G. Panoutsopoulos, Gymnastics, Sports

IV. Foreign languages.

DIE PANTIOS HOCHSCHULE FÜR POLITIK IN ATHEN

Um Griechenland eine Hochschule für die politische Erziehung der Jugend und die Ausbildung der höheren Beamtenschaft zu sichern, ist die Pantios Hochschule für Politik 1930 auf private Initiative und nach dem Vorbild der Pariser Hochschule für Politische Wissenschaften gegründet worden. Diese Institution war eine Notwendigkeit im Lande des Aristoteles, der Wiege der Staatswissenschaft.

Alexander Pantos von Piliongebirge stammend, ein Diplomierter der Pariser Hochschule für Politische Wissenschaften, hinterliess sein ganzes Vermögen für die Gründung dieser Schule, während der Zypriote Georg Frangudis nahm die Initiative der tatsächlichen Errichtung und Entwicklung der Hochschule unter der Mitarbeit und Unterstützung gebildeter Zeitgenossen.

Die Hochschule wird durch die Generalversammlung der Professoren und durch den von dieser gewählte Senat verwaltet.

Heute wirkt Dr. Sp. Kalogeropoulos-Stratis, Professor für Völkerrecht, als Rektor, und Dr. J. Paraskewopulos, Professor für Nationalökonomie, als Vize-Rektor.

Das Diplom der Pantioshochschule ist den Diplomen der Abteilung für Staatswissenschaften der Juristischen Fakultäten der anderen Hochschulen gleichwertig und von gleichem Range, was die Aufnahme in staatlichen und anderen öffentlichrechtlichen Dienststellen anbetrifft. Die Dauer des Studiums ist dreijährig. Die Jungen beider Geschlechter, die ein Abschlusszeugnis der Mittelschule besitzen, werden nach Prüfung aufgenommen. Eine Zwischenprüfung ist nach Abschluss des ersten und zweiten Akademischen Jahres vorgesehen. Die Kandidaten bekommen ihr Diplom am Ende ihres Studiums, nachdem sie die vorgeschriebene schriftliche und mündliche Endprüfung bestanden haben.

Der Umkreis der Fächer unterscheidet sich wesentlich dem der anderen juristischen Fakultäten Griechenlands; Die Pantioshochschule vertritt eine ganz andere Mission. In diesem Sinne führt sie, in Übereinstimmung zu den neuesten, jetzt herrschenden, Auffassungen, in ihrem Studienprogramm die Fächer des Rechtes (ganz besonders des öffentlichen Rechtes), der Wirtschaft, der Soziologie, der Philo-

sophie, der Geschichte, der Politischen Theorie, der Öffentlichen Verwaltung.

Den Absolventen des dreijährigen Studiums wird das «Diplom der Politischen Wissenschaften» erteilt; das Doktordiplom denen, die sich nach 6-monatigen praktischen Arbeit und Unterstützung einer Doktorarbeit, die Doktorprüfung erfolgreich bestehen.

Eine neue Organisation ist vorgesehen, wonach dem Studium ein Viertes Jahr zugefügt wird; Sonderinstitute für Verwaltung, Journalistik, Internationale Studien und Sozialwissenschaften werden auch gegründet.

Sonderkurse: Für die Studenten, die dafür den Wunsch äussern, sind Spezialkurse für Kurzschrift und Weltsprachen (englisch, deutsch, französisch und italienisch) vorgesehen.

Körperliche Kultur und sonstige Tätigkeiten: Es finden statt turnerische und leichtathletische Wettkämpfe, wissenschaftliche und kulturelle Reisen und Exkursionen im Inland und nach dem Auslande sowie Kino- und Theatervorstellungen und Konzerte.

Bibliothek und Lesesaal: Ein Lesesaal steht zur Verfügung der unbemittelten Studenten, damit sie die Lehrbücher und Grundrisse gebrauchen können. Die Bibliothek verfügt über eine grosse Zahl von Büchern und Zeitschriften, sie wird durch neue Ankäufe ständig bereichert.

Ein Aerztliches Zentrum sorgt für die Studenten, sowie ein Anstellungsbüro für die absolvierenden Diplomträger der Hochschule.

I. PROFESSOREN

1. Sp. Kalogeropoulos-Stratis	: Völkerrecht und Diplomatische Geschichte
2. G. Daskalakis	: Einführung in das Öffentliche Recht
3. J. Georgakis	: Strafrecht, Strafprozessrecht und Strafrechtspolitik
4. G. Papahatsis	: Verwaltungsrecht
5. J. Papasahariu	: Sozialpathologie und Kriminologie
6. J. Paraskewopoulos	: Volkswirtschaftslehre
7. P. Perdikas	: Handelsrecht
8. J. Sontis	: Bürgerliches Recht

9. J. Spandanopulos	: Betriebswirtschaftslehre und Buchhaltung
10. M. Stassinopulos	: Verwaltungsrecht
11. G. Tenekidis	: Völkerrecht
12. J. Theodorakopulos	: Einführung in die Philosophie, Kulturphilosophie
13. D. Wesanis	: Allgemeine Staatslehre
14. D. Sakythinos	: Kulturgeschichte
<i>II. Privatdozent</i>	: Platon Stamatiadis, Soziologie
<i>III. G. Panutsopulos</i>	: Hochschul-Sportlehrer
<i>IV. Fremde Sprachen</i>	

SCUOLA DI SCIENZE POLITICHE DI ATENE "PANTIOS"

La Scuola di Scienze Politiche «Pantios» fù fondata in Atene nel 1930 ad iniziativa privata sopra il modello della Scuola delle Scienze Politiche di Parigi, allo scopo di una educazione politica dei giovani e la formazione di quadri di funzionari di un livello superiore. Tale istituzione rispondeva a una necessità per la patria di Aristotele, culla della scienza politica.

Alessandro Pantos, originario di Pelion e diplomato della Scuola delle Scienze Politiche di Parigi, lasciò in dono tutti i suoi averi perchè venisse fondata questa Scuola, mentre Giorgio Frangoudis, originario di Cipro, prese l'iniziativa della creazione di una Scuola Libera di Scienze Politiche in collaborazione con altre persone colte dell' epoca.

La Scuola viene amministrata dall'Assemblea Generale dei Professori e dal Senato eletto dall' Assemblea Generale.

E Rettore il professore Sp. Calogeropulos-Stratis, professore di Diritto Internazionale Pubblico e di Storia Diplomatica, e Vice-Rettore il professore J. Paraskevopulos, titolare della Cattedra dell'Economia Politica.

Il diploma della Scuola è equivalente a quello rilasciato dalla sezione di Scienze Politiche della Facoltà di Legge e delle altre Istituzione Superiori Culturali del paese, e procura esattamente i stessi diritti in merito alla nomina alle funzioni pubbliche. La durata dei studi è di tre anni. I giovani dei due sessi, titolari di un certificato di studi secondari o di scuole medie di commercio ci sono ammessi dopo concorso. Un esame è previsto alla fine di ogni anno scolastico, e i candidati ottengono la licenza al termine dei loro studi dopo aver subito con successo gli esami imposti, tanto scritti che orali.

Il ciclo dei studi è essenzialmente diverso di quello delle altre Istituzioni Superiori di Cultura in Grecia. Nonostante le Cattedre siano corrispondenti a quelle dell' Università, esse hanno una missione ben diversa. Prendendo spunto da questo concetto la Scuola di Scienze Politiche «Pantios» di Atene, seguendo le novissime concezioni relative all'insegnamento delle scienze politiche e sociali, comprende nel suo

programma di studi cicli di Giurisprudenza, con attenzione particolare al Diritto Pubblico, d'Economia, di Sociologia, di Filosofia, di Storia, di Scienza Politica, di Amministrazione Pubblica, ecc.

Il ciclo degli studi conferisce il «Diploma di Scienze Politiche» mentre la laurea è rilasciata dopo una pratica di sei mesi e la sostenanza di una tese.

E prevista una nuova organizzazione relativa alla creazione di un quarto anno di studi e degli Istituti speciali d'Amministrazione, Giornalismo, Studi Internazionali e Scienze Sociali.

Corsi speciali: A l'intenzione degli studenti chi ne esprimono il desiderio, sono stati organizzati corsi speciali di stenografia e di lingue straniere, in gradi variati per l'insegnamento del inglese, del tedesco, del francese e del italiano.

Educazione fisica e attività diverse: Ci sono previsti competizioni atletiche, escursioni di carattere scientifico e artistico, tanto in Grecia che all' estero. Rappresentazioni cinematografiche e teatrali, e concerti musici vengono pure organizzati.

Biblioteca e sala di lettura: Una sala di lettura è disponibile per gli studenti che non dispongono i mezzi di procurarsi le opere scientifiche. La biblioteca dispone di numerosi libri e riviste, e viene costantemente arricchita di nuove opere.

Esiste un centro medicale per gli studenti, e un «Ufficio d'Impiego» per gli studenti diplomati della Scuola fù creato dal Comitato di Previdenza Studentina.

I. PROFESSORI

1. Sp. Calogeropulos-Stratis	: Diritto Internazionale Pubblico e Storia Diplomatica.
2. G. Daskalakis	: Introduzione alla Scienza di Diritto Pubblico
3. J. Georgakis	: Diritto Penale
4. G. Papahagis	: Diritto Amministrativo
5. J. Papazahariu	: Socialpatologia e Criminologia.
6. J. Paraskevopulos	: Economia Politica.
7. P. Perdikas	: Diritto Commerciale
8. J. Sontis	: Diritto Civile
9. J. Spandanopulos	: Ragioneria e Economia Aziendale

-
10. M. Stassinopulos	: Diritto Amministrativo
11. G. Tenekidis	: Diritto Internazionale Pubblico
12. J. Theodorakopulos	: Introduzione alla Filosofia
13. D. Vezanis	: Teoria dello Stato
14. D. Zakithinos	: Storia della Civiltà
<i>II. Libero Docente</i>	
	: Platon Stamatiadis, Sociologia
<i>III. G. Panutsopulos</i>	: Gimnastica-Sport-Aletica
<i>IV. Lingue Straniere</i>	

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΧΟΛΗΣ (Λεωφόρος Συγγρού 146)	Τηλέφ.
ΠΡΥΤΑΝΙΣ	91.682
ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ	94.689
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ	91.697
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ	91.511
ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ	91.511

ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

Α'. ΟΜΟΤΙΜΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΔΗΜΟΣΘ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ	Μεγίστης καὶ Δοϊράνης	96.444
ΧΡΥΣΟΣ ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ	Μουρούζη 7	71.020
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΥΓΕΑΣ	Καρυατίδων 8	90.608
ΝΙΚ. ΛΟΥΒΑΡΙΣ	Μηνιάτη 29	90.941
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ	Ὁδὸς γ', ἀριθ. 19, "Αγ. Ἀνάργ.	882.035
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΙΤΣΟΥΝΑΚΗΣ	Εὐρυάλης 12, Δικηγορικά, Γλυφάδα,	04.500
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΚΑΛΛΙΑΒΑΣ	Πάρνηθος 57 (Ψυχικόν)	673.786

Β'. ΤΑΚΤΙΚΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΕΖΑΝΗΣ	Ἀλωπεκῆς 42	72.223
ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ	Ν. Βάμβα 4	74.051
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ	Ἰακωβίδου 54	882.742
ΔΙΟΝ. ΖΑΚΥΘΗΝΟΣ	Ἀσκληπιοῦ 6	612.819
ΙΩ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ	Σκουφᾶ 19	611.560
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ- ΣΤΡΑΤΗΣ	Ἡροδότου 10	76.284
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ	Εὐτ. Καβαλόττι 3α	010.975-92.831
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΣ	Βασιλέως Γεωργίου Β' καὶ Ἰοφῶντος 9	77.072
ΙΩΑΝ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ	Πατριάρχου Ἰωακείμ 53	71.872
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΕΡΔΙΚΑΣ	Ὀμήρου 24 (019.188)	624.190
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΟΝΤΗΣ	Δεκελείας 4 (Ἐκάλη)	019.279
ΙΩΑΝ. ΣΠΑΝΔΑΝΟΠΟΥΛΟΣ	Ἀλωπεκῆς 33	74.511
ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ	Ταῦγέτου 7 (Ψυχικόν)	673.197
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΕΝΕΚΙΔΗΣ	Πλουτάρχου 3	70.868

Γ'. ΥΦΗΓΗΤΩΝ

ΠΛΑΤ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ	Μηθύμνης 28	873.500
-------------------	-------------	---------

Δ'. ΕΙΔΙΚΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Μ. Λ. ASSERIN	Νίκης 26	24.241
ΓΡΗΓ. ΠΑΝΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ	Σύρου 29	21.862

Ε'. ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΥ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΦΟΥΣΗΣ	Όμηρίδου 18 (Πειραιεύς)	471.253
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΚΚΑΣ	Λεωφ. Ἀμαλίας 46	22.664
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΣΚΟΠΕΤΟΥ	Ευζώνων 9	

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

Α'. ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΙΧΑΛΟΥ-ΚΟΥΓΕΑ	Λεωφ. Συγγρού 197	960.146
ΧΡΥΣΑΥΓΗ ΚΟΥΒΕΛΙΩΤΟΥ -		
ΧΡΥΣΑΝΘΗ	Κρητών 50	92.490
ΟΥΡΑΝΙΑ ΣΤΡΑΒΟΛΑΙΜΟΥ	Βούρβαχη 16	93.454
ΜΑΡΙΑ ΚΑΣΙΜΙΔΟΥ-ΣΙΓΑΛΑ	Μαυρογένους 3 (Λόφος Σικελίας)	93.174
ΕΛΕΝΗ ΚΟΚΚΙΝΟΥ	Κόδρου 9	24.077
ΑΡΓΥΡΩ ΛΙΟΥΔΑΚΗ - ΧΩΡΙΑ-	Ἀποστολάκη καὶ Κουρτίδου	
ΝΟΠΟΥΛΟΥ	Κάτω Πατήσια	

Β'. ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ — ΤΑΜΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΔΕΣ	Ὑπάτης 7	
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ	Εὐρυδάμαντος 57 (Ἀγ. Σώστης)	968.633
ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΤΑΓΓΛΑΟΥΕΡ	Ἐρεχθείου 14	94.504

Γ'. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΑΚΑΤΑΣΗΣ	Χρεμωνίδου 19	
---------------------	---------------	--

Δ'. ΥΠΗΡΕΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΛΒΕΡΤΗΣ	Λεωφ. Συγγροῦ 146
ΠΕΤΡΟΣ ΤΣΙΓΑΡΑΣ	
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ	Χαριδήμου 14 (Παγκράτι)

ΕΤΕΡΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΟΥΡΟΥΚΛΗΣ, φυμα- τιολόγος καὶ ἀκτινολόγος, τ. Δ/ντῆς Κρατικοῦ Σανατορίου Πεντέλης	Σολωμοῦ 4 (Ἐξάρχεια)	615.039
--	----------------------	---------

ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ	Φιλελλήνων 9	34.126 καὶ 34.241
ΙΔΡΥΜΑ ΚΡΑΤ. ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ	Λυσικράτους 14	35.580
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΠΕΡΙ- ΘΑΛΨΕΩΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ	Ἴπποκράτους 15	614.490

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ	82.463
----------------------------------	--------